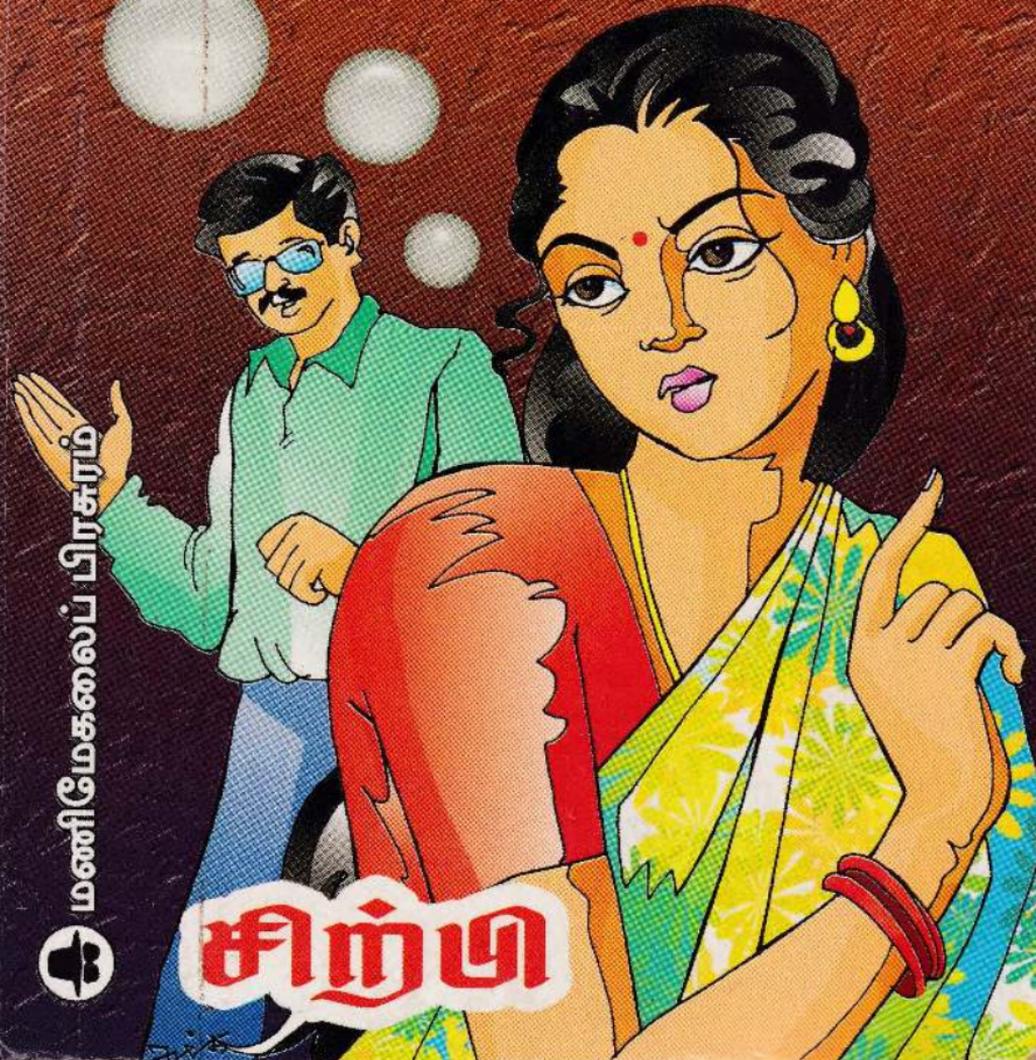


சிறுகதைகள்

நானைவகர் மடிவதல்லை



மணிமேகலைப் பிரசுரம்



சிற்பி

③ 6-1

James G.

நினைவுகள் மடிவதிஸ்வை (சிறுகதைகள்)

ஆசிரியர் :

சிற் பி

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எண் 4), தணிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 24342926, 24346082

மின் அஞ்சல் : manimekalai1@dataone.in

Website : www.tamilvanan.com



நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு	: நினைவுகள் மடிவதில்லை
ஆசிரியர்	: சிற்பி
மொழி	: தமிழ்
பதிப்பு விவரம்	: முதற் பதிப்பு
பதிப்பு ஆண்டு	: 2008
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
தாளின் தன்மை	: 11.6 கி.கி.
நூலின் அளவு	: கிரௌன் சைஸ் (12.5 x 18.5 செ.மீ.)
அச்சு எழுத்து அளவு	: 10 புள்ளி
மொத்த பக்கங்கள்	: XII + 172 = 184

நூலின் இந்திய விலை : ரூ. 50.00

அட்டைப்பட ஓவியம்	: திரு. ராம்கி
லேசர் வடிவமைப்பு	: சித்ரா அச்சு உலகம் தொலைபேசி : 24332272
அச்சிட்டோர்	: பி.வி.ஆர். ஆஃப்ஸெட் சென்னை - 600 094
நூல் கட்டுமானம்	: தையல்
வெளியிட்டோர்	: மணிமேகலைப் பிரசுரம் சென்னை - 600 017

தொலைபேசி விலை: ரூ. 200.00

பொருளடக்கம்

1. கதை ஒன்று எழுத...	1
2. இன்னா செய்தேனை...	18
3. "தொண்டர்" தம் பெருமை	33
4. அப்பன் அருள்	52
5. பிஞ்சின் ஏக்கம்	71
6. தெய்வீகம்	82
7. நினைவுகள் மடிவதில்லை	95
8. ஒரு "பாத்திரம்" பேசுகிறதோ?	109
9. மதிப்பு	125
10. குருபக்தி	135
11. நிபந்தனை	149
12. நாணயம்	160



என்னுரை

உங்கள் கருத்தில் இடம்பெறும் என்ற நம்பிக்கையுடன் “நினைவுகள் மடிவதில்லை” என்ற என்னுடைய மூன்றாவது சிறுகதைத் தொகுதியை உங்கள் கரத்தில் இடம்பெறச் செய்வதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். இத்தொகுதியிலுள்ள பன்னிரண்டு சிறுகதைகளும் தினகரன், வீரகேசரி, தினபதி, சிந்தாமணி, கலைக்கண், ஈழமுரசு, முரசொலி, ஈழநாதம் ஆகிய இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் கலைமகள், மஞ்சரி, தீபம் ஆகிய இந்திய சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தவை; 1969 - 1996 காலப் பகுதியில் எழுதப் பெற்றவை.

சில சமயங்களில் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்தும், சில சமயங்களில் தலையில் குட்டித் தடுத்தும் தம் “இருப்பை” எனக்கு உணர்த்தி வருபவர்கள் சிலர். என் கண்களுக்கு அகப்படாமல், என்னுடன் ஊடியும் கூடியும் என் வாழ்க்கைப் போக்கில் தம் செல்வாக்கைச் செலுத்திவரும் அவர்கள் யார், எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எவ்வாறு என் நினைவில் இடம் பிடித்தார்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளத் துடித்ததன் விளைவே இக்கதைகள்.

“கலை, இலக்கியம் மக்களுக்காக” என்பதை “மக்களின் மலர்ச்சிக்காக - மகிழ்ச்சிக்காக - மாட்சிக்காக” என விரித்துப் பொருள் கொள்வதற்கு இந்தக் கதைகள் உதவும் என்பது என் எதிர்பார்ப்பு.

ஆசிரியராக, கல்லூரி அதிபராக, ஆசிரியர் கலாசாலை விரிவுரையாளராகப் பணி புரிந்துகொண்டே சிறுகதை, நாவல், கவிதை, கட்டுரை, நாடகம் ஆகிய இலக்கிய வடிவங்களிலே தன் ஆளுமையை நிரூபித்தவர் அமரர் சொக்கன். என்னுடைய

கதைகள் பற்றிய மதிப்பீடு, இலங்கை எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய நோக்கு, தன்னுடைய இலக்கிய அணுகுமுறை போன்றவற்றை அணிந்துரையில் விளக்கியுள்ளார். இந்த நூலை வெளியிடும் முயற்சியை 2000-ஆம் ஆண்டில் நான் ஆரம்பித்தபோது இந்த அணிந்துரை எழுதப்பெற்றது.

அவருடைய கருத்துக்கள் சிந்தனையைத் தூண்டுகின்றன.

சிறந்த பத்தி எழுத்தாளர், கலை, இலக்கிய விமர்சகர், மேலை நாட்டிலே காலத்துக்குக் காலம் வெளிக் கிளம்பும் கலை, இலக்கியப் போக்குகள், நுட்பங்களைத் தமிழில் விளக்குபவர், தமிழ் எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய முயற்சிகள் பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதுபவர் எனக் குறிக்கத்தக்க நண்பர் கே.எஸ்.சிவகுமாரன் என்னைப் பற்றிச் சில குறிப்புகளை எழுதியுள்ளார்.

அவை உற்சாகமளிக்கின்றன.

இலங்கைத் தமிழர்களின் இலக்கிய ஆக்கங்களை உலகத் தமிழ் வாசகர்களின் கைகளுக்கு எட்டச் செய்யும் இலக்கியப் பணியிற் கடந்த பல ஆண்டுகளாக ஈடுபட்டு வருபவர் மதிப்புக்குரிய நண்பர் திரு. ரவி தமிழ்வாணன். மணிமேகலைப் பிரசுரம் என்ற தன்னுடைய நிறுவனத்தின் மூலம் இந்த நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

பரந்துபட்ட அவருடைய இலக்கியப் பணி பெருமை அளிக்கின்றது.

இவர்கள் அனைவரையும் நன்றியுடன் என் நெஞ்சிற் பதிக்கின்றேன்.

சி. சிவசரவணபவன்
கந்தரோடை, கன்னாகம்,
இலங்கை

- சிற்பி

அணிந்துரை

ஒரு தேவைக்காக அமரர் கே. டானியல் அவர்களின் “கானல்” நாவலை நான் மீண்டும் வாசித்து முடித்திருந்த வேளையிலேதான் நண்பர் சிற்பி அவர்களின் கதைப்பிரதிகள் என்னிடம் வந்தன. அவற்றை வாசித்தபின், சென்ற காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் இணைத்தபடி பல நினைவுகள் எனது சிந்தனையை ஆக்கிரமித்ததைத் தொடர்ந்து என்னுள்ளே உருவக்கக் கதையொன்று உருவாயிற்று.

அது இதுதான்.

இனிமையான காலைப் பொழுது. வரப்போகும் மாரி மழைக்குக் கட்டியம் கூறுவதுபோல மெல்லிய மழைத் தூறல். அந்தத் தூறல் மண்ணைத் தழுவுவதை விரும்பாதது போல, மென்காற்று அதனைச் சிதறிடித்துக் கொண்டிருந்தது.

இவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாதது போல அந்த வீட்டு முற்றத்திலேயுள்ள ரோஜாச் செடியிலே ரோஜா மலரொன்று கம்பீரமாக முறுவலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த வீட்டிலே அந்த ரோஜாவைப் போலவே பருவத்தில் மதர்த்துச் சிலிர்த்த இளம்பெண் ஒருத்தி; அப்போதுதான் படுக்கையை விட்டு எழுந்து வந்து அறை ஜன்னலைத் திறந்தவள், எழில் குலுங்கும் ரோஜா மலரைக் கண்டு மனத்தைப் பறிகொடுத்தாள்; வைத்த கண் வாங்காது அதனையே பார்த்தாள்; பரவச நிலையில் ரோஜா மலரில் அவளின் விழிகள் குத்திட்டு நின்றன.

அந்த வேளை கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்த அவளின் தம்பி - ஐந்தே வயதான இளங்குருத்து - ரோஜாவைக் கண்டதும், “ஹையா! ரோசா பூத்திட்டிடுது” என்று சொல்லிக் கொண்டு செடி அருகை நோக்கி ஓடினான். தமக்கையின் ஆவேச அவலக் குரலையும் பொருட்படுத்தாமற் செடியிற் கை வைத்தான்; பூங்கொம்பை எட்டிப் பிடிக்கப் பாய்ந்தான்.

பூ எட்டவில்லை; தண்டின் முட்கள் அவன் மலர்க் கரத்தைப் பதம் பார்த்தன.

கதறி அழுதான்.

அடுத்து வந்த அவனுடைய அண்ணன் - இளைஞன் - தம்பியைப் பார்த்து, “மடையா! பூவில் ஆசை கொண்ட உனக்கு முள் குத்தும் என்று தெரியவில்லையே” என்று சிரித்தான்.

சிறுவனுக்குக் கோபம் வந்தது.

“ரோசாச் செடியில் முள் இல்லாமலிருந்தால்...” என்ற ஏக்கமும் அழுகையுடன் சேர்ந்தது.

அப்போதுதான் வந்து நின்ற மாமா, “அழாதே அப்பு! முள்ளில்லாத ரோசாச் செடியை நான் உண்டாக்கி நீ பூப்பிடுங்கக் கூடியதாய் ஆக்குவேன்” என்றார்.

அண்ணனும் தங்கையும் கலகலவென்று சிரித்தார்கள்.

“என்ன மாமா! நீங்க என்ன கடவுளா? முள் இல்லாத ரோசாச் செடியை உங்களால் உண்டாக்க முடியுமா?”

மீண்டும் சிரித்தார்கள்.

மாமா சிரிக்கவில்லை.

“ஏன் முடியாது? நான் தாவரவியல் ஆராய்ச்சியாளன். தாவரங்களை, தாங்கள் நினைப்பதுபோல உருவாக்கிய

விஞ்ஞானிகளின் வரலாற்றை நான் அறிவேன். அவர்களின் வழியிற் சென்று முள் இல்லாத நோசாச் செடியை என்றோ ஒரு நாள் நான் உண்டாக்கியே தீருவேன், இருந்து பாருங்கள்.”

மாமாவின் குரலில் உறுதி தொனித்தது.

அண்ணனும் தங்கையும் வாயடைத்து நின்றார்கள்.

★ ★ ★

நாம் வாழும் சமுதாயம் ஒரு ரோஜாச் செடிதான். அதில் மலரும் உண்டு; முள்ளும் உண்டு.

எனது உருவக்க கதையில் வரும் இளம்பெண் போல, ரோஜா மலரை மட்டும் கண்டு மயங்கி முள்ளை மறந்து விடும் மேலோட்டப் பார்வையாளர்கள் எம் சமுதாயத்தில் இருக்கின்றனர்.

மலரைப் பறிக்கப் போய் முள்ளிற் கைவைத்து, அதன் குத்தலுக்குத் தாளாது கதறும் சிறுவனைப் போன்றவர்களும் இருக்கின்றனர்.

முள் இல்லாத செடிக்காக ஏங்குபவர்களும் இருக்கின்றனர்.

முள் இல்லாத செடியை உண்டாக்கும் தன்னம்பிக்கை நிறைந்தவர்களும் இருக்காமலில்லை.

என் நீண்டகால வாசிப்பு அனுபவத்தில், ‘என்றும் இன்பமே’ என்று எல்லாவற்றிலும் நயப்புடைய ‘றோமன்ரிஸ்ருகள்’, துன்பங்களையே கண்டு, முள் குத்தினாற் போலப் பிலாக்கணம் வைக்கும் ‘நாச்சுறலிஸ்ருகள்’, முள்ளே இல்லாத செடியைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் ‘இலட்சியவாதிகள்’, முள்ளை ஒழித்தே தீருவது என்ற துடிப்புடன் போராடி, போராட்டத்துக்கு எழுத்து வடிவம் வழங்கும் ‘சோஷலிஸ ரியலிஸ்ருகள்’ எனப் பல்வகைப்பட்ட எழுத்தாளர்கள் இருப்பதைக் காண்கின்றேன். (இவற்றிற்கு அப்பால், எத்தனையோ

'ஸ்ருகளும்' 'இஸம்'களும் இன்று வந்து விட்டன. ஆனால், அவை பற்றிய எனது அறிவு பூச்சியம்!)

சிற்பியும் நானும், ரோஜாவில் முள் இல்லாது போனால் எப்படி இருக்கும் என்ற இலட்சிய ஏக்கத்துடன், அந்த ஏக்கத்துக்கு எழுத்து வடிவம் கொடுக்கும் ரகத்தினர். டானியல் போன்றவர்களோ ரோஜா - முள் என்ற இரு வர்க்கங்களிடையே முள்ளே வேண்டாம் என்று, அதைப் போக்கக் கங்கணம் கட்டிப் பேனாவைப் போர்க் கருவியாகப் பயன்படுத்துவோர்.

இந்த இரு வகையினரும் தமது எழுத்தினாற் சமுதாயத்துக்குப் பணி புரிகிறார்கள் என்றே சொல்வேன்.

இவர்களில் யார் உயர்வு, யார் தாழ்வு என்பதைச் சமுதாயமும் விமர்சகர்களும் எதிர்காலமும் தீர்மானிக்கட்டும்.

ஆனால் -

சமுதாயம் எப்படியாவது இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்றிராமல், அது இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று நியாயபூர்வமாக ஆசைப்படும் சிற்பியின் எழுத்துக்கள் என்னைச் சுவைக்க வைக்கின்றன; சிந்திக்க வைக்கின்றன என்பது உண்மை.

ஏன்?

நானும் அவரின் வரிசையில் தான்.

தராசின் ஊசியைப் போலத் 'தக்கது இது, தகாதது இது' என்று காட்ட வேண்டும் என்ற முடிவோடு செயற்படும் விமர்சகர்களும் இருக்கின்றனர். இவர்களுக்குப் படைப்பாளி முக்கியமில்லை; படைப்புத்தான் முக்கியம். இவர்களை நான் மதிக்கின்றேன்.

ஆனால் -

படைப்பின் பின்னால் இருக்கும் படைப்பாளியும் முக்கியமானவன் என்பதை என்னால் மறுக்கவோ மறைக்கவோ முடிவதில்லை; ஒவ்வொருவனுடைய எழுத்துக்கும் மிண்டு கொடுத்தபடி அவனுடைய ஆன்மாவும் துடிக்கின்றது, உயிர்க்கின்றது, வாழ்கின்றது என்பதை என்னாற் புறக்கணிக்க முடிவதில்லை.

ஆகவே, சிற்பியின் இந்தக் கதைகளை வாசித்த பொழுது, கதைகளோடு கதையாய் சிற்பியையும் நான் கண்டேன். நந்தன் போல, “சற்றே விலகி நில்லும் பிள்ளாய்” என்று அவரை விலக்கி விட்டுக் கதைகளைப் பார்க்க என்னாற் கூடவில்லை.

இதனால் -

“பணம் முக்கியம் அல்ல, பரமன் தாளிணைகளுக்குப் பூசை செய்வதே இலட்சியம்” என்று, ஊராரின் ஒன்றிணைந்த போட்டியினின்றும் விலகித் தம் கடமையைத் தொடர்ந்த சந்திரசேகரக் குருக்கள் (அப்பன் அருள்);

பாடசாலையின் மீளுருவாக்கத்துக்குத் தமது மாணவன் உதவுவான் என்ற தீவிர நம்பிக்கை, அந்த நம்பிக்கைக்கு எருவாய் அமைந்த ‘மகா முரடர்களைத் தன் மாசற்ற அன்பினால் அடக்கிப் படிக்க வைத்த தன்னலமற்ற சேவை மீது கொண்ட உறுதி’ என்பன மாணவனது - அதிகாரியினது - ஆரம்ப நடத்தையால் ஏமாற்றமாகிவிடத் துவண்டு விழும் அதிபர் கமலசேகரன் (குருபக்தி);

பிரச்சினை ஒன்றினால் மனிதத் தன்மையை இழந்து நாயினுங் கடையனாக அலைந்து தற்கொலை முடிவு வரை சென்றுவிட்ட ஒருவர், தமது கதையொன்றைப் படித்து, மாந்தருள்

மாணிக்கமாக மாறிவிட்டதை அறிந்து மகிழ்ச்சிப் பெருமிதம் அடைந்த எழுத்தாளர் சுந்தரமூர்த்தி (ஒரு 'பாத்திரம்' பேசுகிறதோ!)

தன்னலமின்றிச் சமூக சேவையே மகேசன் சேவை என வாழ்ந்து அதன் பயனாகச் சீதனமின்றி நல்லவன் ஒருவன் மணவாளனாய்க் கிடைத்த வேளையிலும், திருமணத்தின்போது விடியோ பிடிப்பதை மறுத்து, அதற்கான காரணமாக -

“எங்கடை இனஞ்சனம் எத்தினையோ பேர் அகதிகளாய் விட்டினம்... அநியாயப்பட்டவங்களின்றை ஷெல்லடியாலை வீடு, கோயில் பள்ளிக்கூடமெல்லாம் தரைமட்டமாய்க் கிடக்குது. ஆமான சாப்பாடில்லாமல், மருந்துகள் இல்லாமல் எத்தினை பேர் செத்துக் கொண்டிருக்கினம்! இதெல்லாத்தையும் யோசிக்காமல், பெயின்ற அடிச்ச வீடுகளையும், பட்டு வேட்டியையும் காஞ்சிபுரத்தையும் கட்டிக் கொண்டு நிக்கிற ஆக்களையும் விடியோவிலை எடுத்து வெளிநாட்டிலை காட்டப் போறமா? நாங்களே எங்களுக்குச் செய்யிற துரோகமாக இது உங்களுக்குத் தெரியேல்லையா வாத்தியார்?” என்பதைக் கூறும் செல்வமணி (நிபந்தனை);

தன்மீது உயிரையே வைத்து, எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தன்னை ஏற்கத்தயாராக இருக்கும் தன் காதலன் மனோகருடன் தான் இணைவதால் அவனுக்கு ஏற்படப் போகும் கௌரவக் குறைவை எண்ணி, திருமணக் கோரிக்கையை மறுக்கும் மல்லிகா; அதனால் மனம் நொறுங்கி முரணிலை இராமனாகச் செல்லும் மனோகரன் (நினைவுகள் மடிவதில்லை)

- முதலாம் கதாபாத்திரங்களைத் தன் தசை, உள்ளம், உயிர் என்பன கொண்டு சிற்பி செதுக்கியுள்ளார் என்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றது.

தெளிவான, ஆற்றொழுக்கான நடை, நளினமான சொல்லாட்சி, ஆடம்பரமற்ற கதை வளர்ப்பு, சொல்லத் தயங்கும், அஞ்சும் விஷயங்களையும் பூடகமின்றி வெளிப்படையாக எடுத்தியம்பும் திறன் என்பன 'சிற்பி'யின் கதைகளை வாசிக்கையில் எனக்கு மனநிறைவைத் தந்தன. தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்கள் கட்டாயமாக வாசிக்க வேண்டிய சிறுகதைத் தொகுதிகளுள் இதுவும் ஒன்று என்று கூறுவதிற் பெருமை அடைகின்றேன்.

சிற்பி அவர்களின் எழுத்துப் பணி தொடர என் வாழ்த்துகள்.

- சொக்கன்

'வாணி',
நாயன்மார்கட்டு,
யாழ்ப்பாணம்.



கதை ஒன்றை எழுத...

“தைத் திங்கள் நன்னாளில் ‘தமிழருவி’யின் புத்தூற்று பெருக்கெடுக்கின்றது. உன்னுடைய சிறுகதைப் பன்னீரை அப் புதுப்புனலிலே நீராடும் இலக்கிய நெஞ்சங்களுக்குத் தெளிக்க விரும்புகின்றேன். உன் பதில் வேண்டாம்; படைப்பையே எதிர்பார்க்கின்றேன்.”

என்னுடைய நெருங்கிய நண்பனும் சிறந்த எழுத்தாளனுமாகிய தங்கராசனின் கடிதம் என்னை விழித்துப் பார்த்தபடி என் முன்னாற் கிடக்கின்றது.

ஒரு காலத்தில் நான் ஏராளமான சிறுகதைகள் எழுதினேன் என்பதும் அடிக்கடி பத்திரிகைகளில் அவை வெளிவந்தன என்பதும் உண்மைதான். என் இலக்கியத் திறத்தால் இந்த வையத்தை ஈடேற்றி விடலாம் எனக் கனவு கண்டு கொண்டிருந்த காலம் அது!

இலக்கியந்தான் தங்கராசனையும் என்னையும் நெருங்கிய நண்பர்களாக்கியது என்று கூறலாம். என்னுடைய எழுத்தில் அவனுக்கொரு தனிக் கவர்ச்சி. நான் விரும்பி வாசிப்பவற்றுள் அவனுடைய கதைகளுக்கே முதலிடம்.

நாங்கள் சந்திப்பதும் இலக்கிய உலகிலே சஞ்சரிப்பதும் அடிக்கடி நிகழும் சம்பவங்கள்.

ஆனால் காலப்போக்கில் மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டு விட்டன. என் நண்பன் படித்துப் பட்டம் பெற்றுப் பள்ளியாசிரியராகி ஒரு பத்திரிகையையும் வெளியிடத் தொடங்கி விட்டான். என்னைப் பீடித்த ஏழைமை ஒரு கடைக்குள்ளே என்னைத் தள்ளிவிட்டது. இலக்கியப் பணிக்கென அர்ப்பணிக்கப்பட்ட என் பேனா, இப்போது இலாப நஷ்டக் கணக்கை எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றது.

வீட்டில் நான் இருக்கும் வேளைகளில் என் 'பிள்ளைக் கனியமுது' உருட்டி விளையாடுவதற்கும், விளையாட்டுத் தெவிட்டியவுடன் தூர வீசி எறிவதற்கும் என்னுடைய இந்தப் பேனாவைத் தவிர வசதியான பொருள் வேறு ஒன்றும் என் வீட்டில் இல்லை. கவலைகள் மனத்தை அரிக்கும் போது இதை விட்டுவிட்டு வேறு எதையாவது சர்வ சுதந்திரத்துடன் வாய்க்குள் வைத்துக் கடித்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? வீட்டுப் பிரச்சினைகள் முட்டி மோத அவற்றைத் தீர்க்க முடியாது நான் திண்டாடும்போது சில சமயம் பொங்கி எழுகின்ற ஆத்திரத்தை இந்தப் பேனாவினாலேதான் தீர்க்கின்றேன். இத்தனை மகத்துவம் பெற்ற இந்த எழுதுகோலின் உரிமையாளனான இந்த இலக்கிய கர்த்தாவைத்தான் கதை எழுதி அனுப்பும்படி உரிமையுடன் கேட்டிருக்கின்றான் நண்பன்!

நண்பனின் கடிதம் காற்றிற் படபடத்து, தன் இருப்பை நினைவூட்டி, என் சுய இரக்கப் படலத்துக்கு முற்றுப் புள்ளியிட முயல்கிறது.

அவனுடைய கோரிக்கையைத் தட்டிக் கழிக்க என்னால் முடியாது. ஆனால் அவன் எதிர்பார்ப்பதைப் போல் சிறந்த ஒரு படைப்பை என்னால் உருவாக்க முடியுமா? அவனுடைய இந்தக் கடிதமே கன்னல் பாகாய், கட்டிப் பாலாய், கவிதைத் தேனாய் இனிக்கின்றது. அதனுடன் ஒப்பிடும்போது என் நடை....?

கடிதத்தை மீண்டும் வாசிக்கின்றேன். என் திறமையில் அவன் வைத்துள்ள மதிப்பையும் நம்பிக்கையையும் உணரும்போது, உலர்ந்து, வறண்டு சுருண்டு போன என் உள்ளத்தில் உற்சாக மழை பொழிகின்றது; எழுதித்தான் பார்ப்போமே என்ற எண்ணமும் தளிர்விடுகின்றது. நல்ல வேளை! என் வாழ்க்கைத் துணைநலமும் பிள்ளைக் கனியமுதும் அடுத்த ஊரிலே நடைபெறும் கோயில் திருவிழா ஒன்றிற்கு 'இஷ்ட சித்திகளைப் பெற்றுய்வதற்காக'ச் சென்று விட்டார்கள்.

இன்று வந்த நண்பனின் கடிதம்; அந்தக் கடிதம் தூண்டிய இலக்கிய எழுச்சி; தற்காலிகமாக எனக்குக் கிடைத்த இந்தத் தனிமை - நான் சிறிதும் எதிர்பார்த்திராத முக்கூட்டுச் சந்திப்பு! இந்தத் திரிவேணி சங்கமத்தில், சிறுகதை முத்தைத் தேடிச் சுழியோடாமல் விடுதல், பாரிய குற்றமில்லாவிட்டாலும், நண்பனுக்குச் செய்யும் நம்பிக்கைத் துரோகமாகாதோ?

கதை ஒன்றை நான் எழுதித்தான் ஆகவேண்டும்.

என் எழுதுகோலைத் தேடி வீடு முழுவதையும் துளாவுகின்றேன். தலை வேறு, உடல் வேறான அதன்

அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் என் கரங்களிற் தட்டுப் படுகின்றன. எனது அருமைத் திருமகன் செய்த பாகப் பிரிவினை! மிகுந்த பொறுமையுடன் அனைத்தையும் ஒன்றுசேர்த்து உணவூட்டி உயிரூட்டுகின்றேன். பலதும் பத்தும் எழுதுவதற்காக வைத்திருந்த கொப்பி ஒன்றிலிருந்து சில தாள்களைக் கிழித்தெடுக்கின்றேன்.

வில்லிலிருந்து விடுபடத் துடிக்கும் அம்பின் நிலையில் என் எழுதுகோல் நிற்கின்றது. நான் கை அசைப்பதுதான் தாமதம். தாளில் அது தடம் பதிக்கத் தொடங்கிவிடும்.

ஆனால்...?

என் கற்பனை கனிந்தாலல்லவா, என் கையும் அசையும்!

பேச்சும் அசையும் அற்ற பிறவித் துறவியைப் போன்று மனத்தை ஒருமுகப் படுத்திச் சிந்திக்க முயல்கின்றேன். கணங்கள் திரண்டு நிமிடங்களாகவும் நிமிடங்கள் நீண்டு மணிகளாகவும் உருளுகின்றன.

உயர்ந்த எதையோ பற்றிச் சிந்திக்க முயன்று உருப்படியாக ஒன்றையுமே சிந்திக்காமல் தடுமாறுகின்றேன்.

'கற்பனை என்று நினைத்துக் கொண்டு திக்குத் தெரியாத காட்டில் நின்று திகைக்காதே. உன் கண்களை அகலத் திறந்து பார்; உன் முன்னால் நடக்கும் சம்பவங்களை ஆழமாகப் பார்; உன்னைச் சுற்றியுள்ள ஒவ்வொருவருமே கதாநாயகர்கள்தாம்; ஒன்றல்ல ஓராயிரம் கதைகளையே

உள்ளடக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். உன் உள்ளத்தால் அவர்களைத் தொட்டுப் பார். 'போதும், போதும்' என்று நீ சொல்லுமளவுக்குப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு உன் கையடியில் கதைகள் வந்து குவியும் - என்றோ எங்கோ படித்த வாசகங்களால் எனக்கு 'ஞானோதயம்' ஏற்படுகின்றது.

நான் இவ்வுலகுக்கு வருகின்றேன்; நினைவுக் கதவுகளைத் திறக்கின்றேன்; மன அரங்கை நோக்குகின்றேன்.

என் உறவினர்கள், நண்பர்கள், அடுத்த வீட்டுச் சின்னத்தம்பி, ஆசிரியர் அருணாசலம், தபாற்காரத் தம்பிராசா, காய்கறி வியாபாரி கனகம் - எனப் பலர் அணிவகுத்து நிற்கின்றனர். ஒவ்வொருவரையும் கூர்ந்து கவனித்து முடிப்பதற்கிடையில் முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னுக்கு வந்து நிற்கின்றார் எனக்குப் படியளக்கும் பெருமாளான பரமநாத பிள்ளை.

பாரிய கதைத் தொகுதியாகவே அவர் காட்சி அளிக்கின்றார். என் உள்ளம் ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடுகின்றது. கதை எழுத விரும்புகின்றவர்களுக்கு அவர் ஒரு கற்பகதரு!

ஈனக் கதைகளெல்லாம் இவரைப் போல் சொல்பவர் யாருமுண்டோ?

தனக்குக் கம்பீரத் தோற்றத்தை அளிப்பதாக அவர் கற்பனை செய்யும் துள்ளு மீசைக்கும் பின்னால் மேடும் பள்ளமுமான ஒரு சிறு பிரதேசம்; திருநீற்றுப் பட்டைக்குள் மறைய மறுத்துக் கொண்டு நெற்றியின் விளிம்பில் மினுமினுக்கும் சூட்டுக் காயம்; நிற்கும்போது சரியாகவும்

நடக்கும்போது சற்று நொண்டியாகவும் தோற்றமளிக்கும் வலது கால் - இவற்றுக்குப் பின்னால் எத்தனையோ கதைகள் சம்பவங்கள் தொக்கி நிற்கின்றன. அத்தனையும் கறைபடிந்த கதைகள். பேராண்மை என வள்ளுவர் ஒன்றைச் சொன்னாரே அந்த ஒன்று இல்லாத காரணத்தினால் அவர் உடலில் ஏற்பட்ட, ஏற்படுத்தப்பட்ட வீரத் தழும்புகள் அவை.

அவற்றுள் ஒன்றின் கதையை எழுதவா?

என் உள்ளம் துருதுருக்கின்றது; ஆனால் அறிவு தடுக்கின்றது.

வேண்டாம். ஆபாசம் நிறைந்த அவருடைய கதையை எழுதுவதாலோ வாசிப்பதாலோ நன்மை ஏற்படும் என்பது என்ன நிச்சயம்?

அவர் பணக்காரர்; கோடீஸ்வரர். கண்ணீரும் செந்நீரும் பாயும் புன்னெறியதனிற் சென்று பொன்னும் பொருளும் குவித்தவர்; குவிப்பவர். 'இம்'மென்னும் முன்னே எழுநூறு எண்ணூறு என அக்கிரமங்கள் செய்யச் சளைக்காதவர்; தயங்காதவர். தன் பணக் குவியலால் பாவப் படுகுழிகளைப் பிறர் கண்ணிற் படாதவாறு மூடி வைத்திருப்பவர்.

வியாபார ரீதியில் ஆழ அகல யோசித்து அவர் செய்யும் "தானங்கள்" அளிக்கும் "நன்கொடைகள்" அவருடைய புகைப்படத்துடன் பத்திரிகைகளிலே வெளியாகி 'கலியுகக் கர்ணன்' அவர்தானோ என்ற பிரமையை ஏற்படுத்துவதுண்டு.

உண்மையை அறியாமல் அவரை ஒரு பெரிய மனிதன் என நினைத்து அவரைப் பின்பற்றுபவர்களை, அவரை

முன்மாதிரியாகக் கொண்டு முன்னேற முயல்பவர்களை எனக்குத் தெரியும்.

சரியாகவோ தவறாகவோ பெரிய மனிதர் எனப் பலராற் கருதப்படுபவரின் சின்னத் தனங்களைப் பகிரங்கப் படுத்துவதில் ஓர் ஆபத்தும் இருக்கின்றது. அவரிடம் இருப்பதாகக் கருதப்படும் நல்ல குணங்களைப் புகழ்ந்து அவரைப் பின்பற்ற முயல்வோர் அவருடைய அந்தரங்கங்களை, சின்னத்தனங்களை அறியும்போது, இந்தப் பெரியவரே இப்படி நடக்கின்றார்; நாங்களும் நடக்கலாந்தானே எனத் தடம் புரளத் தொடங்கினால்...?

அவருடைய அந்தரங்கங்கள் - அசிங்கங்கள் என் போன்ற இரண்டொருவருக்கு மட்டுமே தெரியும்.

கதை ஒன்றை எழுதிவிட வேண்டும் என்பதற்காகப் பலரைப் படுகுழியில் வீழ்த்துவது நல்லதா?

பரமநாதர் மறைகின்றார்.

என் கற்பனை கனியவில்லை; கை அசையவில்லை.

நான் எச்சரிக்கையுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகப் பரமநாதரின் லீலைகள் சிலவற்றை எனக்குச் சொல்லி வைத்த அருணாசலத்தைப் பற்றி நினைக்கின்றேன். யாழ்ப்பாணத்துச் சராசரி மனிதரின் இலட்சியமான ஆசிரிய உத்தியோகத்தில் அமர்ந்திருப்பவர் அவர். ஆனால், சராசரி ஆசிரியரிலும் பார்க்க கடமை கட்டுப்பாட்டிலும் நேர்மை நிதானத்திலும் உயர்ந்தவர். மாணவர்க்குக் கற்பித்தலை வெறும் தொழிலாகக் கருதாமல் உயர்ந்த தெய்வப் பணியாக மதித்து ஒழுகுபவர்.

ஒருமுறை ஊராட்சித் தேர்தல் நடைபெற்றது. ஒன்றாக ஒற்றுமையாக இருந்த எங்கள் ஊர் இரண்டுபட்டது. உடற்பலத்திலும் காடைத்தனத்திலும் நம்பிக்கையுள்ள சண்டியன் ஒருவனும் தேர்தலிற் போட்டியிட முன்வந்தான். அருணாசலம் வாத்தியாரைத் தனக்காக வேலை செய்யுமாறு கேட்டான்.

சிறு வயதில் அவருடைய பாடசாலையிற் சில ஆண்டுகளைக் கழித்தவன் அவன். அவனுக்கு ஆலோசனை கூறுவது தனது கடமை என நினைத்தார் அருணாசலம்.

“கல்வி அறிவும் செயல் திறமையும் நிறைந்தவர்கள் தாம் ஊராட்சி மன்றத்தில் இருக்க வேண்டும்; எதையுமே எதிர்பார்க்காமல் எப்போதுமே சேவை செய்யச் சித்தமாயிருக்க வேண்டும். பொதுப் பணிக்கும் பொதுப் பணத்துக்கும் அதீத கவர்ச்சி இருக்கின்றது. கவர்ச்சியில் மயங்கினால் கண்களே குருடாகி விடும். நிதானத்துடன் செயற்படச் சிலரால்தான் முடியும். உன்னுடைய போக்குக்கு இதெல்லாம் ஒத்துவருமா என்பதை ஆறுதலாக யோசித்துப் பார்த்துவிட்டு வா.”

பசுவின் முதுகில் குத்தலாம்; பாம்பின் முதுகில் தடவினால்...?

தன் கைவரிசையை மட்டுமல்லாமற் கால்வரிசையையும் காட்டத் தொடங்கி விட்டான் அந்தச் சண்டியன். நட்ட நடுவீதியில் அருணாசலம் அடிக்கப்பட்டார்; உதைக்கப் பட்டார்.

அவரை மஹாத்மாவாகக் கருதும் பலர் அந்தக் காட்சியைக் கண்டார்கள். ஆனால் துணிந்து சென்று

அவரைக் காப்பாற்றும் தைரியம் எவரிடமும் ஏற்படவில்லை. மாறாக சண்டியனிடம் நற்பெயர் பெற நினைத்த படுகோழைகள் சிலர் அவனுடன் சேர்ந்து ஆசிரியரின் உடம்பைப் பதம் பார்த்தனர்.

என் நெஞ்சு குமுறியது; கொதித்தது. ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று உள்ளம் துடித்தது. கணக்குக் கொப்பியை மூடிவிட்டுப் புறப்பட ஆயத்தமானேன். இப்படியான நேரத்தில் உருப்படியாக ஏதாவது செய்யாவிட்டால் மனிதனாகப் பிறந்ததில் என்ன பிரயோசனம்?

என் முன்னால் குறுக்காக ஒரு கரம் நீண்டது. எனக்குப் படியளக்கும் பெருமானின் கரம்!

அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால் நீண்ட கரம் எதையோ எனக்கு உணர்த்துவதைப் போன்றிருந்தது.

ஓர் அங்குலம்கூட என்னால் நகர முடியவில்லை.

அக்கிரமம் என்று தெரிந்து அதைத் தடுக்கவோ முடிவுக்குக் கொண்டு வரவோ முடியாதபடி நான் ஏன் கோழையானேன்?

என் குமுறல் அடங்கவில்லை.

அருணாசல வாத்தியாரின் கதையை எழுத வேண்டும்; ஆயிரமாயிரம் வாசகர்களின் கவனத்தையும் அநுதாபத்தையும் அவர்பால் திருப்ப வேண்டும்.

என்னையும் ஒரு பாத்திரமாக்கி அந்தப் பாத்திரத்தையும் சாடினால்தான் என் மனம் ஓரளவாவது சாந்தி அடையும்!

என் உள்ளம் துருதுருக்கின்றது. ஆனால் அறிவு....?

வேண்டாம் என்கின்றதோ!

உண்மை, அன்பு, நேர்மை முதலியவை உயர்வைக் கொடுக்கும், நன்மையைத் தரும் என்று சொல்வதெல்லாம் பொய்தானோ என்ற சந்தேகத்தை என் கதை எழுப்பி விட்டால்...?

அருணாசலம் மெல்ல மறைகின்றார்.

என் கற்பனை கனியவில்லை; கை அசையவில்லை.

நண்பனின் கடிதம் மீண்டும் காற்றில் படபடக்கின்றது.

இலட்சிய வாழ்வு - இன்ப வாழ்வு வாழத் துடித்த அடுத்த வீட்டுச் சின்னத்தம்பி என் நினைவுக்கு வருகின்றான்.

அழகி ஒருத்தியை உயிருக்குயிராய்க் காதலித்தவன் அவன். அவள் ஏழை; அந்தஸ்திலும் குறைந்தவள். அவளை மருமகளாக ஏற்க அவனுடைய தந்தை சித்தமாகவில்லை.

காதலுக்காகப் பரம்பரைக் கௌரவத்தைப் பாழாக்க வேண்டாம் என நயமாகவும் பயமாகவும் கூறினார் அவர்.

சின்னத்தம்பி கேட்கவில்லை. நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்வது பாவம் என வாதாடினான். பெண்பாவம் பொல்லாதது என்றான்.

தந்தையின் காதில் எதுவும் ஏறவில்லை.

தன் உரிமை, உடைமை அனைத்தையும் விட்டுவிட்டு வீட்டிலிருந்தே வெளியேறிவிட்டான்; காதலித்தவளையே

கைப்பிடித்துக் கஞ்சியிலும் இன்பம் கண்டு வாழத் தொடங்கினான்.

ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில் வீதி வழியே தனியாகச் சென்று கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணைச் சின்னத்தம்பியின் தந்தை கண்டார். அவள் ஒரு பெண் என்பதைத் தவிர அவள் யார் என்பதையோ எத்தகையவள் என்பதையோ அறிய முடியாத அளவுக்கு மதுவெறி தலைக்கேறி இருந்தது அவரிடம். அவளுடைய அழகைக் கண்களாற் பருகித் திருப்தியுறாத அவர் அவளை எட்டிப் பிடிப்பதற்கு முயன்றார். ஆசை வெட்கமறியவில்லை. "மாமா" என்று அவள் அஞ்சி அலறியதுகூட அவருடைய செவிக்குட் புகவில்லை. அந்த மிருகத்திடமிருந்து எப்படித் தப்பிப் பிழைப்பது என்பதைச் சிந்தித்து முடிவெடுப்பதற்கிடையில், அவருடைய முரட்டுக் கரங்கள் அவளை அண்மித்து விட்டன. திடீரென்று ஏற்பட்ட துணிச்சலில், தன் பலமெல்லாவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து அவரைத் தள்ளி விழுத்திவிட்டு அவள் பாய்ந்து ஓடினாள். படுவேகத்தில் வந்த 'லொறி' யொன்று அவளை மோதி விழுத்தியது; அந்தக் கணமே அவளுடைய உயிரும் பிரிந்தது.

விபரத்தை அறிந்த சின்னத்தம்பிக்கு விசரே பிடித்து விட்டது.

பெற்றோருக்கு ஒரே பிள்ளையான எனக்கு விளையாட்டுத் தோழனாகவும் உடன்பிறவாச் சகோதரனாகவும் விளங்கியவன் சின்னத்தம்பி. செல்வம் செல்வாக்கிற்குக் குறைவில்லாத குடும்பம் அவனுடையது.

பெருமையோடு வாழ வேண்டிய அவன், பலரின் பரிசுசிப்பிற்கும் பழிப்பிற்கும் ஆளாகிப் பைத்தியக்காரனாக இன்று அலைகின்றான்!

காதலித்த ஒருத்தியைக் கைபிடித்து வாழ்வது கௌரவக் குறைவு; ஆனால் மற்றையோர்க்குத் தெரிய வராது என்ற மயக்கத்தில் மங்கை ஒருத்தியின் கற்புக்கு களங்கம் உண்டாக்குவது கௌரவ நிறைவு என்ற தந்தையின் உருத்திராட்சப் பூனைத்தனத்தினால் என் நண்பனின் வாழ்க்கையே பாழாகிவிட்டது.

இத்தகைய உருத்திராட்சப் பூனைகளின் வேடம் மறைத்து வைத்திருக்கும் வஞ்சனையையும் துரோகத்தையும் அம்பலமாக்கத் துடிக்கின்றேன்.

நடந்த நிகழ்ச்சிகளுடன் கற்பனையையுங் கலந்து இலக்கியமாக்க முனைகின்றேன்.

ஆனால், நண்பனின் பைத்தியக்காரக் கோலம் நினைவு வந்ததும் என் கண்கள் குளமாகின்றன; கைகள் நடுங்குகின்றன; உள்ளம் நிலை குலைகின்றது.

சின்னத்தம்பியின் கதையை என்னால் எழுத முடியாது; எழுதவே முடியாது.

★ ★ ★

கதை கோரும் கடிதம், தான் அங்கிருப்பதை நினைவூட்டுகின்றது.

கடந்த ஆண்டில் ஏற்பட்ட பயங்கர வெள்ளப் பெருக்கின்போது நடைபெற்ற சில சம்பவங்கள்

அசம்பாவிதங்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. இயற்கைத் தேவியின் இயல்புக்கு மாறான கோரத் தாண்டவத்தினால் வீடிழந்தனர் பலர்; ஆசை அருமையாகப் பெற்றெடுத்த மக்கட் செல்வங்களை உயிருடன் பறிகொடுத்தனர் பலர்; பாடுபட்டுத் தேடிப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்த பணம் எங்கே போனது? எப்படிப் போனது என்றே தெரியாமல் ஏங்கினர் பலர்.

உற்றாரை, உடைமைகளை, உறைவிடங்களைக் கண் முன்னால் இழந்தோரின் பரிதாப ஓலங்களும் ஏக்கப் பெருமூச்சுகளும் நிறைந்த ஒரு பயங்கரமான சூழ்நிலை பல இடங்களிற் காணப்பட்டது.

துர்ப்பாக்கியசாலிகளான அவர்களுக்கு உதவி செய்வதற்கென எங்கெல்லாமோ இருந்து ஏராளமான தொண்டர்கள் வந்தார்கள். ஆனால், அல்லற்பட்டு ஆற்றாது அழுது கொண்டிருந்தவர்கட்கு ஆறுதலும் தேறுதலும் கூறித் தம்மாலான உதவிகள் அனைத்தையும் தயங்காமற் செய்து துயர் துடைத்தவர்கள் மிகச் சிலர்தான்.

சேவை என்னும் பசுத்தோல் போர்த்துக் கொண்டு வந்த சுயநலப் புலிகள் பலர் பாதுகாப்பற்ற பருவப் பெண்களைப் பாழ்படுத்த முயன்றனர்.

வெள்ள நிவாரணத்துக்கெனப் பெருந் தொகைப் பணத்தைச் சேகரித்துத் தம் சொந்தக் கணக்கில் வரவு வைத்தவர்களும் இருந்தனர். அகதிகளுக்கு விநியோகிப்ப தற்காக உள்நாட்டு - வெளிநாட்டு அரசாங்கங்கள் அனுப்பிய பல்வகைப் பொருட்கள், சிலருடைய சொந்த வீடுகளையே அலங்கரித்தன.

இந்தச் 'சின்ன' மனிதர்களின் போலி வேடங்களைக் களைந்தால்...!

உணர்ச்சியும் அறிவும் ஒருமுகப்பட்டு ஒத்துழைக்க -
என் கற்பனை கனிகின்றது.

கை அசைகின்றது.

"மின்னுவதெல்லாம் பொன்னல்ல" எனத் தலைப்பிடுகின்றேன். உண்மைச்சம்பவங்களுக்குக் கற்பனை மூலம் பூசிக் கலைவடிவம் கொடுக்கின்றேன். வாழ்க்கையின் இலட்சியம் எனக் கூறாமற் கூறிக்கொண்டு நல்ல மனிதனாகக் கர்ட்டிக் கொள்ளும் கதாநாயகனின் உளுத்துப் போன உள்ளத்தை வாசகர்கள் இறுதியில் இனங்கண்டு பொங்கி எழ வேண்டும் என்பதை மனத்திலிருத்திக் கதையை வளர்க்கின்றேன்.

முடிந்ததும், என் கதாநாயகனை முழுமையாக நோக்குகின்றேன்...!

யார் இது?

எனக்குப் படியளக்கும் பெருமாளல்லவா? இவர் எப்படி என் கதைக்குள் நுழைந்தார்?

வெளிப்பகட்டு, வஞ்சனை, துரோகம், சுயநலம் என்பவற்றை ஒன்றாகச் சேர்த்து ஓர் உருவமாக்கினால் அது பரமநாதராகத்தான் காட்சியளிக்குமோ?

கதையின் ஊடுபாவாக உள்ள கற்பனை இழை 'பட்'டென்று அறுகின்றது; உணர்ச்சியை அடக்கிக்கொண்டு அறிவு தன் குரலை ஒலிக்கின்றது.

சீர்கேடுகளும் சின்னத்தனங்களும் கண்டிக்கப்பட வேண்டியவை; ஒழிக்கப்பட வேண்டியவை.

அவற்றை யாரும் கண்டிக்கலாம்; அம்பலத்துக்குக் கொண்டு வரலாம்.

அவர்களைப் பரமநாதர்கூடப் பகிரங்கமாகப் பாராட்டக்கூடும்!

ஆனால் நான் அவற்றை எழுதினால்...?

வேண்டுமென்றே தன்னைத் தாக்குவதற்காக எழுதப் பட்டதென்றே அவர் சாதிப்பார். அவருடைய குதர்க்கத்தின் முன்னால் என்னுடைய வாதங்களும் விளக்கங்களும் எடுபட மாட்டா.

விளைவு...?

என் சீட்டுக் கிழிபடும்! என் வாழ்க்கை வண்டியை ஓட்டுவதற்கு எங்கெல்லாமோ நான் திரிய வேண்டியிருக்கும்.

நண்பன் திரிகின்றான் - பைத்தியக்காரனாக!

நான் திரிவேன் - பிச்சைக்காரனாக!

என் வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காக நான் எதையுமே பொறுத்துக் கொள்வேன் என்பதல்ல. என் கடமையை - கணக்கெழுதும் கடமையை நேர்மையாக நான் செய்கின்றேன். அதற்கேற்ற சம்பளத்தைப் பரமநாதர் கொடுக்கின்றார்.

மனத்தாலோ மெய்யாலோ அவருடைய தீய செயல்களுக்கு நான் துணை போகாதவரை அவரிடம்

சம்பளம் பெறுவதில் தவறேதும் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை.

இந்த நிலைக்கு நானாக ஏன் முற்றுப்புள்ளி இடவேண்டும்?

நண்பன் கதைக்கு அவசரப்படுத்துகின்றான் என்பதற்காக நான் அவசரப்படலாமா?

ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறாது என்பதையும் அடிக்கடி நான் சிந்திப்பதுண்டு. இந்தக் காலத்தில், எழுத்தின் மதிப்பு, எழுதுபவனின் அந்தஸ்திலும் தங்கியிருக்கின்றது. அப்படி ஒரு நிலை எனக்கு வரும்வரை போலிகளையும் பித்தலாட்டங்களையும் கண்டு மௌனக் கண்ணீர் வடிப்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு வழியில்லை. வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடிய வள்ளலாரின் உள்ளம் எனக்கும் இருக்கும் வரை நான் மனிதனாக வாழ முடியும்!

ஆனால்...

என்னை நானே சமாதானப்படுத்தும் இந்த முயற்சி வெற்றியைப் பெற்றுத் தர முடியாமல் திணறுகின்றது.

காற்றிற் சிக்கிய கடிதம் போல் என் மனம் படபடத்துக் கொண்டிருக்கின்றது... மௌனமாகத் தூங்குவதற்கு மறுக்கின்றது...

'அக்கிரமத்தைக் கண்டு அமைதியாக இருப்பது கூட அதற்கு வக்காலத்து வாங்குவது போலத்தான்... புனை பெயருக்குள் உன்னைப் புதைத்துக் கொண்டு அக்கிரமங்களை ஏன் புட்டுக்காட்டக்கூடாது...? 'யாவும் கற்பனை'யால் உன்னை நீ காப்பாற்றிக் கொள்ளலாமே...'

என் ஆத்ம பலம் திடீரென்று பல மடங்கு
பெருகுவதைப் போன்ற உணர்வு...

'வருவது வரட்டும்... நான் எழுதுவேன்... எழுதியே
தீருவேன்...'

எழுது தாள் வாகனமாக எழுதுகோல் சாரதியாக என்
இலக்கியப் பயணம் ஆரம்பமாக இருந்த வேளையில்...

காற்றிற் கலந்து வரும் சந்தனத்தின் நறுமணம் என்
வாழ்க்கைத்துணை நலத்தின் வருகைக்குக் கட்டியம்
கூறுகின்றது.

தன்னுடைய ஒரேயொரு விளையாட்டுச் சாமானை
நான் அபகரித்துவிட்டேன் என்று என்னுடைய ஒரேயொரு
வாரிசு நெருப்பெடுக்கப் போகின்றது.

திரிவேணியின் ஒரு வேணியாய் என் தனிமை கலையத்
தொடங்க...

வருபவர்களின் மனநிலை, தேவை, விசாரிப்புகளுக்கு
ஏற்றாற்போல் என்னை இசைவாக்கம் செய்து கொள்ள
வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிர்க்க முடியாமல்
தவிக்கின்றேன்...

நண்பனின் கடிதம் காற்றில் மீண்டும் படபடக்கின்றது
- என் நெஞ்சத்தைப் போல...

(தினகரன், 1969)



இன்னா செய்தேனை...

பாடசாலை ஆரம்பமாவதை அறிவிக்கும் மணி ஒலிக்கின்றது. வாசற்படிகளில் அப்போதுதான் அடியெடுத்து வைத்த நான் விரைவாக நடந்து அதிபரின் அலுவலகத்தினுள் நுழைகின்றேன். வரவுப் பதிவேட்டிற் கையொப்பமிடும் போதே, ஆசிரியர்கட்குரிய அறையிலிருந்த என் சக ஆசிரியர்களின் கலகலப்பான பேச்சொலி என்னைக் காந்தம்போற் சவர்த்திழுக்கின்றது.

காதின் வழியிற் கால்கள் செல்கின்றன.

மணி அடித்த பின்னரும் வகுப்புக்குப் போகாமல் எல்லோரும் ஏன் ஒரே இடத்திலேயே மொய்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றனர்?

ஆவலும் ஆர்வமும் பொங்க அன்றைய தினத்தாளின் குறிப்பிட்ட ஒரே பக்கத்தையே அனைவரும் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றார்களே, ஏன்?

அன்று வெள்ளிக்கிழமை என்பது 'சட்'டென்று என் நினைவுக்கு வருகின்றது; அரசாங்கம் நடத்தும் 'லொத்தர்' முடிவுகள் பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் நாள்.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் முதலாவது மணி அடித்ததும் மாணவர் அனைவரும் ஆராதனை மண்டபத்துக்குச் செல்ல வேண்டும். தேவாரமும் சிவபுராணமும் பாடி முடிந்தபின் அவர்கள் வகுப்பறைகளுக்குத் திரும்புவதற்கு முக்கால்மணி நேரம் எடுக்கும். ஆராதனைக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர் மட்டும் அங்கே செல்ல, ஏனைய ஆசிரியர்கள் அந்த அறையிலேயே தங்கிவிடுவர். சொர்க்கத்துச் சிந்தனையை விட "சுவீப்" முடிவுகளை அறிவதில் அத்துணை அவா - ஆர்வம், அவர்களுக்கு.

இந்த "அவர்கள்" என்பதில் நானும் சேர்த்திதான்!

"இனிமேல் இந்த சுவீப்பும் வேண்டாம், ஒரு மண்ணாங்கட்டியும் வேண்டாம்!"

"இதுக்குக் கொட்டிற் காசை ஒரு பிச்சைக்காரனுக்குக் கொடுக்கலாம்... புண்ணியம் கிடைக்கும்."

"அட 'சிக்...' ஒரு நம்பர்தான் மாறிப் போச்சது... இந்த எட்டுக்குப் பதிலாக ஒன்பது இருந்தா எனக்குத்தான் முதற் பரிசு..."

"அவசரப்படாதேங்கோ மாஸ்டர்... பத்திரிகையிலை நாளைக்குத் திருத்தம் வந்தாலும் வரும்."

சக ஆசிரியர்களின் விமர்சன - விரக்திக் குரல்கள், ஆறுதல் வார்த்தைகள் எதிர்கொண்டழைக்க நான் அவர்களுடன் சங்கமமாகின்றேன்.

"உங்கடை 'லக்'கையும் பாருங்கோவன்" எனச் சொல்லிக் கொண்டே பத்திரிகையுடன் என்னருகே வருகின்றார் சுப்பையா மாஸ்டர்.

“என் அதிர்ஷ்டம் எனக்குத் தெரியாதா சுப்பு? வாரத்துக்கு ஒரு தடவை எண்ணெய் முழுக்காடுகிறோம். சுவீப் டிக்கட் வாங்குவதும் அப்படியான வழக்கமாய்ப் போச்சுது... அதிர்ஷ்டம் இல்லை என்பது தெரியும்... ஆனால் வாங்காமல் விடவும் மனம் கேட்காது... இந்தாருங்கோ நீங்களே பார்த்து விட்டுக் கிழிச்செறியுங்கோ...” சட்டைப் பையினுட் பத்திரமாக வைத்திருந்த என் டிக்கற்றை நண்பரிடம் கொடுக்கின்றேன்.

வார்த்தைகள் என் அக்கறையின்மையைப் பறை சாற்றினாலும், என்னுள்ளே பதுங்கிக்கிடக்கும் ஆசைகள்...?

எனது ‘டிக்கற்’றிலிருந்த எண்களையும் பத்திரிகையில் இருந்தவற்றையும் மாறி மாறிப் பார்க்கின்றார் நண்பர்.

‘டிக்கற்’ வாங்கிய அக்கணமே முளைவிட்டுச் செடியாகி, மரமாகி, வியாழக்கிழமை இரவில் ஒரேயடியாகப் பூத்துக் காய்த்துக் கனிந்து நிற்கும் என் ஆசை வித்துகள் அடிக்கடி என்னுள்ளே தோன்றித் தோன்றி மின்னலிட, பிரசவ அறைக்கு மனைவியை அனுப்பிய கணவனாய் நான் நிற்கின்றேன்.

“அடி சக்கை... கொங்கிறாட்யுலேஷன்ஸ் சிவா... மூண்டாம் பரிசு கிடைச்சிருக்குது. நண்பர் என் கையைக் குலுக்குகின்றார். இரையைக் கண்ட காகங்களாய் ஏனையோர் என்னைச் சுற்றிக் குவிகின்றனர்.

என்னை என்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை.

எனக்கு இப்படி ஒரு அதிர்ஷ்டமா?

சம்பளம் என்ற பெயரிலே இருநூற்றுச் சொச்ச ரூபாயை எடுத்து, கொடுக்க வேண்டியவர்களுக்கு அரை குறையாகக் கொடுத்துவிட்டு அடுத்த மாதச் சம்பள நாளை ஆவலுடன் எண்ணத் தொடங்கும் எனக்கா இந்த முப்பதினாயிரம் ரூபா?

உண்மையைச் சீரணிக்க முடியாமற் திக்கு முக்காடுகின்றேன்.

ஆசிரியர்கள் சிலர் அன்புடன் என் முதுகிற் தட்டுகின்றனர்; என் கையைப் பற்றிக் குலுக்குகின்றனர் சிலர்; என் டிக்கற்றையும் பத்திரிகையிலுள்ள எண்களையும் ஐயந் திரிபறப் பார்க்கின்றனர் இரண்டொருவர்.

அனைவரின் பேச்சும் என் பரிசைப் பற்றியே சுழல்கின்றது.

“இனியென்ன... நீங்கள் பணக்கார வர்க்கம். எங்களை யெல்லாம் இனிப் பொருட்படுத்த மாட்டீர்கள்.”

இந்தக் கிண்டலுக்குள் ஒருவிதப் பொறாமையும் அடக்கம்!

“உங்களின் கஷ்டத்தைப் பார்த்துக் கடவுளே உதவி செய்திருக்கிறார்” - என்னை உணர்ந்த ஒருவரின் உண்மையான அபிப்பிராயம்.

“வாத்தியாராயிருந்து மாரடிக்காமல் ஏதாவது ‘பிஸ்ட்ரெஸ்’ தொடங்குப்பா!” - அனுபவசாலியின் ஆலோசனை.

“கஷ்டப்படாமல் வந்த பணம்; கஷ்டமான சூழ்நிலையிலுள்ள இந்தப் பாடசாலைக்கு ஒரு சிறு

தொகையையாவது கொடுக்க வேண்டும்” - காரியத்திற்கு கண்ணாயிருப்பவர் ஒருவர் கண் சிமிட்டுகின்றார்.

“அதெல்லாம் கிடக்கட்டும்... எங்களுக்கு எப்ப விருந்து?” திறந்த மனதுடன் பாராட்டும் ஒருவரின் திடீர் விசாரணை.

வாய் திறந்து பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

சிரிப்பே பதிலாக, பதிலே சிரிப்பாக உள்ளம் ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்றது.

கண்ட கனவுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மனத்திரையிலே மீண்டும் தோன்ற ஒவ்வொன்றையும் எடை போடுகின்றேன்.

முப்பதினாயிரம் ரூபா! நான் கற்பனையிலே கூடக் காணாத தொகை!

படிப்பதற்காக நான் எடுத்த கடன் இரண்டாயிரத்தையும் வட்டியையும், பரிசுப் பணம் கிடைத்தவுடன் திருப்பிக் கொடுத்துவிட வேண்டும்.

மிகுதியை என் இஷ்டம்போல்...

பெரிய வீடொன்றைக் கட்டி... மின்சாரம், வடிகால் வசதி எல்லாவற்றுடன்... மழைக் காலத்தில் என் ஓட்டைக் குடிசையில் 'ஓராயிரம் ஒழுக்கில்' நனைவதற்கு முற்றுப்புள்ளி போட்டு...

வீடு கட்டுவதற்கு இப்ப என்ன அவசரம்? இவ்வளவு காலமும் இந்தச் சின்னக் குடிசையில் நான் வாழ வில்லையா? முதலில்... நல்ல கார் ஒன்றை வாங்குவோம். அரை குறைச்சம்பளம் வாங்குபவர்களே அழகான கார்களில்

உல்லாசமாகப் பவனி வரும்போது நான் ஏன் சொந்தமாக ஒரு காரை வாங்கக் கூடாது? அழகான மனைவியை அருகில் இருத்திக் கொண்டு, தெருவையே அடைக்கும்படி கப்பல் போன்ற காரில் செல்வது எத்துணை பெருமை... எவ்வளவு மகிழ்ச்சி...!

மனைவியா? என்சகோதரிகளுக்குத் திருமணம் முடிந்த பிறகுதானே என் திருமணத்தைப் பற்றி நான் சிந்திக்கலாம்!

முதலில் அவர்களின் விஷயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். அழகுக்கும் குணத்துக்கும் இந்தக் காலத்தில் யார் மதிப்புக் கொடுக்கிறார்கள்? எல்லோருக்கும் தேவைப் படுவது பணந்தான். நான் உழைத்துச் சம்பாதித்துத்தான் என் சகோதரிகளுக்குச் சீதனம் கொடுப்பதென்றால், அவர்கள் கன்னியராகவே காலம் கழிக்க வேண்டியதுதான்.

இந்தப் பரிசுப் பணத்தில் ஒரு தொகையை அவர்களின் சீதனத்துக்காக வைத்துக் கொள்வோம். இனிமேல் துணிந்து, நல்ல, உத்தியோகம் பார்க்கின்ற மாப்பிள்ளைகளைப் பார்க்கலாம்...

அவசரப்பட்டு மாப்பிள்ளை வேட்டையில் இறங்கினாலும் ஆபத்துத்தான்.... பணத்தைக் காட்டிப் பெண்களைக் கட்டியடிக்கப் போகின்றேன் எனச் சந்தேகித்தால்...?

இந்தப் பரிசு எனக்குக் கிடைக்கா விட்டால் அவர்களுடைய கல்யாணம் நடக்கவே மாட்டாதோ?

பணம் வந்ததும் கல்யாணம் நடந்துவிடும் என்பதும் என்ன நிச்சயம்? அவரவர்களுக்கு அமைந்தபடி

ஒவ்வொன்றும் அந்த அந்தக் காலத்தில் நடந்தே தீரும்...
தாரமும் குருவும் தலைவிதி!

ஏதாவதொரு வியாபாரத்தில் ஈடுபடுவதுதான் புத்திசாலித்தனம்.... ஒன்றைப் பத்தாகவும், பத்தை நூறாகவும் பெருக்குவது வியாபாரந்தான். பரிசுப் பணம் முழுவதையும் போட்டு ஒரு பிஸ்ட்ரெஸ் தொடங்குவோம்... இலாபப் பணத்தைக் கொண்டு கடனைத் தீர்க்கலாம்... வீடு கட்டலாம்... கார் வாங்கலாம்... சகோதரிகளின் கல்யாணத்தை நிறைவேற்றி விட்டு நானும் எனக்குப் பிடித்த...

அதுதான் சரி... ஏதாவது நல்ல 'பிஸ்ட்ரெஸ்' ஒன்றை ஆரம்பிப்போம்...

★ ★ ★

ஆராதனை முடிந்து மாணவர்கள் வகுப்புகட்குச் செல்கின்றனர். முதலாம் பாடத்திற்குரிய மணி ஒலிக்கின்றது.

தொடர்ந்து அதிபரும் அங்கே வரக்கூடும் என்ற பயத்தினால் ஆசிரியர்கள் தத்தமக்குரிய வகுப்புகட்குச் செல்கின்றனர்.

"பரிசுப் பணம் இன்னமும் கிடைக்கவில்லை... ஆனால் மனுஷன் எங்களுடன் கதைக்கவே மாட்டேனென்கிறாரே..." என்ற குரல் எனக்குப் பிரியாவிடை அளிக்க நானும் எனக்குரிய வகுப்புக்குச் செல்கின்றேன். அருகிலுள்ள வகுப்புக்குச் செல்வதற்காகச் சுப்பையா மாஸ்டரும் என்னுடன் வருகின்றார்.

"உங்களுக்குப் பரிசு கிடைத்ததனால் எங்களுடைய பாடசாலைக்கும் ஒரு விதத்திற் பெருமைதான் சிவா. பரிசு

பெற்றவர்களின் விபரம் பத்திரிகைகளில் வெளியாகும்போது எங்கள் பாடசாலையின் பெயரும் இடம்பெறும்... சுவிப் டிக்கற் வாங்க நானும் தவறுவதில்லை. கொழும்பில் வாங்கும் டிக்கற்றுகளுக்குத்தான் அடிக்கடி பரிசு கிடைக்கின்ற தென்பது என்னுடைய மனைவியின் ஆராய்ச்சிபூர்வமான முடிவு. அவளின்ரை நச்சரிப்பைத் தாங்காமல் கொழும்பில் உள்ள என்னுடைய நண்பனொருவனைக் கொண்டு இந்த முறை ஒரு டிக்கற்றை வாங்குவித்தன். அதுகும் சரி வரேல்லை... நீங்கள் அதிர்ஷ்டக்காரர்தான். உங்களுடைய நல்ல மனத்துக்குத்தான் பரிசு கிடைத்திருக்கிறது.”

முன்னர் என்னைப் பாராட்டியது போதாதென்று, மீண்டும் என்னைப் பாராட்டிக்கொண்டே தன் வகுப்பறைக்குள் நுழைகின்றார் அவர்.

ஆனால், என் நிலை...?

என் உள்ளம் திடீரென்று ஏன் சுருங்கிச் சோர்வடைகிறது? என் உவகையும் உற்சாகமும் எங்கே ஓடி மறைகின்றன? நான் ஏன் நடைப்பிணமாகின்றேன்?

சுப்பையா மாஸ்டர், கொழும்பிலுள்ள தன்னுடைய நண்பர் மூலம் டிக்கற் வாங்கிய செய்தி என்னைக் கொளுவி இழுத்துக் கீழே விழுத்துகின்றதா? என்னுடைய உற்சாக இறக்கைகள் கழன்று விட நான் சஞ்சரித்த இன்ப வானம் எட்டாத் தொலைவிற்குச் செல்கின்றதா?

எனக்குரிய வகுப்பறைக்குச் செல்கின்றேன். மாணவர்கள் எழுந்து வணக்கம் தெரிவிக்கின்றனர். பதில் வணக்கம் தெரிவிக்காமல் அவர்களை உட்காருமாறு

பணிக்கின்றேன். புதிதாக எதையும் படிப்பிக்க முடியாத நிலையில், மாணவர்கள் அதை அறியாவண்ணம் மறைத்து, முதல் நாட் படிப்பித்த பகுதிகளை மீண்டும் மெளனமாகப் படிக்கும்படி கூறுகின்றேன்.

சற்று முன்னர் சுப்பையா மாஸ்டர் சொன்ன செய்தி, நான் டிக்கற் வாங்கிய கதையை எனக்கு நினைவூட்டுகின்றது.

சென்ற வாரம் கொழும்பில் நடந்த நிகழ்ச்சி என் நினைவுத் திரையிற் பளிச்சிடுகின்றது.

இந்திய அரசாங்கம் கொழும்பிலே நடத்திய கைத்தொழிற் பொருட்காட்சியைப் பார்ப்பதற்கு நான் சென்றிருந்தேன்... கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்க்கும் என் நண்பன் சண்முகமும் என்னுடன் காட்சி மைதானத்துக்கு வந்தான்.

எல்லாவற்றையும் பார்த்து முடித்துவிட வேண்டும் என்ற அவாவில் எதையுமே சரியாகப் பார்க்க முடியாத ஆற்றாமையில் அங்குமிங்கும் அலைந்துவிட்டு இறுதியில் சிற்றுண்டிச் சாலைக்குச் சென்றோம்.

எங்களையே எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவளைப் போல் இளம் பெண் ஒருத்தி எங்களை நோக்கி வந்தாள் - கைகளில் சுவீப் டிக்கற்றுகளுடன்.

சற்று இளைப்பாறலாம் என்று வந்தால் இங்கே இப்படி ஒரு கரைச்சலா?

எரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வந்தது எனக்கு.

நான் நண்பனைப் பார்த்தேன். என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான் அவன்.

“எங்களையும் பெரிய மனிதர்களாகக் கருதி எங்களிடம் வருகின்றாள். நாங்கள் அணிந்திருக்கும் உடுப்புக்கு ஏற்ற மாதிரி நாம் நடக்க வேண்டாமா? இப்படியான இடங்களில் எவ்வித மறுப்பும் சொல்லாமல் ‘டிக்கற்’ வாங்குவதும் ஒரு கௌரவந்தான்” - நண்பன் எனக்கு ‘நாகரிக’ உபதேசம் செய்தான்.

“அப்படியானால் நீயே வாங்கிக் கொள். நான் முன்னமேயே ஊரில் ஒன்றை வாங்கிவிட்டேன்.” நான் முணுமுணுத்தேன்.

தன் கையிலிருந்த ஒரே ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்து இரண்டு டிக்கற்றுகளை வாங்கினான்.

“சிவா! இதிலை ஒரு டிக்கற் உனக்கு. இந்தா, வைத்துக்கொள். மற்றதை நான் வைத்திருப்பேன். என்னிடம் இருக்கிறதுக்குப் பரிசு கிடைத்தால், பணம் முழுவதும் உனக்கு உரியது. நீ வைத்திருக்கும் டிக்கற்றுக்குப் பரிசு கிடைத்தால் அது எனக்கு... சரிதானே? இப்பிடி மாறி வைச்சிருந்தாலாவது எங்களுக்கு அதிர்ஷ்டம் அடிக்கிறதா என்று பாப்பம்.”

“முன்பின் தெரியாத ஒரு பெண்ணின் முன்னால் நீயும் ஒரு பெரிய மனிதன் என்று காட்டிற்றுக்காகப் பணத்தை வீசிவிட்டு அதிர்ஷ்டம் அடிக்குமெண்டு இப்ப சமாளிக்கிறாய். வைத்திருந்த மிச்சக் காசையும் கொடுத்தீட்டாய். கன்ரீன் வரை வந்த எங்களை ஒன்றுமே சாப்பிட முடியாமற் செய்த இந்த டிக்கற்றுகள் எங்களுக்கு அதிர்ஷ்டத்தைக் கொண்டு வரும் என்று நம்பச் சொல்லிறியா?” என் வாய் இப்படிக்

கூறினாலும் மனமும் கைகளும் டிக்கற்றை வாங்கிப் பத்திரப்படுத்துகின்றன.

அந்த டிக்கற்றுக்குத்தான் இன்று மூன்றாம் பரிசு கிடைதிருக்கின்றது.

நான் படிக்கச் சொன்ன பாடப் பகுதியை மாணவன் ஒருவன் சற்று உரத்து வாசிப்பது என் காதுகளில் தெளிவாக விழுகின்றது. நட்பு சம்பந்தமான பாடம். நண்பனாக இருந்து, பின்னர் ஏமாற்றி நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்த ஒருவனை, மன்னித்து மகிழும் ஓர் உத்தமனின் கதையும் அதில் இடம்பெறுகின்றது.

மாணவர்களை நிமிர்ந்து பார்க்கக் கூசுகின்றேன். அந்த வகுப்பில் இருக்க என்னால் முடியவில்லை; பாடசாலையிலுந்தான்...

அதிபரிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு வீடு திரும்புகின்றேன்.

எருமை இறங்கிய குளமாகக் குழம்பி நிற்கின்றது உள்ளம்.

அடிக்கடி துளிர்ந்தெழும் ஆசைகளை அடக்கவோ, இடைக்கிடை துடித்தெழும் மனச்சாட்சியை ஒடுக்கவோ முடியாமல் நான் தடுமாறுகின்றேன்; தத்தளிக்கின்றேன்.

- கொழும்பிலே நண்பன் என்னிடம் டிக்கற்றைக் கொடுத்தபோது விளையாட்டாக அந்த நிபந்தனையை விதித்தானா? அல்லது உண்மையாகவே அதன் அர்த்தத்தை உணர்ந்து சொன்னானா?

- அவனை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எப்போதுமே வேடிக்கையாகவும் விளையாட்டாகவும் பேசுவன்... அவன் அன்று சொன்னதை நான் பெரிதுபடுத்தத் தேவையில்லை. இந்தப் பரிசுப் பணம் முழுவதும் அவனுக்கே உரியது என்று நான் சொன்னாலே என்மீது கோபிப்பான்... பரிசை நான் கோருவதில் எந்தவிதமான தவறோ நம்பிக்கைத் துரோகமோ இல்லை.

- என்றாலும் முப்பதினாயிரம் ரூபாயல்லவா? முன்னர் கூறியதை நினைவில் வைத்திருந்து என்னிடம் கேட்டால்...?

- மறதிக்குப் பேர் போனவன் அவன். அதனால் அலுவலகத்தில் மேலதிகாரிகளிடம் அடிக்கடி வாங்கிக் கட்டுபவன்... பொருட்காட்சிச் சூழலில் சனக் கும்பலின் நெருக்குதலில் என்னை உற்சாகப்படுத்துவதற்காகச் சொன்ன அந்த விஷயத்தை இப்போதும் நினைவில் வைத்திருப்பானா?

- அவன் நினைவில் வைத்திருந்தாலும்கூட நான் தப்புவதற்கு நல்ல வழி ஒன்று உண்டு. 'டிக்கற்'றை அவன் என்னிடம் கொடுத்தபோதுஞ் சரி அதற்கு முன்னருஞ் சரி அதனுடைய இலக்கத்தை அவன் பார்க்கவே இல்லை. என் பரிசைப் பற்றி அவன் ஏதாவது விசாரித்தால், அவன் கொடுத்த டிக்கற்றை நான் தொலைத்துவிட்டதாகவும், ஊரிலே நான் வாங்கிய டிக்கற்றுக்குத்தான் பரிசு கிடைத்ததென்றும் சொல்லலாம்.

- எதையாவது சொல்லி பணம் முழுவதையும் எனக்கே உரிமையாக்கிக் கொள்ளலாந்தான். ஆனால்... ஒவ்வொரு

சதமும் என்னை ஏளனமாகப் பார்க்க மாட்டாதா? பணத்திற்காக நீதியையும் நேர்மையையும் நியாயத்தையும் மீறிவிட்டு நிம்மதியாக வாழ முடியுமா? இந்த டிக்கற்றுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஐம்பது சதம்கூட அவனுடையதுதான்... விளையாட்டாகவோ விளையாகவோ அவன் அன்று சொன்ன வார்த்தைகள் இன்றுங்கூட என் நெஞ்சிலே பசுமையாக இருக்கின்றன. அவற்றை மறைத்துவிட்டு... வெட்டிப் புதைத்துவிட்டு... முடியுமா இதெல்லாம்...?

- செய்துதான் பார்ப்போமே! என் நண்பர்களின் - சக ஆசிரியர்களின் - பார்வையில் நான் இன்று எவ்வளவோ உயர்ந்திருக்கின்றேன்...

- என் அந்தஸ்து, கௌரவம் எல்லாமே உயர்ந்துவிட்டன. நான் இனிமேல் சாதாரண "தமிழ்ச் சட்டம்பி" அல்ல... சர்வ வல்லமை பொருந்திய பணம் - முப்பதினாயிரம் ரூபாவுக்குச் சொந்தக்காரன்! இதுவரை என்னை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காதவர்கள்; வேறு காரணங்களுக்காக என் மேல் பொறாமைப்பட்டு ஆத்திரப்பட்டவர்கள் எல்லாரும் இனிமேல் எனக்கு எதிராக எதையுஞ் சொல்லவோ, செய்யவோ தயங்குவார்கள்...

- தேவைக்காக திருடுவதுகூடப் பாவமில்லை என்று சிலர் சொல்கின்றார்களே...! இப்போதைய என் தேவைகளுக்கு இந்தப் பணத்தைப் பயன்படுத்துவோம்... பின்னொரு காலத்தில் நண்பனிடம் உண்மையைச் சொன்னால், எல்லாம் சரியாகி விடும்... அவன் என்ன என்னைப் போல அன்றாடங்காய்ச்சியா, பணம் என்றதும் பல்லைக் காட்டுவதற்கு...? அவனிடமிருக்கும் பூர்வீக

சொத்தே சும்மா இருந்து சாப்பிட இன்னும் பல தலைமுறைக்குப் போதும்... ஒரு கௌரவம் என்பதற்காகத் தான் அவன் உத்தியோகம் பார்க்கின்றான். அவனுடைய இந்தப் பரிசுப் பணத்தை நான் பயன்படுத்தினால், அவனுக்கு எந்தவிதமான கஷ்டமோ நஷ்டமோ ஏற்படப் போவதில்லை.

- அவனாக என் பணத்தின் விபரத்தைக் கேட்டால் எல்லாவற்றையும் ஒளிவு மறைவு இன்றிச் சொல்லி விடுவோம்... அதுதான் சரி. தெய்வமாகப் பார்த்து எனக்களித்த இந்தப் பொக்கிஷத்தை இழப்பது அவ்வளவு புத்தியல்ல...

- கடவுளே கண் திறந்துவிட்டார்... அவருடைய அருளால் எனக்குக் கிடைத்ததை வேண்டாமென்றா திருப்புவது, அவருடைய முகத்தில் அடிப்பதைப் போல் இருக்காதோ?

- நான் திருடவில்லை... பொய் சொல்லவில்லை... யாருடைய வயிற்றிலும் அடிக்கவில்லை. கடவுள் கொடுப்பதை... வாங்குகின்றேன்...

ஒரு முடிவிற்கு வந்த திருப்தியுடன், பெருமையுடன் மகிழ்ச்சியுடன் வெளியே வருகின்றேன்.

தந்திச் சேவகன் ஒருவன் வாசலில் நிற்கின்றான்.

கொழும்பிலிருந்து தந்தி வந்திருக்கின்றதாம். எனக்குத்தான்!

'நண்பன்தான் தந்தியை அடித்திருப்பானோ தன்னுடைய பரிசைக் கோருகின்றானோ?'

என் இதயம் பட்டப் என்று அடிக்கின்றது. கைகால்கள் நடுங்குகின்றன; பதற்றத்துடன் தந்தியைப் பிரிக்கின்றேன்...

ஆ... என் நெஞ்சு ஏன் முன்னிலும் வேகமாக அடித்துக் கொள்கின்றது... கைகால்கள் ஏன் இன்னுமதிகமாக நடுங்குகின்றன...?

என் அறை, என் வீடு, என் முன்னாலுள்ள பொருள்கள் எல்லாமே ஏன் சுழல்கின்றன?

எனக்குத் தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள் எனப் பலர் என் கண் முன்னே தோன்றிக் கணத்துக்குக் கணம் வளர்கின்றார்களே... உயர உயர இன்னும் உயர வளர்கின்றார்களே....

இவர்கள் அனைவருக்கும் மேலாக - உயரமாக, விஸ்வரூபம் எடுத்துக்கொண்டு இன்னமும் என்னை 'நண்பா' என்றே அழைத்துக் கொண்டு கூனிக் கூசிக் குறுகி குனிந்து நிற்கும் என்னை ஆரத் தழுவிக்கொண்டு... சண்முகம்...

“முதற் பரிசு - ஒரு இலட்சம் ரூபா - உனக்குத்தான்... என்னிடமிருக்கின்ற உன்னுடைய டிக்கற்றுக்குத்தான்... உடனே கொழும்புக்கு வா...” என்று தந்தியடித்து ஏனடா என்னை நீ சித்திரவதை செய்கிறாய்?”

(தீபம் - 1970)



“தொண்டர்” தம் பெருமை!

அன்றைய கைச்செலவுக்காகச் சிறிதளவு பணத்தை எடுப்பதற்குப் பெட்டியைத் திறந்த “கலைக்காவலர்” கந்தையாவுக்கு அதிர்ச்சி ஒன்று அங்கே காத்திருந்தது! பெட்டியைத் திறந்தவுடனேயே ‘இதோ வெளியே குதிக்கிறேன் பார்’ என்குமாப்போல் நோட்டுக் கற்றைகள் பொம்மிக் கொண்டு கிடப்பதுதான் வழக்கம். ஆனால் அன்றைக்கு...? மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தேடித் தான் சில நோட்டுகளை அவரால் எடுக்க முடிந்தது!

அதிர்ச்சிக்கு அடிமையாவதோ அலறித் துடித்துச் செயலற்று இருப்பதென்பதோ அவருடைய ஐம்பதாண்டு கால வரலாற்றிலேயே நடந்திராத சங்கதிகள். ஆகவே வந்து சேர்ந்ததிலும் பார்க்க அதிக வேகத்துடன் செல்லும்படி அந்த அதிர்ச்சியை விரட்டிவிட்டுத் தனது நிலைமையைச் சற்று அலசிப் பார்த்துக் கொண்டார்.

கலைக்கும் கலைஞர்களுக்கும் இதுவரை காலமும் அவர் ஆற்றிய “சேவைகளை”ப் பாராட்டிய அவருடைய நண்பர்களும் கலையபிமானிகளும் “கலைக்காவலர்” என்ற பட்டத்தைச் சமீபத்தில் அவருக்கு அளித்திருந்தார்கள்.

பட்டமளிப்பு விழாவைத் தொடர்ந்து பல்வேறு அமைப்புகளின் சார்பிலே வரவேற்பு விழாக்களும் விருந்து உபசாரங்களும் நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் மிகப் பிரமாதமாக நடத்தப்பட்டன.

இப்படி விழாவென்றும் விருந்தென்றும் திரிந்ததில் அவருடைய தொழிலை அவராற் சரிவரக் கவனிக்க முடியாமற் போய்விட்டது.

அவருடைய "தொழில்".....?

தொண்டு செய்வது!

அறிஞர்களை, கலைஞர்களை, சமூக சேவையாளர்களை தேடிக் கண்டுபிடித்துப் பகிரங்கமாகப் பாராட்டிப் பட்டமளித்துப் பரிசு வழங்கும் தொண்டு! வங்கியில் இருப்பதாக அடிக்கடி அவர் சொல்லிக் கொள்ளும் தன் பரம்பரைப் பணத்திலிருந்து பெறும் வட்டியின் கணிசமான பகுதியை இந்தத் தொண்டுக்காகப் பயன்படுத்துவதிலே அவருக்குப் பரமதிருப்தியாம்! அப்படியான திருப்தி வேறு எதிலும் அவருக்குக் கிடைப்பதில்லையாம்!

"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக" என்பதில் அவருக்கு நம்பிக்கை இருந்ததோ என்னவோ, மற்றவர்களுக்கு அந்த நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துவதில் அவருக்குத் தனித் திறமை இருந்தது.

பாராட்டப்பட வேண்டிய தகுதியும் திறமையும் ஒருவருக்கு இருக்கின்றது என்பதை அந்த ஒருவருக்கு மட்டுமே உணர்த்திவிட்டாற் போதும்; விழாச் செலவுக்கான

வழிகளும் வசதிகளும் தாமாகவே திறந்து கொள்ளும் என்பது கலைக்காவலர் அனுபவத்திற் கண்ட அப்பட்டமான உண்மை.

அத்தகையவர்களைப் பாராட்டப் பாராட்டத் தன்னுடைய பணப் பெட்டியின் கனமும் அதிகரித்து வருவதை நினைந்து, வேறெவரும் அறியாவண்ணம் தன்னைத்தானே பாராட்டிக் கொள்வதிலும் அவருக்கு ஒரு விசேட திருப்தி; மகிழ்ச்சி.

ஆனால், இப்போது.....?

பாராட்டுவதற்குப் பதிலாகத் தன்னைத்தானே கண்டிக்க வேண்டிய நிலையல்லவா ஏற்பட்டுவிட்டது!

'ச்சாய்.... மற்றவர்களுடைய எந்தப் பலவீனத்தை எனது பலமாகக் கொண்டேனோ, அதே பலவீனத்துக்கு நானும் அடிமையாகி விட்டேனே.....'

வெறுப்புடனும் விரக்கியுடனும் பெட்டியைப் பூட்டிவிட்டுச் சுற்று முற்றும் பார்த்தார்.

எத்தனையோ புதுப் புது "ஐடியா"க்களை அவருக்குக் கொடுத்து, வெற்றிப் பாதையிற் செல்வதற்கு வழி வகுத்த அவருடைய 'சாய்மனைக் கதிரை' அவரை "வா" என்றழைத்தது.

அவர் அதனிடம் தஞ்சம் புகுவதற்கும் அவர் குலம் விளங்க வந்த கொழுந்து ஒன்று தன் கலைத் தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்காகச் சினிமாப் பாடல்களைக் காதாரப் பருகும் நோக்குடன் வானொலிப் பெட்டியை முறுக்கி விடுவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

ஆனால், கலைக்காவலரின் அதிர்ஷ்டம், அப்போது செய்திகள் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தன.

கௌரவ கல்வி கலாசார அமைச்சர் மிக விரைவில், கலைக் காவலர் வாழும் பிரதேசத்துக்கு வருகை தர இருக்கின்றார் என்ற செய்தி அவருடைய காதிலே தேனாகப் பாய்ந்து வயிற்றிலே பாலாக நிறைந்தது.

‘கௌரவ அமைச்சரைக் கௌரவித்து, மாபெரும் வரவேற்பு விழா ஒன்றை நடத்தினால்.....’

உற்சாகத்துடன் துள்ளி எழுந்தார் அவர்.

அவரும் அவருடைய அருமை மனைவியும் மட்டும் கலந்து கொண்ட ஒரு பொதுக்கூட்டத்திலே வரவேற்பு விழாச்சபை உடனடியாகவே தெரிவு செய்யப்பட்டு விட்டது! யார், எந்தப் பதவியை வகிக்க வேண்டும் எனக் கலைக்காவலர் தீர்மானித்தாற் போதும், சபை ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப் பட்டது என்பது எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு விடும்!

கலைக்காவலரே சபையின் தலைவர். அவருடைய அருமைப் பாரியாரும் முன்னை நாள் நடனரமணியுமான திருவாட்டி சாந்தா கந்தையா செயலாளர், பொருளாளர் ஆகிய இரு பதவிகளையும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

தொழிலுலகப் பிரமுகர்கள், கலைஞர்கள், ஆசிரியர்கள், அரசாங்க அதிகாரிகள் போன்ற இருபத்தைந்து பேர் சபையின் உறுப்பினர்கள். ஒவ்வொருவரின் பெயரும் பதவி விபரமும் சேர்த்து மிகக் கவர்ச்சிகரமாக அச்சிடப்பட்ட கடிதத்

தலைப்பிலேயே அவரவர்களின் தெரிவு பற்றிக் கலைக் காவலர் அறிவித்தார்!

இந்த நல்ல பணியை வரவேற்று, தம்மை வரவேற்புச் சபையிலே இடம்பெறச் செய்ததற்கு நன்றி தெரிவித்துத் தம் மனப்பூர்வமான ஒத்துழைப்பை உறுதியாகத் தெரிவித்த உறுப்பினர்கள், விழா சிறப்பாக நடைபெற உதவும் வகையிலே காசாகவும் காசோலையாகவும் தத்தம் பங்களிப்பினையும் வழங்கினர்.

அவர் முதலில் எதிர்பார்த்த தொகை மிக விரைவிலேயே வந்த சேர்ந்துவிட்ட உற்சாகத்தில், தன் இலக்கை மேலும் உயர்த்தினார். சில பெரிய புள்ளிகளை நேரிலே சென்று பார்த்தாற் போதும்; புதிய இலக்கை எட்டுவதும் இலகுவாகி விடும்.

புறப்பட்டார் அவர். பட்டணத்திலுள்ள பிரபல கடைகள், கம்பனிகளின் முன்னால் அவருடைய கார் நின்றது; அதிக நேரம் தாமதிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் மீண்டும் கிளம்பியது. பெருந்தொகைப் பணத்தைக் கொடுக்கவேண்டி இருக்கின்றதே என்பதற்காக யாருமே கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. தங்களின் பெயர், கடையின் பெயர், முதலானவை சரியாகவும் தெளிவாகவும் 'லிஸ்டி'ல் இடம் பெறுவதும், சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு ஏதோ ஒரு வழியில் அந்த விவரங்கள் தெரியப்படுத்தப் படுவதுந்தான் அவர்களுக்கு முக்கியமானவையாகத் தோன்றின.

வரவேற்பு விழாச் சபை சம்பந்தமான விபரங்கள் பத்திரிகைகளில் வெளியானதுதான் தாமதம், கலைக்காவலரின் இல்லத்தைப் பலர் மொய்க்கத் தொடங்கி விட்டனர்.

“விழாவிலே என்னுடைய பாடசாலை மாணவிகளின் நடன நிகழ்ச்சி ஒன்றையும் சேர்த்துக் கொள்வீர்களா?” - உள்ளூர்ப் பாடசாலையின் நடன ஆசிரியர் ஒருவர் இப்படிக் கேட்கவில்லை; கெஞ்சினார்.

தன் மனைவியைப் பார்க்கின்றார் கலைக்காவலர். நடனம் சம்பந்தமான விஷயங்களில் அவள்தானே ஒதோறிட்டி!

“மினிஸ்டருக்கு முன்னால் நடக்கின்ற நிகழ்ச்சி. சுத்தமான பரத நாட்டியமாக இருக்க வேணும்; ‘ஹைஸ்ரான்டெட்’டாக இருக்குமா?” மாஜி நடன ரமணி பிடி கொடுக்காமலே கேட்கின்றார்.

“தரத்தைப் பற்றிக் கொஞ்சமும் பயப்பட வேண்டாம். இப்பிடியான ஒரு பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சி இதுவரை நடைபெற்றதேயில்லை என்று எல்லோரும் புகழக்கூடியதாக இந்த நிகழ்ச்சியைத் தயாரிப்பேன்.”

“பங்கு கொள்ளுபவர்கள் பாடசாலைச் சிறுமிகள் தானே?”

“அதனால், சிறப்பாக ஆடமாட்டார்கள் எனச் சந்தேகப்படுகிறீர்களா? ஒவ்வொரு நாளும் பின்னேரத்தில் நான் கார் அனுப்புவேன்.... நீங்கள் வந்து ஒத்திகையைப் பார்த்து, வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்யலாம்.....”

“அதிகப் பணம் செலவாகுமே!”

“அதைப் பற்றி நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். எல்லாவற்றையும் நான் சமாளித்துக் கொள்ளுவன். நல்லதொரு பரதநாட்டியத்தைப் பார்த்த திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் மினிஸ்டருக்கும் உங்களுக்கும் ஏற்பட வேண்டும்.... என்னுடைய இலட்சியமே அதுதான்.”

கலைக்காவலரும் பாரியாரும் அர்த்தபுஷ்டியுடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்கின்றனர்.

இலவசமாக வருகின்ற கவர்ச்சியான ஒரு நிகழ்ச்சியை ஏன் உதற வேண்டும்? எனினும் கலைக்காவலரின் ஒப்புதல் உடனடியாக வெளிப்படவில்லை.

நீண்ட நேர ஆலோசனையின் பின், பாரியாரின் பலத்த சிபார்சில், அந்த நடன நிகழ்ச்சியைச் சேர்த்துக் கொள்வதற்குக் கலைக்காவலர் இசைந்தார்.

★★★

ஐயாயிரம் பேர்வரை உட்காரக்கூடிய பெரிய பந்தல் ஒன்று போட்டு, கண்ணைக் கவரும் வண்ணம் அதை அலங்காரம் செய்யும் “பாக்கியம்” அப்பகுதியின் கிராம சேவகருக்குக் கிடைத்தது. செலவின் ஒரு சிறு பகுதியையாவது தன்னிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கலைக்காவலரின் கோரிக்கையையும் கிராம சேவகர் ஒரேயடியாக நிராகரித்து விட்டார். பந்தல் சம்பந்தமான நன்றியுரையின்போது, தன் பெயருடன் வேறு பெயர்கள் சேர்க்கப்படுவதைக் கிராம சேவகர் துளியும் விரும்பவில்லை.

மேடையில் வீற்றிருப்போருக்கும் பந்தலின் முன்வரிசைப் பிரமுகர்களுக்கும் நேரத்துக்கு நேரம் குளிப்பானம் வழங்கும் பொறுப்பைத் தன்னிடமே விட்டுவிட வேண்டும் எனப் பிடிவாதமாக நின்று வெற்றி பெற்றார், வெளியூர்ப் பத்திரிகை - புத்தகங்களின் உள்ளூர் விற்பனையாளர் உலகநாதபிள்ளை.

கலாசார மந்திரி உட்பட எல்லாப் பிரமுகர்களின் கண்களையும் சுவனத்தையும் ஒருசேரக் கவர்வதற்கு அதைவிட வேறு எந்த வழியும் தெரியவில்லை, தமிழையே சரியாக வாசிக்கத் தெரியாத அந்த விற்பனையாளருக்கு!

தமிழின் தொன்மையையும் தமிழரின் பெருமையையும் விளக்கும் வரலாற்று இலக்கிய நாடகம் ஒன்றை மேடையேற்ற வேண்டும் என விரும்பியது நக்கீரன் நாடகக் குழு.

நக்கீரன் என்ற பெயரே கலைக் காவலருக்குப் பிடிப்பதில்லை. தமிழரின் பெருமையை விளக்கப் போய், ஏதாவது 'வசனம்' பேசிவிட்டால்....?

“வரவேற்பு விழாவில் நாடகம் நடிப்பது பொருத்தமாக இருக்காதே.....” என இழுத்தார் கலைக்காவலர். நாடகக் குழுவினர் விடுவதாக இல்லை; பொருத்தம், பொருத்தமில்லை என்பதைத் தீர்மானிப்பவர்கள் பொதுமக்கள்தான் என வாதாடினார்கள். ஆனால் கலைக் காவலர் தன் முடிவில் உறுதியாக இருந்தார். இசக்குப் பிசக்காக ஏதாவது நடந்து விட்டால் அவருடைய 'தொழிலே' படுத்து விடுமே!

கடைசியில், நாடகக் குழுவின் சார்பில் மந்திரிக்கு மலர் மாலை ஒன்று அணிவிப்பதென ஓர் உடன்பாடு ஏற்பட்டது.

நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் மற்றைய ஏற்பாடுகளைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினார்.

வாழ்த்துப் பாமாலை இல்லாமல் ஒரு வரவேற்பு விழாவா?

இவ்வளவு நேரமும் அதைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் இருந்ததற்காகத் தன்னை நொந்துகொண்டே பண்டிதர் பரமசிவத்துக்கு ஆளனுப்பினார்கலைக்காவலர்.

ஆளைக் கண்டவுடனேயே பண்டிதருக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது.

பிரபல கல்லூரிகளின் அதிபர்கள் எல்லோரும் சபையிலே, மக்களோடு மக்களாக ஏங்கிக் கொண்டிருக்க, மேடையிலே கல்வி மந்திரியுடன் மிகவும் நெருக்கமாகத்தான் நிற்கப் போகும் காட்சியைக் கற்பனையிலே காணக் காண, உள்ளே பொங்கிய மகிழ்ச்சியைப் பண்டிதரால் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

ஏ.எல். பரீட்சையை ஏதோ ஒருவிதமாக ஒப்பேற்றி விட்டு, மேலே படிக்கும் நோக்கம் சிறிதும் இல்லாமல் தெருவுலாத்தும் திருப்பணியைத் தினந்தோறும் செய்து கொண்டிருக்கும் தன் அருமைத் திருக்குமாரர்களின் உத்தியோக வாய்ப்பைப் பற்றி மந்திரியுடன் சந்தித்துப் பேசுவதற்கு அந்த விழா வழிவகுக்கும் என்ற நினைவும் அவருக்கு உற்சாகத்தை அளிக்க...

வந்து சொன்ன ஆள் திரும்ப முன்னரே கலைக் காவலரின் முன்னிலையிற் பண்டிதர் ஆஜராகிவிட்டார்.

விஷயத்தை விளக்கினார் கலைக்காவலர்.

“நீங்கள் ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். பத்து நிமிடத்தில் நான் பாமாலையுடன் வருவேன்.”

சீர் பூத்து, ஏர் பூத்து, சில இடைவெளிகளுடன் காத்து நின்ற சட்டகமொன்றைத் தன் சட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்தார்; மந்திரியின் பெயர் பெருமைகளை இட்டு நிரப்பினார். பாமாலை தயாராகி விட்டது!

அடிக்கடி ஒலித்த மந்திரியின் பெயரையும் இறுதியில் இடம்பெற்ற தன்னுடைய பெயரையும் வைத்துக் கொண்டு செய்யுளின் “உயர் தரத்தை” உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார் கலைக்காவலர்.

இப்படிச் சிறப்பான ஒரு வரவேற்புப் பாமாலையைத் தான் இதுவரை காணவே இல்லையெனக் கலைக்காவலர் வைத்த ‘ஐஸி’ல் ஜலதோஷம் வராமல் தப்பியது பண்டிதர் செய்த பாக்கியம்!

பண்டிதர் இப்போது தன் நிபந்தனைகளை வெளியிட்டார்.

பாமாலையை அச்சிடுவது, ‘பிறேம்’ போடுவது எல்லாமே தன்னுடைய பொறுப்பாம்; பாட்டு அச்சிட்ட தாள்களை எல்லோரிடமும் விநியோகம் செய்வது தன்னுடைய பிள்ளைகளின் பொறுப்பாம்; மந்திரியின் முன்னால், வாழ்த்துப் பாவைப் பாடுவதற்குச் சங்கீத வித்துவான் யாரையாவது அழைத்தால் விழாவிலே

இரட்டைக் கொலை நடந்து விடுமாம் - சங்கீதமும் தமிழும்! ஆகவே அர்த்தபூர்வமாக, அழுத்த வேண்டிய இடங்களிலே அழுத்தி, இழுக்க வேண்டிய இடங்களில் இழுத்துப் பாடுவதற்குத் தன்னால் மட்டுமே முடியுமாம். கோயில்களிற் புராணபடனம் செய்வதில் இருபது வருட அனுபவம் உடையவராம்.

பலமாகத் தலையாட்டினார் கலைக்காவலர்!

மந்திரியின் பொறுப்பிலுள்ள திணைக்களம் ஒன்றிலே துணை அதிகாரியாகக் கடமையாற்றும் தியாகராசா என்பவரைக் கலைக் காவலருக்கு நன்கு தெரியும்; அயற்கிராமத்திலே பிறந்து வளர்ந்தவர்; விடுமுறை பெற்று இப்போது ஊருக்கு வந்திருக்கும் அவரைத் தேடிப் புறப்பட்டார்; தியாகராசாவுடன் உரையாடியபோது மிக முக்கியமான விஷயமொன்றைக் கலைக் காவலர் கிரகித்துக் கொண்டார்.

அந்தத் திணைக்களத்தின் பிரதம அதிகாரி ஓய்வு பெற்று விட்டாராம்; பலர் அப்பதவிக்கு விண்ணப்பித்துள்ளனராம்; மந்திரி மனம் வைத்தால் தியாகராசாவுக்கே அந்தப் பதவி நிச்சயமாகக் கிடைக்குமாம்!

“உங்கள் தலைமையிலேதான் இந்த வரவேற்பு விழா நடைபெற வேண்டும் என்பது எங்கள் வரவேற்புச்சபையின் ஏகமனதான முடிவு. இதை உங்களிடம் நேரிலே தெரிவிக்கத்தான் இன்று வந்திருக்கின்றேன்” என ஒரு போடு போட்டார் காவலர்.

“என்னைவிட எத்தனையோ பெரியவர்கள் இங்கே இருக்கின்றார்களே...” இழுத்தார் தியாகராசா.

“இருக்கிறார்கள்தான்; இல்லையென்று சொல்லவில்லை. வயதில் மட்டும் பெரியவர்களாக இருந்தாற்போதுமா? திறமை அந்தஸ்து அனுபவம்... இவையெல்லாம் வேண்டாமா?”

அதற்குமேல் எதையும் சொல்ல வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை.

“நீங்களே முன்னின்று நடத்துகிறபடியால் விழா மிகவும் பிரமாதமாக இருக்கும். ஏற்பாடுகளில் ஒரு சிறு தவறுகூட ஏற்பட நீங்கள் இடமளிக்கமாட்டீர்கள் என்ற நம்பிக்கை என்னிடம் நிறையவே உண்டு” என்று சொல்லிக் கொண்டே தன் பங்களிப்பாகப் பல ஆயிரங்களைக் கலைக்காவலரின் கைகளிற் திணித்தார் தியாகராசா.

“ஒன்றுக்கும் பயப்பட வேண்டாம். விழாவுக்கு மட்டுமல்ல, உங்களுடைய திணைக்களத்துக்கும் இனி நீங்கள்தான் தலைவர்”-வெற்றிப்புன்னகையுடன் புறப்பட்ட கலைக்காவலரைச் சற்று நிறுத்தினார் தியாகராசா.

“ஊர்வலத்தில் நாதஸ்வரத்துக்கு யாரை ஏற்பாடு செய்திருக்கிறீர்கள்?”

“இனிமேல்தான் அதைப் பற்றி யோசிக்க வேண்டும்.”

“நீங்கள் அலைய வேண்டாம். வித்துவான் வீராச்சாமியைக் கேட்டால், சந்தோஷமாக வந்து வாசிப்பார்... தன்னை யாருமே இதுவரை கௌரவிக்கவில்லை என்ற கவலை அவருக்கு... சங்கீதம் என்றால் என்ன என்று தெரியாததுகள், சினிமாப் பாட்டை வாசித்துப் பிரபலமாகி விடுகிறார்களே என்று ஏக்கத்துடன் சொல்லி மனம்

வருந்துபவர் அவர். மந்திரியின் கையால் ஒரு பொன்னாடையை அவருக்குப் போர்த்துவோம்... எல்லா ஏற்பாடுகளையும் நான் செய்வேன்.”

தியாகராசாவின் கலை உள்ளத்தைப் பாராட்டினார் கலைக்காவலர்!

“இப்படி உருப்படியான வேலைகளைச் செய்ய உங்களால்தான் முடியும் என்று நினைத்துத்தான் உங்களைத் தலைவராகத் தெரிவு செய்தேன்” எனமேலும் ‘ஐஸ்’ வைத்தார் கலைக்காவலர்.

வழக்கம்போல், ஒலி பெருக்கிச் செலவைத் தானே ஏற்கவேண்டுமோ எனக் கலைக் காவலர் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பொழுது ‘பாண்டியன் சவுண்ட் சேவிஸ்’ உரிமையாளரான பாலசிங்கம் வந்து கொண்டிருந்தது தெரிந்தது.

“பாண்டியன் சவுண்ட் சேவிசுக்கு அந்தச் சுற்று வட்டாரத்தில் ஒருதனி மதிப்பு இருந்தது. பேசுவற்றையோ பாடுவற்றையோ அப்படி அப்படியே விசுவாசமாக ஒலிபரப்புமே தவிர, கூக்காட்டிக் கூச்சலிட்டுக் ‘கிலி’ பரப்பாது; யாராவது இடைநடுவிலே புகுந்து ‘வயரைக்’ கடித்து ருசி பார்த்துத் துப்பவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தையும் ஏற்படுத்தாது. அதனால் ‘றேட்’டைப் பொறுத்தவரை பாலசிங்கம் வைத்ததுதான் சட்டம்; யாரும் பேரம் பேச முடியாது. கலைக்காவலரின் ‘பாச்சா’வும் இதுவரை அவனிடம் பலித்ததில்லை.

அத்தகைய பாலசிங்கமே இப்போது கலைக்காவலரைத் தேடி வருகின்றானென்றால்...?

மந்திரியைப் பிடித்து ஏதோ ஒன்றை நிறைவேற்ற வேண்டிய தேவை அவனுக்கு இருக்கின்றது என அவர் ஊகித்தது சரியாகத்தான் இருந்தது. ஏனென்றால், ஒலிபரப்பு ஏற்பாடுகள் எல்லாவற்றையும் தானே நேரில் நின்று கவனிக்கப் போவதாகவும் செலவைப் பற்றி அவர்கவலையே படத் தேவையில்லை என்றும் அவன் சொல்லி விட்டான்!

தேவை என்ன என்பதை அவனும் சொல்லவில்லை; அவரும் கேட்கவில்லை, கேட்டு என்ன ஆகப்போகிறது? அற்பச் செலவுடன் அதிக அளவு சிறப்பாக விழா நடைபெற வேண்டும்; பிற விஷயங்களைப் பின்னர் கவனித்துக் கொள்ளலாம்.

குறித்த திகதியில் குறித்த நேரத்தில் கௌரவ அமைச்சர் அவ்வூருக்கு வருகை தந்தார்.

அமைச்சருக்கு இருமருங்கிலும் கலைக்காவலரும் மாஜி நடனரமணியும் வர, அரசாங்க அதிகாரிகள், வரவேற்புச் சபை உறுப்பினர்கள், ஊர்ப் பிரமுகர்கள் பின்னால் நின்று முண்டியடிக்க ஊர்வலம் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

நாதஸ்வரத்தை வாசிக்கும் போது கண்களை மூடிக்கொண்டும் வாசிக்காத வேளைகளில் அமைச்சரைப் பார்த்துக் கொண்டும் வீராச்சாமி தன் சேவகத்தைத் தொடர தன் இடி முழக்கத்தால் பலரையும் உசார்ப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார் தவில் வித்துவான்.

அமைச்சரின் கழுத்தில் மலர் மாலைகள் தாராளமாக விழுந்து கொண்டிருந்தன. நாகூக்காகத் தலையை நீட்டித்

தனக்கும் இரண்டொன்றைப் பெற்றுக் கொண்டார் கலைக்காவலர்.

ஊர்வலம் விழாப் பந்தலை அடைந்த போது, அமைச்சரின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டே அவரை மேடையில் ஏற்றினார் கலைக்காவலர். மாலை மலை ஒன்று மேமேல தாவுவதைப் போன்றிருந்தது.

அமைச்சரின் உள்ளத்தைக் குளிர்வித்த பெருமையுடன், மாலைகளைத் தானே கழற்றி மேசையிற் பரப்பினார் கலைக்காவலர்.

மேடை உறுதியாக இருக்கின்றதா என்பதைப் பரிசோதிப்பவரைப் போல், அதன் பல்வேறு பகுதிகளில் இடைக்கிடை நின்று பார்த்தார் கிராம சேவகர். தோரணங்களையும் கடதாசி மாலைகளையும் சரி செய்து கொண்டும், குத்து விளக்குகளுக்கு எண்ணெய் விட்டுக் கொண்டும் தன் பங்களிப்பை விளம்பரப் படுத்தினார் அவர்.

பந்தலின் முன்வரிசைகளில் இருந்தோரைக் கவனிக்கும் பொறுப்பைத் தன் உதவியாளர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு, தன் அபரிமித உபசரிப்பால் மேடையிலிருந்தோரைத் திணற வைத்தும் சில சந்தர்ப்பங்களில் தானே திணறிக் கொண்டும் இருந்தார் உலகநாத பிள்ளை.

தலைமை வகித்த திருவாளர் தியாகராசா தன்னுடைய திணைக்களத்திலே தான் செய்துவரும் நாளாந்தக் கடமைகளின் சிறப்பையும் மேலதிக வேலைகளின் முக்கியத்துவத்தையும் சாங்கோபாங்கமாகத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எடுத்துக் கூறினார். அமைச்சரின் நேர்மை,

சேவை மனப்பான்மை, மனிதாபிமானம், அபரிமித ஆற்றல்கள் பற்றியெல்லாம் அவர் அடுக்கிக் கொண்டே போனபோது, தன்னைப் பற்றித்தான் இப்படிப் பேசுகின்றாரா என்ற நியாயமான சந்தேகம் அந்த அமைச்சருக்கே ஏற்பட்டு விட்டது! தன் கற்பனையையும் கைச்சரக்கையும் கலந்து, அமைச்சரை வானளாவப் புகழ்ந்து தன் தலைமையுரையைச் 'சுருக்கமாக' முடித்துக் கொண்டார் அவர்.

பாராட்டுரை வழங்குவோரின் பட்டியல் பெரிதாக இருந்ததால், அவர்களுட் பலர் மேடையில் ஏறுவதும் இறங்குவதுமாகவே இருந்தனர்.

போதிய வாய்ப்பும் ஆதரவும் இல்லாமல் ஆற்றல் மிக்க எத்தனையோ கலைஞர்கள் நமது சமுதாயத்திலே இருக்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு உற்சாகமூட்டும் வகையிலே கௌரவ அமைச்சர் அவர்கள் நல்ல திட்டங்களை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்த வேண்டும்; ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் திறந்தவெளி அரங்குகளை அரசாங்கம் அமைக்க வேண்டும்; கிராமியக் கலைகள் வளர ஆவன செய்யப்பட வேண்டும்; நாட்டிலுள்ள சிறந்த கலைஞர்களைத் தெரிவு செய்து எங்கள் நாட்டின் கலாசாரத் தூதுவர்களாக மேலை நாடுகளுக்கு அனுப்ப வேண்டும்.

கடந்த சில தினங்களாக நெட்டுருப் போட்ட இந்த 'வேண்டும்'களை எவ்விதத் தடங்கலுமின்றி மேடையில் உதிர்த்துவிட்டு இன்னும் பலர் பேச இருப்பதால் அதிக நேரம் தான் பேச விரும்பவில்லை எனக் கூறித் தனது பெருஞ் சுவையை இறக்கிக் கொண்டார் கலைக் காவலர்.

தன் செருமலையே சுருதியாக்கிக் கொண்ட பண்டிதர் பரமசிவம், இராகமாலிகை என்று நினைத்துக் கொண்டு இன்னதுதான் என்று பிரித்துச் சொல்ல முடியாதபடி பல்வேறு இராக அம்சங்களை ஒன்றாகக் கலந்து பாடிக்கொண்டிருக்க, அச்சிட்ட பிரதிகளை அவருடைய வாரிசுகள், பந்தலில் இருந்தோர்க்கு விநியோகித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பாடி முடிந்ததும், அமைச்சரையும் படப்பிடிப் பாளரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தபடி பாமாலையை அமைச்சரிடம் கையளித்தார் பண்டிதர்.

திடீரென்று மேடையிலே பரபரப்பு!

அமைச்சர் உடனடியாகக் கொழும்பிற்குத் திரும்பிச் செல்ல வேண்டுமாம்! கொழும்பிலிருந்து தனக்குக் கிடைத்த விசேட தகவலை அரச அதிபரே நேரில் வந்து அமைச்சரிடமும் கலைக் காவலரிடமும் கூறினார்.

அரசியலில் எதுவும் நிகழலாம் என்பதை அனுபவத்தில் உணர்ந்திருந்த அமைச்சர், அந்தக் கணமே கொழும்புக்குச் செல்லத் துடித்தார்.

கருமமே கண்ணாயிருந்த தலைவர் தியாகராசா, சந்தர்ப்பத்தைத் தவறவிடாமல், அமைச்சரைக் கொண்டு. நாதஸ்வர வித்துவானுக்குப் பொன்னாடையைப் போர்த்துவித்தார். வீராச்சாமியை விட அமைச்சரையே கௌரவித்துவிட்ட நிறைவு அவருக்கு!

அடுத்த நிகழ்ச்சி பற்றிய தலைவரின் அறிவிப்பை எதிர்பாராமலே தன் நன்றியுரையை நிகழ்த்த எழுந்தார் அமைச்சர்.

தன்னுடைய மாணவிகளின் நடன நிகழ்ச்சி ரத்துச் செய்யப்பட்டதனால் மனமுடைந்திருந்த நடன ஆசிரியர், அமைச்சர் பேசிக் கொண்டிருந்த போது, தன் மாணவிகளுடன் மேடையிலேறிப் புகைப்படமொன்றை எடுப்பித்துவிட்டார்.

நடன நிகழ்ச்சியைக் கலாசார அமைச்சர் பாராட்டிப் பேசுகின்றார் என்ற குறிப்புடன் தன்னுடைய அல்பத்தில் அந்தப் படத்தை இடம்பெறச் செய்யலாம்! பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தாலும் யார் ஆட்சேபிக்கப் போகின்றார்கள்?

வழக்கம்போல், இத்தகைய சிறப்பான வரவேற்பைத் தான் வேறு எங்குமே பெற்றதில்லை எனவும், இதற்கெல்லாம் காரணமாகவிருந்த கலைக்காவலர் காண்டையா அவர்களைத் தான் என்றுமே மறக்கமாட்டார் எனவும் குறிப்பிட்ட அமைச்சர் அவருடைய ஆலோசனைகளை விரைவிலே நிறைவேற்றப் போவதாகவும் உறுதியளித்தார்.

எல்லோருமே தன்னை ஒரு 'மாதிரி'யாகப் பார்ப்பதாக நினைத்த கலைக்காவலர் அமைச்சருக்குப் புளுகம் வருகின்ற வேளைகளிலே தன்னைச் செல்லமாக 'காண்டையா' என்று சொல்வது வழக்கம் என மெலிந்த குரலில் மேடையிலிருந்த சிலருக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

நன்றியுரையை முடித்த கையுடன் கலைக்காவலரிடமும் அவசரமாக விடை பெற்றுக்கொண்டு அரசு அதிபரின் வாகனத்திற் 'பறந்தார்' அமைச்சர்.

அமைச்சர் அவசரப்பட்டதன் காரணத்தை அறிவதற்காகப் பலர் கலைக்காவலரை மொய்த்தனர். தெரிந்தாலல்லவா சொல்வதற்கு?

முக்கியமாக சில விஷயங்களைப் பற்றி அந்தரங்கமாகப் பேசுவதற்காக விமான நிலையத்துக்குத் தன்னைக் கட்டாயம் வரவேண்டும் என அமைச்சர் வற்புறுத்தியதாக ஒரு புளுகை அவிழ்த்துவிட்டு அவர்களிடமிருந்து விடுபட்ட அவர், தன்னை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற பண்டிதர், கிராம சேவகர், தலைவர் தியாகராசா போன்றவர்களிடம் “ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம்... நான் சொன்னாலே போதும், அமைச்சர் ஒன்றையும் தட்ட மாட்டார்....” எனக் கூறி வீட்டிற்குச் சென்றார்.

★★★

மனக்கணிதமாகத் தான் கூட்டிப் பார்த்த தொகை தன்னுடைய பெட்டிக்குள்ளே இருக்கின்றதா என்பதை உறுதிப்படுத்தும் ஆவலுடன் அவர் வீட்டை அடைந்தபோது வீடு திறந்து கிடந்தது; அவருடைய அந்தரங்க அறை திறந்து கிடந்தது; பணப்பெட்டி திறந்து கிடந்தது.

கல்யாணம், கொண்டாட்டம் போன்ற வீண் செலவுகளை விரும்பாமல் தன்னுடைய கணவனைத் தானே தேர்ந்தெடுத்து விட்ட தகவலைத் தெரிவிக்கும் அவருடைய அன்பு மகளின் கடிதம் மட்டும் அந்தப் பணப் பெட்டிக்குள்ளே பத்திரமாகக் கிடந்தது!

(சின்தாமணி - 1972)



அப்பன் அருள்

“டாண்..... டாண்.... டாண்.....

சுந்தரேசுவரப் பெருமான் கோயிலில் சாயங்காலப் பூசைக்கான கண்டாமணி ஒலிக்கின்றது.

சிவனை நினைந்து வாழும் அந்தச்சின்னஞ்சிறு கிராமம் சுறுசுறுப்படைகின்றது. ‘சிவாய நம’ எனச் சிந்திப்போரும், இருக்குமிடத்திலிருந்து எழுந்து ‘சிவ சிவ’ என்று கன்னத்திற் போட்டுக்கொண்டு கண்களை மூடித் தியானிப்போரும் வேலைகளைச் செய்துகொண்டே சில தேவாரங்களை முணுமுணுப்போரும், ஆசார சீலராய், அர்ச்சனைத் தட்டும் கையுமாக ஆலயத்தை நோக்கிச் செல்வோரும் - ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குத் தோன்றிய முறையில் ஆண்டவனின் அருளை நாடுகிறார்கள்.

“டாண்.... டாண்..... டா.....

இதென்ன.....?

தொடர்ந்து ஒலிக்க வேண்டிய மணியோசை திடீரென்று நின்றுவிட்டதே! சுற்றுவட்டாரத்தில் வாழும் அத்தனை பேரின் உள்ளங்களிலும் இறையுணர்வைக் கிளர்ந்தெழச்

செய்யும் தூய பணியை நாள் தவறாமல், வேளை பிசகாமல் கச்சிதமாகச் செய்துவந்த அந்த மணியோசை இப்படித் திடீரென்று... ஏன்?

நாளைக்கு நடக்க இருப்பதின் முன்னறிவிப்பா இது?

விடை தெரியாக் கேள்விகள் பல அவர்களுடைய உள்ளங்களைக் குடைகின்றன.

கோயில் அர்ச்சகர் சந்திரசேகரக் குருக்களுக்கும் தர்மகர்த்தாவுக்குமிடையே ஏதோ மனஸ்தாபமாம்; தாம் பூஜை செய்வது இன்றுதான் கடைசி எனத் தர்மகர்த்தாவுக்கு அறிவித்து விட்டாராம் குருக்கள்.

சிவத்தையும் சக்தியையும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாததைப் போல் அந்தக் கோயிலையும் சந்திரசேகரக் குருக்களையும் வெவ்வேறாக நினைத்துப் பார்க்க அந்தக் கிராமத்து மக்களால் முடிவதில்லை. கண்டாமணி ஓசை திடீரென்று நின்றது, அவர்களைக் கலவரமடையச் செய்தது, "எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்க வேண்டும்" என்று அதே சுந்தரேசுவரப் பெருமானை வேண்டுவதைத் தவிர அவர்களால் வேறு என்னதான் செய்ய முடியும்?

★ ★ ★

சுந்தரேசுவரப் பெருமானின் நித்திய நைமித்திகங்களைக் கவனிப்பதற்கென்றே, பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப் பட்டவர்கள் சந்திரசேகரக் குருக்களின் முன்னோர். சவுக்கந் தோப்பும் சவர் நீரும் நிறைந்த அந்தக் கடற்கரைக் கிராமத்தில், சுந்தரேசுவரப் பெருமான் கோயில்

இருந்த பிரதேசம் மட்டும் வளமானதாக இருந்தது. நன்னீர்க் கேணியும் ஆல், அரசும் சேர்ந்து பாலைவனப் பசுந்தரை போன்று அந்தப் பிரதேசத்தைப் பரிமளிக்கச் செய்தன. ஆரம்பத்தில் கோயில் மிகச்சிறியதாகவே இருந்தது. ஆனால், மூர்த்திகரம் என்பது கோயிலின் விஸ்தீரணத்திற் தங்கியிருப்பதில்லையே! உள்ளன்புடன் இறைவனை மனம் மொழி மெய்யினால் ஆராதிக்கும் இடங்களில்தானே இறைவனும் எழுந்தருளுகிறான்.

இறைவனின் அருள் பெருகப் பெருகப் பக்தர்களின் தொகையும் அதிகரித்தது; கோயிலின் விஸ்தீரணமும் விரிந்தது; பக்தர்கள் பலர் தாமாகவே முன்வந்து ஆயிரம் ஆயிரமாகச் செலவிட்டுப் பல திருப்பணிகளைச் செய்தார்கள். உள் பிராகாரத்திற் பரிவார மூர்த்திகள் பிரதிஷ்டை செய்யப் பட்டார்கள்.

பல்லாயிரக் கணக்கானோரின் கண்கண்ட தெய்வமாகி விட்ட சுந்தரேசுவரர் தன் அருட் கொடியை வெகு தொலைப் பிரதேசங்களிலும் பறக்கு விட்டிருந்தார். பங்குனியில் நடைபெறும் பிரம்மோத்ஸவத்துக்கும் மார்கழித் திருவாதிரை உத்ஸவத்துக்கும் வரும் கூட்டத்தைச் சமாளிப்பதே ஒரு பெரிய சாதனை.

தெய்வ சாந்நித்யம் குன்றாமல், ஆகம விதிப்படி ஆறு கால பூஜைகளைச் செய்துவந்த அவர்கள் நாளடைவிற் கோயிலுடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டனர். தர்மகர்த்தாவின் ஆணைக்குக் காத்திராமல் தாமாகவே நல்ல பல பணிகளைச் செய்தார்கள். தர்ம கர்த்தாவின் அதிகார எல்லையும் தம்முடைய கடமை உரிமை எல்லைகளும் எங்கே தொடங்கி

எங்கே முடிகின்றன என்ற பிரக்ஞை எள்ளளவுமின்றி, தர்மகர்த்தாவும் சரி குருக்களும் சரி சுந்தரேசுவரப் பெருமானின் தொண்டர்களே என்ற நிலையில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன், பய பக்தியுடன் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்துவந்தார்கள்.

இந்தப் பரம்பரையில் வந்த சந்திரசேகரக் குருக்களுக்குக் கோயில் பணி என்பது இரத்தத்தில் ஊறிய பண்பாகி விட்டது. அதனால்தான் பூஜை செய்வதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாமல் வேறு பல பொறுப்புகளையும் தாமாகவே சுமக்கத் தொடங்கினார். பண்டாரம், வேலைக்காரர்கள், பரிசாரகர், மடைப்பள்ளி ஐயர், மேளக்காரர், திருவிளக்குப் பார்ப்பவர், ஓதுவார் போன்றவர்கள் அவரவர்க்குரிய கடமைகளைச் சரியாகச் செய்கின்றார்களா என்பதை அவர்தாம் கவனிப்பார்.

அவர்களுக்கிடையே ஏதாவது தகராறு ஏற்பட்டாலும் அவர்களுக்கும் தர்மகர்த்தாவுக்குமிடையே பிரச்சனைகள் தோன்றினாலும், தீர்வு காண்பவர் அவர்தாம். சுகவீனத்தாலோ வேறு காரணத்தாலோ யாராவது வேலைக்கு வராவிட்டால் பதிலாக ஒருவரை ஏற்பாடு செய்வதும் குருக்களின் பொறுப்பு.

குருக்களின் அந்தரங்க சுத்தியிலும் ஆழ்ந்த பக்தியிலும் தர்மகர்த்தாவுக்கு இருந்த நம்பிக்கையினால், குருக்களின் போக்கை அவர் அத்துமீறலாகக் கருதுவதில்லை.

இத்தனைக்கும் குருக்களுக்குக்கிடைத்த வருமானம்....?

ரூபாய் சதக் கணக்கிற் பார்க்கும்போது வேலைக்கேற்ற கூலி கிடைப்பதில்லை என்பது உண்மை தான். தாம் செய்பவற்றை வேலையாகவோ தர்மகர்த்தா கொடுப்பதைக் கூலியாகவோ குருக்கள் கருதியதில்லை.

எவ்வளவுதான் பணக் கஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் தர்மகர்த்தாவிடம் குருக்கள் வாய்விட்டுக் கேட்கமாட்டார்.

இனித் தாங்கவே முடியாது என்ற நிலை ஏற்படும் போதெல்லாம், அவர்கேளாமலே, சொல்லி வைத்தாற் போல் தர்மகர்த்தாவும் பணத்தைக் கொண்டு வந்து கொடுத்து விடுவார்.

“அப்பன் சுந்தரேஸ்வரன் நேரமும் காலமும் தேவையும் அறிந்து எனக்குப் பிச்சை போடுவான்” என்று கண்ணீர் துளும்ப நெஞ்சம் கசிவார் குருக்கள்.

காலம் எப்போதும் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதில்லை அல்லவா? நாட்டிலே திடீரென்று ஏற்பட்ட பொருளாதார வீழ்ச்சியும் விலைவாசி ஏற்றமும் குருக்களின் குடும்பத்தை அதிக அளவு பாதித்தன. மூன்று ஆண்களும் மூன்று பெண்களுமாக அவருக்கு மக்கட் செல்வங்கள் ஆறு பேர். கோயிலிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டு குடும்பச் செலவுகளைச் சமாளிக்க விலைவாசி ஏற்றம் இடங்கொடுக்கவில்லை. அது பற்றித் தர்மகர்த்தாவுடன் பேசுவோமா என ஒரு கணம் நினைத்தார். ஆனால் அடுத்த கணமே அந்த நினைவை விரட்டி ஓட்டினார்.

‘என் அப்பனுக்கு என் நிலைமை தெரியாதா? அவனுக்குப் பணி செய்வதற்குக் கூலி போதாதென்று நானே தர்மகர்த்தாவிடம் கேட்பதா... சே...!’

இப்படி ஒரு நினைவு ஏற்பட்டதற்காக உள்ளம் கூசி உடல் குறுகிக் குழம்பிக் கொண்டிருந்தபோது தர்மகர்த்தாவே அவரைத் தேடி அங்கே வந்தார்.

“குருக்களையா! கோயில்களை அரசாங்கமே எடுத்து நடத்தப் போவதாகப் பலமான வதந்தி உலாவுகிறது. அது சம்பந்தமான இறுதி முடிவு எடுப்பதற்கு முன், முக்கியமான சில கோயில்களின் கணக்கு விவரங்களை அரசாங்கம் பார்வையிடப் போகிறதாம். நம்முடைய கோயிலுக்கு அதிகாரிகள் எந்த நேரமும் வரலாம்” என்றார்.

அந்தச் செய்தி ஆச்சரியத்தையும் அருவருப்பையும் கொடுத்தது குருக்களுக்கு. ‘ஆண்டவன் உறையும் ஆலயங்களிலும் இனி அரசாங்கக் கெடுபிடியா? மனிதனால் ஆக்கப்படும் சட்டங்களுக்கு ஆண்டவனும் அடிமையா?’ என்று எண்ணினார்.

தர்மகர்த்தாவே மீண்டும் பேசினார். “அரசாங்கம் தான் நினைத்தபடி எதையும் செய்ய முடியாது. நம் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் விடமாட்டார்கள். இந்த நாட்டுச் சைவப் பெருமக்களும் சும்மா இருக்கமாட்டார்கள். என்றாலும் நாங்களும் கொஞ்சம் முன்னெச்சரிக்கையுடன் இருப்பதுதான் நல்லது.”

“இப்போது என்ன செய்யவேண்டும் என்கிறீர்கள்?”

“வேறு சில கோயில்களிலே சீட்டு முறையைக் கொண்டு வருவதைப் பற்றி ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அர்ச்சனை, அபிஷேகம், உத்ஸவம் போன்றவற்றைச் செய்ய விரும்புவோர் அதற்குரிய தொகையைச் செலுத்திச் சீட்டு வாங்க வேண்டும். இந்த ஏற்பாட்டைப் பற்றி உங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன?”

“சிறப்பான ஏற்பாடு இது. செய்ய வேண்டியதுதான். எல்லாவற்றிலும் இப்போதிருந்தே கணக்கும் கண்டிப்புமாக

இருந்தால் அதிகாரிகளுக்கு முன் நாம் பல்லைக் காட்ட வேண்டிய நிலை வராது.”

குருக்களின் பரிபூரண சம்மதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவருடன் கலந்துபேசி அததற்குரிய தொகையையும் நிர்ணயித்துக் கொண்டு சென்றார் தர்மகர்த்தா.

கோபுர வாசலுக்கருகில் கோயில் அலுவலகம் அமைக்கப் பெற்றது. பக்தர்கள் பணத்தைச் செலுத்தி அங்கே தான் சீட்டுப் பெற வேண்டும். அர்ச்சனை, அபிஷேகம் போன்றவற்றிற்கு எவ்வளவு பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற விபரங்களும் கோயிலிற் பணியாற்றும் எவருக்கும் யாரும் மேலதிகமாகப் பணம் கொடுக்கக் கூடாது என்ற அறிவிப்பும் விளக்கமாக எழுதப்பட்டுத் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன.

இந்தப் புதிய அமைப்புகளும் ஏற்பாடுகளும் ஊரிலுள்ள சிலருக்குப் பிடிக்கவில்லை. “புனிதமான கோயிலை, கேவலம், அரசாங்க அலுவலகம் போல் மாற்றிவிட்டார் தர்மகர்த்தா” என முணுமுணுத்தார்கள் சிலர். “ஆண்டவனைத் தரிசிப்பதற்கும் இனித் தர்மகர்த்தாவிடம் அனுமதி பெறவேண்டியிருக்கிறதே” எனப் புழுங்கினார்கள் சிலர். உத்ஸவ நாள்களிலும் விசேஷ புண்ணிய தினங்களிலும் சீட்டுப் பெறுவதற்காக நீண்ட நேரம் “க்யூ” வில் நிற்க வேண்டியிருந்ததும், ஒரே இடத்திற் பணம் குவிந்ததனால், ‘இவ்வளவு பணமும் தர்மகர்த்தாவுக்கா!’ என்ற பொறாமை ஏற்பட்டதும், தர்மகர்த்தா மீது ஒரு விதப் பகையை அவர்களின் உள்ளத்திலே வளர்க்கத் தொடங்கின. ஆனால் வெளிப்படையாக எதையும் செய்யும் துணிவு சிறிதுமின்றி அடங்கியிருந்தார்கள் அவர்கள்.

சந்திரசேகரரின் நிலையும் சங்கடமாகவே இருந்தது. தர்மகர்த்தா கூறியபோது, சிறந்த ஆலோசனை என்று ஏற்றுக் கொண்டு தம் சம்மதத்தையும் கொடுத்த குருக்களுக்கு அது நடைமுறையில் வந்தபோதுதான் அதன் விளைவுகள் வெளிச்சமாயின. முன்பெல்லாம் அர்ச்சனைக்குப் பணம் கொடுப்பவர்கள், குருக்களுக்கென்றே தனியாகத் தட்சிணை கொடுப்பதுண்டு. அந்தப் பணத்தை அவர் உண்டியலிற் சேர்க்க வேண்டியதில்லை; தம்முடனேயே எடுத்துச் செல்லலாம். சம்பளப் பணம் தீர்ந்துவிட்ட வேளைகளில் இந்தப் பணம் அவருக்குக் கை கொடுத்தது. சீட்டு முறை வந்த பின் இந்த வழக்கம் நின்றுவிட்டது. யாராவது பணம் கொடுக்க முன்வந்தால் குருக்கள் நயமாக மறுத்துவிடுவார், சட்டத்தைச் சரிவர அமல் நடத்தவேண்டிய தாமே அதை மீறுவதா? அதுவும் ஆண்டவன் முன்னிலையில்!

ஆனால், கோயிலிலுள்ள ஏனைய பணியாட்கள் சும்மா இருக்கவில்லை. குருக்களுக்குத் தட்சிணை கிடைத்ததைப்போல் அவர்களுக்கும் அடிக்கடி சம்மான்னம் கிடைப்பதுண்டு. அதை இழக்க அவர்கள் சித்தமாயில்லை. ஆனால், தர்மகர்த்தாதான் அது விஷயத்தில் கண்டிப்பாக அறிவிப்பு எழுதி வைத்துவிட்டாரே!

வழக்கம்போல் அவர்கள் தம் அதிருப்தியைக் குருக்களிடம் தெரிவித்தார்கள்.

“விலைவாசிகள் எக்கச்சக்கமாக உயர்ந்துவிட்ட இந்தக் காலத்தில் இந்தக் குறைந்த சம்பளத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு எப்படி ஐயா வாழ்க்கையை ஓட்ட முடியும்? தர்மகர்த்தாவிடம் சொல்லி ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யுங்கள்.”

அவர்களுடைய நிலைமையைத் தர்மகர்த்தாவிடம் குருக்கள் விளக்கியபோது அவர் அனுதாபத்துடன் எல்லாவற்றையும் கேட்டார். ஆளுக்குப் பதினைந்து ரூபாயாவது அதிகமாகக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற குருக்களின் ஆலோசனையையும் எந்தவித மறுப்புமின்றி ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஆனால், அந்த மாதத்துக்குரிய சம்பளம் கொடுக்கப் பட்டபோது குருக்களுக்கு மட்டும் பழைய தொகையே கிடைத்தது.

குருக்களுக்குப் பெரிய ஏமாற்றந்தான். அதைத் தாங்கவே முடியாது போலத் தோன்றினாலும் பிரம்மப் பிரயத்தனப்பட்டு அதைச் சமாளித்துக் கொண்டார். வழக்கத்துக்கு மாறாகத் தர்மகர்த்தாவிடம் சென்று கேட்கவும் அவர் உள்ளம் இடம் தரவில்லை. “அப்பன் சுந்தரேஸ்வரனுக்கு என் நிலைமை தெரியாதா, என்ன? பொறுத்திருப்போம்” என்றே எண்ணினார்.

அவருடைய பொறுமையைச் சோதிக்கச் சுந்தரேஸ்வரப் பெருமான் திருவுளங் கொண்டாரோ என்னவோ, குருக்களின் மனைவி காய்ச்சலாகப் படுத்துவிட்டாள்! நாட்டு வைத்தியம் செய்து பலன் ஏற்படாமற் போகவே, நகரத்திலுள்ள ஆங்கில வைத்தியரிடம் மனைவியை அழைத்துச் சென்று காட்டினார். அங்கே போய்த் திரும்புவதற்கே கணிசமான தொகை தேவைப்பட்டது. மனைவிக்கு ஓரளவு குணம் ஏற்பட்ட போது, மூத்த மகளுக்குக் காய்ச்சல் தொற்றியது.

இப்படி ஒருவர் மாறி ஒருவராகக் குடும்பத்திலுள்ள அனைவரையும் ருசி பார்த்த பின்புதான் அந்தக் காய்ச்சல்

வீட்டை விட்டு அகன்றது; அதன் பிடிக்குள் சிக்காமல் தப்பியவர்குருக்கள் மட்டுமே. பணம் முழுவதும் மருந்தாகக் கரைந்துவிட்டது! காய்ச்சலால் வாடிய குழந்தைகளின் உடம்பைத் தேற்றுவதற்கு ஏதாவது வாங்கிக் கொடுக்கலாம் என்றால், அதற்குப் பணம்...?

தர்மகர்த்தா மீது ஏற்கனவே வெறுப்பும் அதிருப்தியும் கொண்டிருந்தவர்கள், குருக்களின் நிலையைத் தமக்குச் சாதகமாக்க முனைந்தார்கள்.

“இந்தக் கோயிலையே நம்பியிருக்கும் நீங்கள் படும் கஷ்டத்தைத் தர்மகர்த்தா உணராமல் இருக்கிறாரே என்பதை நினைக்கத்தான் வருத்தமாயிருக்கிறது” என மெதுவாக ஆரம்பித்தார் ஒருவர்.

“சீட்டு முறை வந்தபின் தர்மகர்த்தாவிடம் ஏராளமான பணம் சேர்ந்துவிட்டது. அவர் இப்போது பழைய ஆள் இல்லை. தாம் ஏதோ பெரிய அரசாங்க அதிகாரி என்ற நினைப்பு” - இது வேறொருவர்.

“குருக்கள் ஐயா! உங்கள் பக்கத்து நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லப் போகிறோம். உங்கள் அனுமதிதான் இப்போது எங்களுக்குத் தேவை!” விஷயத்தைத் துரிதப்படுத்தினார் அடுத்தவர்.

குருக்கள் தடுத்துப் பார்த்தார்; அவர்கள் கேட்பதாக இல்லை. குருக்கள் இருந்த பலவீனமான மனநிலையிலே அவர்களின் வாதங்களும் வற்புறுத்தல்களும் சரியாகத் தெரிந்தன. நம் நன்மைக்காகத்தானே இவர்கள் இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கிறார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் அவர்களுக்கு அனுமதி அளித்துவிட்டார்.

ஆனால், தர்மகாத்தாவுடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்திவிட்டு அவர்கள் வந்து கூறிய விவரங்களைக் குருக்களால் நம்பவே முடியவில்லை.

“உங்களைப் பற்றிப் பேச எங்களுக்கு உரிமையே இல்லையாம்! உங்கள் மேல் எங்களுக்கு இரக்கம் இருந்தால், எங்களையே பணத்தைக் கொடுக்கச் சொல்லிவிட்டான் அந்தத்திமிர்பிடித்தவன்!” - கொதித்தார் ஒருவர்.

“குருக்கள் சொன்னாரென்று நீங்களும் வேறு வேலையின்றி என்னிடம் வந்துவிட்டீர்களே? என்று எடுத்தெறிந்து பேசிவிட்டான் அவன்!”

“கோவில் நிர்வாகம் சம்பந்தமாகத் தனக்கு யாருமே கட்டளை இடக்கூடாதாம்!”

தர்மகாத்தா இப்படியெல்லாம் பேசியிருப்பாரா?

குருக்கள் நம்பவில்லை; நம்ப விரும்பவுமில்லை. ‘இவர்கள் காரசாரமாக ஏதாவது கேட்டிருப்பார்கள். அவர் சரியான முறையில் இவர்களை மடக்கியிருப்பார்’ என்று தம்மைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டார் குருக்கள். ஆனால் அந்த மாதச் சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டபோது நடைபெற்ற நிகழ்ச்சி அவருடைய மனத்திலும் ஒரு விரிசலை ஏற்படுத்தித்தான் விட்டது. சம்பளமாகப் பழைய தொகையே கிடைத்தது; ஆனால் அதற்குப் பற்றுச் சீட்டு எழுதிக் கொடுக்கவேண்டியும் இருந்தது. பரஸ்பர நம்பிக்கையும் மதிப்பும் இருந்த இடத்தில் இனிமேல் எல்லாமே எழுத்தும் கணக்குந்தானோ!

தூது சென்றவர்கள் சும்மா இருக்கவில்லை. தர்மகர்த்தா தம்மை மதித்துப் பேசாததைத் தம் சுயமரியாதைக்கு விடப்பட்ட சவாலாகக் கருதினார்கள்.

“தர்மகர்த்தாவிடம் கோவிற் பணம் குவிந்து விட்டது. அதைத் தம் சுகபோக வாழ்க்கைக்கு உபயோகிக்க முயல்கிறார். அதைத் தடுக்க வேண்டும். கோவிலின் முன்னேற்றத்துக்காகப் பணத்தைச் செலவிடும்படி செய்ய வேண்டும். குருக்களும் பாவம், பற்றாக் குறையினாற் பெரிதும் கஷ்டப்படுகிறார்” என்று பிரசாரம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

அதோடு நிற்கவில்லை.

“சட்டப்படி இந்தக் கோவில் தர்மகர்த்தாவுக்கே உரியதாயிருக்கலாம். ஆனால் பொதுப்பணத்திலேதான் கோவில் நடைபெறுகின்றது. தனி ஒரு மனிதனை நம்பிப் பெருந்தொகைப் பொதுப்பணத்தை விட்டு வைக்கலாமா? கோவிலை நிர்வகிப்பதற்கென்று ஒரு சபையைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்” என்றும் வற்புறுத்தத் தொடங்கினார்கள்.

தர்மகர்த்தா எதற்கும் மசியவில்லை. கோவிற் பணிகள் வழக்கம்போல் ஒழுங்காகவும் சிறப்பாகவும் நடைபெற்றுக் கொண்டே வந்தன.

குருக்களின் ‘அநுதாபிகள்’ மீண்டும் அவரிடம் வந்தார்கள்.

“ஐயா! தர்மகர்த்தாவின் தான்தோன்றித்தனமான போக்கை மாற்ற உங்களால்தான் முடியும். உங்களின் நன்மைக்காக மட்டுமல்ல, இந்தக் கோவிலின் வளர்ச்சிக்காகவும்

சொல்லுகிறோம். நீங்கள் சற்றுக் கண்டிப்புடன் இருந்தால், தர்மகர்த்தாதாமாகவே வழிக்கு வருவார்.”

“ஏதோ நடப்பது நடக்கட்டும். அப்பன் சுந்தரேஸ்வரன் அளந்தபடிதான் அவரவருக்குக் கிடைக்கும்” என்று சொல்லிப் பின்வாங்கிய குருக்களுக்கு அவர்கள் உபதேசம் செய்து உத்ஸாகமூட்டினார்கள்.

“குருக்கள் ஐயா! உங்கள் சக்தி உங்களுக்கே தெரியாது! இந்தப் பெரிய கோவிலில், உங்களைப் போல நேரம், காலம் தவறாமல், வேதாகமநெறி வழுவாமல் பூஜை செய்வதற்கு வேறு யாரால் முடியும்? சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கொடுக்கா விட்டால், அடுத்த மாதத்திலிருந்து பூஜை செய்ய முடியாது என்று அறிவித்து விடுங்கள். பிறகு என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்ப்போம்!” - எப்படியாவது குழப்ப நிலை ஒன்றை உருவாக்கத்துடித்தார்கள் அவர்கள்.

குருக்கள் ஒன்றுமே பேசவில்லை.

‘பணம் போதாது என்பதற்காகப் பூஜை செய்யாமல் விட்டுவிடுவதா?’ - அப்படி ஒரு நிலையை அவரால் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

குருக்களின் தடுமாற்றம் அவர்களுக்குப் புரிந்து விட்டது.

“பூஜை செய்ய வேண்டாம் என்று நாங்கள் தடுக்கவில்லை. ஆனால், தர்மகர்த்தாவுக்கு ஒரு மாதக் கெடு கொடுங்கள். அவர் நிச்சயம் பணிந்துவிடுவார்.” - குருக்களின் மனம் ஏற்றுக் கொள்ளும் வகையில் அவர்கள் தங்கள் வாதத்தை வைத்தார்கள்.

குருக்களும் அப்படியே தர்மகர்த்தாவுக்கு அறிவித்து விட்டார்.

செய்தி, ஊர் முழுவதும் பரவிவிட்டது.

இன்றுதான் கடைசி நாள். குருக்கள் கொடுத்த ஒரு மாதத்தவணை இன்றுடன் முடிவடைகின்றது.

இப்போது ஒலித்துக் கொண்டிருப்பது சாயங்கால பூஜைக்கான மணி. இன்றிரவுக்கிடையில் குருக்களுக்கும் தர்மகர்த்தாவுக்குமிடையில் சமரசம் ஏற்படாவிட்டால், நாளைக்கு.....?

இந்த மங்கல நாதம் நாளைக்குக் கேட்குமா?

அர்த்த ஜாம பூஜையும் முடிந்துவிட்டது. வீட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டார் குருக்கள்.

“தர்மகர்த்தா சில சமயம் உங்களிடம் வந்து தனியாக மன்றாடலாம். ஆனால் நீங்கள் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது. சமரசம் பேசுவதானால் எங்களின் முன்னிலையிலேயே எல்லாவற்றையும் பேசிக் கொள்ள வேண்டும் என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி விடுங்கள். நல்ல முடிவு வரும் வரைக்கும் நீங்கள் கோவிலுக்கு வரவேண்டாம், தர்மகர்த்தா என்ன செய்யப் போகிறார் பார்ப்போம்! விடிவதற்கிடையிலேயே அவர் கட்டாயம் வழிக்கு வருவார். நீங்கள் மட்டும் எதையும் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடாது” என்று மீண்டும் அறிவுறுத்தினார்கள் அவருடைய அநுதாபிகள்.

“உங்களை மீறி நான் எதுவுமே செய்ய மாட்டேன்” என்று உறுதி கூறிவிட்டுப் போய்விட்டார் குருக்கள்.

வைகறைப் போது,

“டாண்.... டாண்..... டாண்..... டாண்.....”

உஷத் கால பூஜைக்கான மணியோசை வழக்கம்போல் ஒலித்தது.

‘அனைவருடைய கண்களிலும் மண்ணைத் தூவி விட்டுப் புதிதாக ஒருவரைப் பூஜைக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டாரா தர்மகர்த்தா? ஊர்ப் பிரமுகர்களின் சொல்லை மதிக்காமல், புதுக் குருக்களைக் கொண்டு வருவதற்கு எவ்வளவு துணிச்சல் வேண்டும்!’

குருக்களின் அநுதாபிகளும், அவர்கள் ஏற்பாடு செய்த தொண்டர்களும் பறந்து சென்றார்கள் கோவிலுக்கு. அடிபிடி, சண்டை என்று ஏற்பட்டால் அதையும் சமாளிக்கத் தயாராகத்தான் சென்றார்கள்.

ஆனால்.....!

கோவிலில் அவர்கள் கண்ட காட்சி.....!

கர்ப்பக்கிருகத்தில் நின்று சுந்தரேஸ்வரப் பெருமானுக்குக் கர்ப்பூர தீபாராதனை செய்து கொண்டிருந்தார் சந்திரசேகரக் குருக்கள். வெளியே, கூட்டத்தோடு ஒருவராக, தம்மை மறந்த நிலையில் சுவாமியைத் தரிசித்துக் கொண்டிருந்தார் தர்மகர்த்தா!

குருக்களுக்காக எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுவிட்டு கடைசியில் இப்படிக் குட்டுப்பட்டதை நினைக்க, அவர்களின் இரத்தம் கொதித்தது.

பூஜையை முடித்துக் கொண்டு குருக்கள் வெளியே வந்தார்.

“உங்களின் நன்மைக்காகப் பாடுபட்ட எங்களின் முகத்தில் கரியைப் பூசிவிட்டீர்களே!” என்று குமுறினார் ஒருவர்.

“தர்மகர்த்தாவுடன் சமரசம் பேசுவதானால், எங்களையும் அழைக்கச் சொன்னோமே, ஏன் அழைக்கவில்ல?” - கொதித்தார் மற்றவர்.

“சமரசமா...? எதற்கு....? யாருடன்...?” ஒன்றும் புரியாமல் விழித்தார் குருக்கள்.

“வீட்டிலேயே இருக்காமல், ஏன் பூஜை செய்ய வந்தீர்கள்?” - அதட்டினார் ஒருவர்.

“என் அப்பன் சுந்தரேசுவரனைப் பட்டினி போட்டுவிட்டு நான் வீட்டிலிருந்து சாப்பிடுவதா? என் வாழ்க்கையில் அப்படி ஒரு வேலையைச் செய்வேன் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்களா?” - சற்றுச் சூடாகத்தான் குருக்களும் கேட்டார்.

“உங்களை இன்று கோவிலுக்கு வரவேண்டாம் என்று நாங்கள் உங்களுக்குச் சொல்லவில்லையா? வரவே மாட்டேன் என்று நீங்களும் உறுதி கொடுக்கவில்லையா? நேற்றிரவுதானே உறுதி கொடுத்தீர்கள்?”

குருக்கள் யோசித்துப் பார்த்தார்.

அவர் உறுதி கொடுத்தது உண்மைதான்; தமக்காகப் பரிந்து பேச முன்வந்தவர்களுக்கு எதிராக எதுவும் செய்வதில்லை என்று தீர்மானித்ததும் உண்மைதான். அதே தீர்மானத்துடன் அவர் நித்திரைக்குப் போனதும் உண்மைதான்.

ஆனால், வைகறையில் அவர் நித்திரையை விட்டு எழுந்தபோது, கோவிலுக்குச் சென்று, திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடி, அப்பன் சுந்தரேசுவரனுக்கு அபிஷேகம் செய்து திருவமுது படைக்க வேண்டும் என்ற ஒரே சிந்தனைதான் அவரை இயக்கியது.

எத்தனை எத்தனையோ மந்திரங்களை, சுலோகங்களை, நாமாவளிகளை அவர் பாடமாக்கியிருக்கிறார். இத்தனை வயதாகியும் ஓர் அக்ஷரம் பிசகாமல் அவற்றை ஒப்பிக்கும் சக்தி அவரிடம் இருந்தது. அதுமட்டுமில்லை; கோவிலுக்கு ஒழுங்காக வந்து போகிற பலரின் நாம நட்சத்திரங்களும் அவருக்கு அத்துபடி. இத்தனை ரூபகசக்தி படைத்த அவர், நேற்றைய இரவு கொடுத்த மிக முக்கியமான வாக்குறுதி ஒன்றை மறந்துவிட்டாரே!

‘அப்பா சுந்தரேசுவரா! நான் நினைக்க வேண்டியவை எவை, மறக்க வேண்டியவை எவை என்பதையும் நீதானே தீர்மானிக்கிறாய்.... இதில் என் செயல் யாதொன்றுமில்லை அப்பனே...!’

கொடுத்த வாக்குறுதியை மீறியதனால் அவர் குறுகிய போதிலும், உறுதி தொனிக்கும் குரலில் தம் முடிவைச் சொன்னார்: “தயை செய்து என்னை மன்னித்து விடுங்கள். அப்பன் சுந்தரேசுவரன் ஆட்டுகின்றான்; நாம் ஆடுகிறோம். தர்மகர்த்தா எதை வேண்டுமானாலும் செய்யட்டும். இந்தக் கட்டையில் ஜீவன் இருக்கும்வரை என் அப்பனுக்குப் பூஜை செய்யாமல் இருக்க என்னால் முடியவே முடியாது.”

இப்படிச் சொல்லும் குருக்களை நம்பி அவர்கள் இனி என்ன நடவடிக்கை எடுப்பது?

ஒவ்வொருவராக அங்கிருந்து நழுவினார்கள்.

உள்ளே அடியெடுத்து வைத்த குருக்களை அழுகைக் குரல் ஒன்று தடுத்து நிறுத்தியது.

திரும்பிப் பார்த்தார் குருக்கள்.

“யார், தர்மகர்த்தாவா?”

“என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் குருக்கள் ஐயா! ஒரு கணம் நானும் உங்களைத் தவறாகத் தான்கருதிவிட்டேன்....”
- அழுது கொண்டே காலில் விழவிருந்த தர்மகர்த்தாவைக் குருக்களின் வார்த்தைகள் தடுத்தன.

“ஆண்டவன் சந்நிதானத்தில் இப்படிச் செய்யலாமா...? எழுந்திருங்கள்... ம்.....”

தர்மகர்த்தா தொடர்ந்தார்.

“மற்றப் பணியாட்களுக்காகப் பரிந்து பேசிய நீங்கள், உங்களைப் பற்றி மூச்சுக்கூட விடவில்லை. இந்த உன்னதமான பண்பை உணர்ந்தவன் நான். ஏதோ, பெயருக்காகச் சம்பளத்தைக் கூட்டுவதை விட, உண்மையிலேயே பயன்படக்கூடிய முறையில் நிரந்தரமான ஓர் ஏற்பாட்டைச் செய்திருக்கிறேன். உங்கள் பெயரில் மாதந்தோறும் சேமிப்புப் பத்திரங்களை வாங்கி வைத்திருக்கிறேன். இவைதான் அந்தப் பத்திரங்கள். நான் இப்படிச் செய்வதை அறிந்தால், நீங்கள் விரும்ப மாட்டீர்களோ என்ற பயம் எனக்கிருந்தது. அதனால் தான், இதுவரை நான் விவரத்தை வெளியிடவில்லை. ஆனால், உங்கள் ‘அனுதாபிகள்’ அவசரப்பட்டுவிட்டார்கள். என்னிடம் வந்து ஏதோவெல்லாம் கேட்டார்கள். தங்கள் கோரிக்கைக்கு நான் சம்மதிக்காவிட்டால், உங்களைக் கொண்டு ‘வேலை

நிறுத்தம்' செய்விக்கப் போவதாகவும் பயமுறுத்தினார்கள். நானும் மனிதன் தானே! அவர்களுடைய அச்சுறுத்தலுக்குப் பணிய என் உள்ளம் இடந்தரவில்லை. பாரம் முழுவதையும் அப்பன் சுந்தரேசுவரன் மேல் போட்டு விட்டு, நடப்பது நடக்கட்டும் என்றிருந்தேன். அப்பன் என்னைக் கைவிடவில்லை.... நீங்கள் தாம் தனக்குப் பூஜை செய்ய வேண்டும் என்று அவனே உங்களை அழைத்து வந்து விட்டான்."

கண்களில் நீர் மல்க அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த குருக்கள், 'என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சிறு கீறலை அழித்துவிடு அப்பனே!' என மானசீகமாகப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்.

"டான்... டான்.... டான்..... டான்....."

காலை சந்திக்கான மணியோசை கேட்கிறது.

உலக நினைவுகள் எல்லாவற்றையும் மறந்து, சுந்தரேசுவரப் பெருமானின் திவ்யரூபத்தில் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தபடி உள்ளே செல்கிறார், சந்திரசேகரக் குருக்கள்.

(தினபதி ஆண்டுமலர், 1972

மஞ்சரி - சென்னை, 1973)



பிஞ்சின் ஏக்கம்

“பாபு! பாபுக் குஞ்சு!”

அப்பாவின் குரல்தான். கந்தோரிலிருந்து அவர் வந்து விட்டார். அடுக்களைக்குள் இருந்த அம்மாவை இழுத்துக் கொண்டு வாசலுக்கு விரைகிறான் பாபு. தாழ்ப்பாளை நீக்கிக் கதவைத் திறக்கிறாள் அம்மா. உள்ளே வந்ததும் வராததுமாகப் பாபுவை அள்ளி அணைக்கிறார் அப்பா.

பாபுவின் ரோஜா இதழ்கள், மாம்பழக் கன்னங்கள், தாமரைக் கைகள், பசுந்தளிர்ப் பாதங்கள் - எல்லாமே முத்த மழையிற் சிலிர்த்தின்றன.

“போதும்ப்பா... போதும்ப்பா...” அன்புத் தழுவலில் இருந்து மெல்ல நழுவுகிறான் பாபு. அப்பா கொண்டு வரும் அப்பிளையும் பிஸ்கட்டையும் சுவைக்கும் ஆவல் அவனுக்கு.

பிஸ்கட் டின்னை உடைத்து அப்படியே பாபுவிடம் கொடுக்கிறாள் அம்மா. பிஸ்கட்டின் இனிமை நாக்கிற் பூரணமாகச் செறிவதற்கு முன்னரே, அப்பிள் துண்டுகள் அவனை ஈர்க்கின்றன.

கடித்த பிஸ்கட்டை வீசிவிட்டு அப்பிள் துண்டுகளை எடுக்கிறான். பிஸ்கட்டை விடச் சுவையாகத்தான் இருக்கிறது. இரண்டு துண்டுகளுக்குப் பின் மீண்டும் பிஸ்கட். அதை யடுத்து மறுபடியும் அப்பிள்.

பாபு கடித்துவிட்டு வீசுகிற அப்பிளையும் பிஸ்கட்டையும் 'நான் முந்தி நீ முந்தி' என்று எடுத்து ருசிக்கின்றனர் அம்மாவும் அப்பாவும்.

தினமும் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிதான். என்றாலும் ஒவ்வொரு நாளும் அதில் ஒரு புதுப் பொலிவு; புதுமையின் மலர்ச்சி; அன்பின் கனிவு; இன்பப் பூரிப்பு; பூரிப்பின் நிறைவு.

★ ★ ★

“பாபு!... பாபு!”

கொழும்பிலிருந்து வந்த மாமாவின் அன்புக் குரல்; பாசத்தின் அழைப்பு.

“மாமா... மாமா...” என்று துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டு போய் அந்த மாமாவின் மடியில் உட்காருகிறான் பாபு.

அவனை மெல்ல அணைத்தபடி தாம் கொண்டு வந்த பட்டுச் சட்டையை அவனுக்குப் போடுகிறார் மாமா. பட்டின் வழுவழுப்பு உடம்புக்கு இதமாக இருக்கிறது.

இப்போதுதான் அம்மா வருகிறாள்.

“அம்மா... மாமா தந்த சட்டை.”

“அச்சாச் சட்டை... மஹாராஜா போலை இருக்கிறார் பாபு.”

அம்மாவின் புகழ்ச்சியில் அந்தப் பிஞ்சு இதயம் பூரிக்கிறது.

மாமாவைக் கட்டி அணைத்துக் கொஞ்சுகிறான் பாபு. நன்றியையும் மகிழ்ச்சியையும் சட்டை மிகவும் பிடித்து விட்டது என்பதையும் வேறு எப்படித்தான் தெரிவிப்பது?

★ ★ ★

“பாபு! பால் குடியுங்கோ!”

“பாபு! சாப்பிடுங்கோ!”

அப்பாவின் குரலில் அன்பின் கெஞ்சல். அவர் வீட்டில் இருக்கும் வேளைகளில் அவர்தாம் பாபுவுக்குப் பால் கரைத்துக் கொடுப்பார்; அவர்தாம் சாதம் பிசைந்து ஊட்டுவார். எதிலுமே அம்மாவை முந்திக்கொண்டு விடுவார் அப்பா.

அம்மா அழைத்தாலும் பாபு போகமாட்டான்.

“அப்பா கந்தோருக்குப் போன பிறகு பாப்பம்.”
- அம்மா சவால் விடுவாள்.

அந்தச் சவாலின் அர்த்தம் அவனுக்கு முழுமையாகப் புரியாது. ஆனாலும் அம்மாவின் முகத்திலுள்ள பொய்க் கோபத்தைப் பார்க்க வேடிக்கையாக இருக்கும்.

அப்பாவிடமிருந்து அம்மாவிடம் தாவுவான் பாபு,

அன்பின் வருடலில் அந்தப் பிஞ்சு இதயம் பெருமையில் மிதக்கும்.

★ ★ ★

“எங்கடை பாபு அப்பாச் செல்லமோ அம்மாச் செல்லமோ” - அப்பா கேட்கிறார்.

“அப்பாச் செல்லம்” பாபுவின் உவகைக் குரல்.

அப்பாவின் பரிசு ஆயிரம் முத்தங்கள்.

★ ★ ★

“எங்கடை பாபு அப்பாச் செல்லமோ, அம்மாச் செல்லமோ?”

அதே கேள்விதான். இப்போது கேட்பவள் அம்மா.

“அம்மாச் செல்லந்தான்!” - பாபுவின் மகிழ்ச்சிப் பேரொலி.

இந்தப் பதிலுக்குப் பரிசு அம்மாவின் கோடி கோடி முத்தங்கள்.

★ ★ ★

“பாபு! அப்பா இருக்கிறாரா பாபு?” எதிர்வீட்டு அண்ணாவின் விசாரணை இது.

“பாபு பால் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.” - பால்கார முனிசாமியின் அழைப்பு.

“பாபு! அப்பாவுக்கு லெற்றர் வந்திருக்குது.” - தபாற்காரத் தம்பையாவின் அறிவிப்பு.

“பாபு! அம்மாவை இங்கே வரச்சொல் பாபு!” - அடுத்த வீட்டு மாமியின் அன்பான வேண்டுகோள்.

எல்லோரின் வாயிலும் முதலில் வருவது ‘பாபு’தான். அவர்கள் எல்லோருக்கும் அது பாபுவின் வீடுதான். அப்பாவின் வீடுமல்ல; அம்மாவின் வீடுமல்ல.

உரிமையின் பெருமையில் அந்த மலர் நெஞ்சம் குதாகலித்துக் கும்மாளமிடும்.

★ ★ ★

அன்பின் அரவணைப்பில் ஆசையின் தழுவலில் பாசத்தின் பிணைப்பில் மாதங்கள் சில நழுவுவதை அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தையால் உணர முடியவில்லை.

ஆனால் அம்மாவும் அப்பாவும் முன்னையைப் போல் இல்லை என்பதை அவனால் நன்கு உணர முடிகின்றது.

அம்மா இப்போது பாபுவுடன் படுப்பதில்லை. அம்மாவுக்கென்று ஒரு தனி அறை. அங்கே அம்மாவுக்குப் பக்கத்தில், அம்மாவுடன் ஒட்டிக்கொண்டு எலிக்குஞ்சைப் போற் கிடக்கிறனே, அவன் யார்?

‘அம்மா படுத்திருக்கும் அறைக்குள் நான் போகக் கூடாதாமே!’

‘அப்பா கந்தோரிலிருந்து வந்ததும் அவருக்காகக் காத்திருக்கும் என்னையும் பார்க்காமல் அம்மாவின் அறைக்குள் ஓடிப்போய் அந்த எலிக்குஞ்சைத்தானே தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொள்கிறார்.’

'யார் அந்தப் பையன்? யார் இங்கே வந்தாலும் 'பாபு பாபு' என்று என்னைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டுதானே இங்கே வருவார்கள்! இந்தப் பயல் மட்டும் என்னைக் கூப்பிடாமல் எப்படி வந்தான்?'

'அவனை அப்படியே தூக்கி சாக்கிலே போட்டுக் கட்டிப் பூதத்திடம் கொடுக்கலாமென்றால், இந்த அப்பா என்னை அறைக்குள்ளே போகவிட்டால்தானே!'

'அவன்ரை அழுகையும் சிணுங்கலும்... சே! கையையும் காலையும் அடிச்சுக் கொண்டு கத்தவும், சீலைகளை அடிக்கடி ஈரமாக்கவுந்தானே அவனுக்குத் தெரியும்? வேறை என்ன தெரியும் அந்தப் பயலுக்கு? ஆனால் அம்மா அடிக்கடி அவனைத் தூக்கி மடியில் வைச்சிருக்கிறாவே!'

'இப்ப எல்லாம் நான் அழுதா அம்மா என்னை எப்படியெல்லாம் ஏசுறா? ஆனால் அந்தப் பயல் அழுதால் அவனைத் தூக்கி மடியில் வைத்து நெஞ்சோடு அணைத்து...'

'அழுகையை விட்டிட்டு அந்தப் பயலும் ச்...ச்...ச்... என்று... அம்மாவைக் கடிக்கிறானோ?'

அந்தப் புதியவனைப் பார்க்கப் பாபுவுக்குக் கோபமாக எரிச்சலாக அருவருப்பாக வருகிறது.

★ ★ ★

பாபுவுக்குப் பசிக்கிறது. அறைக்கு வெளியே நின்று அம்மாவைத்தான் கேட்கிறான்.

“கொஞ்சம் பொறடா பாபு, அப்பா வரட்டும்.”

அவனுக்குப் பசிக்காமலிருக்கும்போதே வெள்ளித் தட்டிற் சாதத்தைப் பிசைந்தபடி, அவனைத் தூக்கிக் கொண்டு வண்ணாத்திப் பூச்சியையும் பச்சைக் கிளியையும் கோழிப் பாப்பாவையும் காட்டி, காகமும் நரியும் கதை சொல்லி அவனுக்கு அமுதூட்டிய அதே அம்மாதானா இவள்?

நினைவின் பசுமையில் நெஞ்சம் பரிதவிக்கிறது.

★ ★ ★

அப்பா வந்துந்தான் என்ன பிரயோசனம்?

“பாபு! சாப்பிடு பாபு” என்று சொல்லி வெள்ளித் தட்டை அவனுக்குப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு அவரும் ஓடுகிறார்.

‘ஓ’வென்று அழவேண்டும் போலிருக்கிறது.

★ ★ ★

“பாபு... பாபு!”

கொழும்பு மாமாவின் குரல்தான்.

பாபு வாசலுக்கு ஓடுகிறான்; அணைப்பை, ஆதரவை எதிர்பார்க்கும் ஓட்டம்.

“தம்பிப் பாப்பா எங்கேடா பாபு?”

“கொழும்பு மாமாவும் புதிய பயலைத் தேடித்தான் வந்திருக்கிறரா?”

ஏமாற்றத்தின் வெப்பத்தில் இதயமலர் வாடுகிறது.

அடுத்த வீட்டு மாமி வருகிறாள்.

“வாங்க மாமி... வாங்கோ!” பாபுவின் உள்ளம் நிறைந்த வரவேற்பு.

“தம்பியை உனக்குப் பிடிச்சிருக்குதா பாபு?”

‘நேற்று வந்த புதியவன்தான் மாமிக்கும் பெரிதாகப் போய்விட்டானோ?’

★ ★ ★

‘தம்பி... தம்பி... தம்பி... எல்லாருக்கும் தம்பிதான் தேவையா?’

அந்தச் சின்னஞ்சிறு உள்ளம் தவித்தது; துடித்தது; துவண்டது.

கொழும்பு மாமா நாளைக்குப் போய்விடுவார்.

அடுத்த வீட்டு மாமி அடிக்கடி இங்கு வந்தாலும் அவளுடைய வீடு வேறேதான்.

அவர்களைப் பற்றி அவன் அவ்வளவாகக் கவலைப்படவில்லை.

ஆனால் அப்பாவும் அம்மாவும்...?

‘இவர்களுக்குக் கூட நான் வேண்டாதவனாகி விட்டேனா? என்னைப் பிடிக்கவில்லையா?’

அந்தப் புறக்கணிப்பைப் பாபுவால் தாங்களே முடியாதிருந்தது.

★ ★ ★

இரவு. இருட்டு. பகலிலிருந்தே மூட்டங்கட்டிய மழை இப்போது நன்றாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது.

பாபுவால் தூங்கவே முடியவில்லை. வீங்கிய விழித்திரையிற் பழைய நிகழ்ச்சி ஒன்று படமாக விரிந்தது -

அன்றும் இதே போலத்தான் பெரிய மழை. பின்னேரம் ஐந்து மணி இருக்கும். கந்தோரிலிருந்து சொட்டச் சொட்ட நனைந்தபடி வந்தார் அப்பா.

அவரை அந்தக் கோலத்திற் கண்ட அம்மா பட்ட பாடு? பதறித்துடித்துவிட்டாளே!

அப்பாவின் ஈர உடைகளைக் களைந்து புது வேட்டி கட்டச் செய்தாள் அம்மா. தலையையும் உடம்பையும் நன்றாகத் துவட்டி உடம்பு முழுவதும் சாம்பிராணிப் புகையைப் படரவிட்டாள். ஸ்வெட்டரைப் போட்டுத் தலையில் மப்ளரையும் சுற்றிக் கொண்டு பல மணி நேரம் ஒரே நாற்காலிக்குள்ளேயே இருக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. அப்பாவை அங்கிங்கு நகரவிடவில்லை அம்மா.

“இப்படி மழையிலே நனைந்தால் உடம்பு என்னத்துக்காகும்?” என்று அன்பாகக் கண்டித்துக்கொண்டே சூடான தேநீரை அப்பாவுக்குக் கொடுத்தாள்.

இதற்குப் பின்புதான் பாபுவுக்கு அன்றைய அப்பிளும் பிஸ்கட்டும் கிடைத்தன.

- இதே காட்சிதான் மீண்டும் மீண்டும் பாபுவின் முன்னால் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது.

வெளியே மழையின் வேகம் அதிகரித்தது. காற்றும் இப்போது சேர்ந்து கொண்டது. திறந்திருந்த ஜன்னல்களுடாகச் சாரல் அடித்தது.

பாபு அங்கே இல்லை!

வாசற் கதவு திறந்திருப்பது தெரிந்தது.

“பாபூ... பாபூ” ஏக்கமும் பயமும் சங்கமித்த அவலக் குரல். குழறிக்கொண்டே வெளியே பாய்ந்தார் அப்பா.

கொட்டும் மழையில் விறைக்க விறைக்க நின்றான் பாபு!

“பாபூ!” உயிரையே உருக்கும் கதறலுடன் பாபுவைத் தூக்கி அணைக்கிறார் அப்பா.

பதற்றத்துடன், படபடப்புடன் அம்மாவும் வந்துவிட்டாள்.

“பாபூ...!” பெற்றெடுத்த வயிறு பெரிதாக ஓலமிட்டது. அப்பாவிடமிருந்து பாபுவைப் பறித்தெடுத்துத் தன் சேலைத் தலைப்பால் ஈரத்தைத் துவட்டுகிறாள். அவனை நெஞ்சோடு அணைத்தபடி கொஞ்சுகிறாள் அவள். அவனுடைய பாதங்களை இதமாக வருடிக் கொண்டிருக்கிறார் அப்பா.

“மழையிலே இப்படி நனையலாமா பாபு?” அப்பா அதட்டவில்லை; கெஞ்சும் குரலிற் கேட்கிறார்.

“மழையில் நின்றால் காய்ச்சல் வந்துவிடுமே பாபு” - பாசமும் பரிவும் அம்மாவின் குரலில் இழையோடுகின்றன.

பாச அணைப்பில் அந்தப் பிஞ்சு உள்ளம் குளிர் காய்கிறது. கனிந்த சொற்களில் சாம்பிராணிப் புகையின் இதழும் சுகந்தமும்.

நீண்ட இடைவெளியின் பின் அந்த மெல்லிதயம் மலர்கிறது; மகிழ்கிறது; பூரிக்கிறது.

“இனிமே நான் மழையில் நிக்கமாட்டேனம்மா... மழையில் நனையமாட்டேனப்பா... தம்பி அழுகிறான்... போய்த் தூக்குங்கோ அம்மா...”

(கலைமகள் - 1972)



தெய்வீகம்

அது ஒரு பிள்ளையார் கோயில். கேட்ட வரமளிக்கும் கீர்த்தியுள்ள பிள்ளையார் - சித்தி விநாயகர் கோலாகலமாக அங்கே வீற்றிருக்கின்றார்.

காலைப் பூசை நடைபெறும் நேரம்.

குளித்து, தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரம் அணிந்து, திருநீற்றைத் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து பயபக்தியுடன் அங்கே வந்தான் குமரையன்.

கடந்த இரண்டு மூன்று நாள் களாக அவனுக்கு ஒரு பெரிய கவலை; நெஞ்சிலே நீங்காத ஏக்கம்.

பல ஆண்டுகளின் பின்னர், இந்த முறை தான் அவனுடைய உப்புப் பாத்திகள் நன்கு விளைந்திருக்கின்றன. இன்னும் நாலைந்து நாட்களுக்கு உக்கிரமாக வெயில் எறித்தாற் போதும். உப்பைக் கிளறி அள்ளிக் கடைக்காரர்களுக்கு விற்றுவிடுவான். இது காலவரை அவன் பட்ட கடனெல்லாந் தீர்ந்துவிடும். கையிலும் தாராளமாகப் பணம் புழங்கும்... ஆசைக் கனவுகளெல்லாம் நிறைவேறும்.

ஆனால்.....

வானம், மூட்டங்கட்டி இருக்கிறது. கருமேகங்கள் ஒன்று திரண்டு நெருக்கியடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. "இதோ, சில மணித்துளிகளில் இறங்கி வருவோம்; நாடு முழுவதையும் வெள்ளக்காடாக ஆக்குவோம்" என்ற எச்சரிக்கை இடியோசையில் தொனித்தது.

பிள்ளையார் மனம் வைத்தால் இந்த மழையைத் தடுக்க மாட்டாரா.....?

"விக்கினங்களைத் தீர்க்கும் விநாயகா! இந்த மழையைத் தடுத்துவிடப்பா..... உன் மனம் குளிர உனக்குப் பாலாலும் தேனாலும் பன்னீராலும் அபிஷேகம் செய்விப்பேன் - அழுது தொழுது கெஞ்சி மன்றாடிக் கொண்டிருந்தான் குமரையன்.

சற்று நேரத்தில் அங்கே வந்த சேர்ந்தான் முருகையன்.

அதே பக்திக் கோலத்தில் - குளித்து, தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரம் அணிந்து, திருநீற்றைத் திரிபுண்டரமாகத் தரித்து பயபக்தியுடன் அவன் வந்தான்.

அவனிடமும் ஒரு பெருங்கவலை; நெஞ்சிலே நீங்காத ஏக்கம்.

கோர வெய்யிலால் அவனுடைய நெல்வயல்கள் வரண்டுவிட்டன; பயிர்கள் வாடிச் சேர்ந்து விட்டன. எப்போதோ பெய்திருக்க வேண்டிய மழை இன்றுவரை அவனை ஏமாற்றியே விட்டது. இப்போது இருப்பதைப் போன்று, முன்னரும் இரண்டொரு தடவை வானம் இருண்டு மழைக் கோலம் காட்டியது உண்மைதான். ஆனால் அதெல்லாம் பொய்த்துவிட்டது.

இந்த மழையாவது பெய்தாற் போதும்; அவனுடைய பயிர்கள் செழிக்கும்; நெல் மணியாய்க் கொழிக்கும்; அவனுடைய இருண்ட வாழ்க்கைக்கு விடிவும் ஏற்படும்.

ஆனால், இந்த முறையும் பொய்த்துவிட்டால்....?

விநாயகர் மனம் வைத்தால் மழை பெய்தே தீரும்!

“விக்கினங்களைத் தீர்க்கும் விநாயகப் பெருமானே! இந்த மழையைப் பெய்யச் செய்யப்பா... பாலாலும் தேனாலும் பன்னீராலும் உனக்கு அபிஷேகம் செய்விப்பேன்” - அழுது தொழுது கெஞ்சி மன்றாடிக் கொண்டிருந்தான் முருகையன்.

உள்ளே தீபாராதனை நடந்தது. சர்வாலங்கார மூர்த்தியின் தேஜஸ் கண்களைப் பறிக்க, இருவரும் தத்தம் வேண்டுகளை மானசீகமாகச் சமர்ப்பித்துக் கொண்டும் நேர்த்திகளை நினைவூட்டிக் கொண்டும் நின்றனர்.

பூசை முடிந்து, பிரசாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு கோயிலைவிட்டு வெளியேற முன் விநாயகப் பெருமானை மீண்டும் ஒரு தடவை தரிசித்துக் கொண்டனர்.

ஆழக்கடலின் அமைதியுடன் அனைத்தையும் தெரிந்து கொண்ட உறுதியுடன், அவருக்கே உரித்தான தெய்வீக மௌனத்துடன் அழகொழுக வீற்றிருந்தார், ஆனைமுகனார்.

கோயிலிலிருந்து புறப்பட்ட இருவரும் வானத்தைப் பார்த்தனர்.

சற்று வெளித்தாற்போற் காட்சியளித்தது.

முருகையனை நோக்கி ஒரு வெற்றிப் பார்வை பார்த்தான் குமரையன். கவலையில் ஆழ்ந்தபடி தலையைக் குனிந்து கொண்டிருந்த முருகையன் அதைக் கவனிக்கவில்லை.

அடிக்கடி வானத்தை நிமிர்ந்து பார்ப்பதும், மாறி மாறித் தலையைத் தொங்கப்போடுவதுமாக அவர்கள் தம் நடையைத் தொடர்ந்தனர்; தம் குலதெய்வமான அந்த விநாயகப் பெருமானையும் அடிக்கடி வேண்டிக் கொண்டனர்.

★ ★ ★

ஊரின் ஒரு கோடியில் குமரையனின் உப்புப் பாத்திகளும் மறுகோடியில் முருகையனின் நெல்வயல்களும் இருந்தன. இருவரின் வீடுகளும் ஊரின் மத்தியில் அருகருகே இருந்தன. ஒருவருக்கொருவர் பகைவர் அல்லர் என்றாலும் நண்பர்கள் என்றும் அவர்களைச் சொல்ல முடியாது. அவர்கள் ஈடுபட்டிருந்த தொழில்கள் காரணமாக இருவர்க்கிடையில் ஒட்டுறவு ஏற்படவில்லை என்பதுதான் சரி.

வீட்டிற்கண்மையில் வந்துவிட்டனர்.

குமரையனின் நடையில் ஒரு மிடுக்கு; ஒரு வேகம்... 'பிள்ளையார் என் பக்கந்தான்.....'

முருகையன் நடையில் ஒரு சோர்வு; ஒரு தளர்ச்சி.... 'பிள்ளையார் கைவிட்டு விடுவாரோ?'

தத்தம் வீடுகளுள் நுழைவதற்கு முன்னர், மீண்டும் ஒரு தடவை வானத்தைப் பார்த்தனர்.

திகைத்து விட்டனர் இருவரும்.

மூடி முழிப்பதற்குள் இப்படி ஒரு மாற்றமா?

வானம் மீண்டும் இருண்டு விட்டது; கலைந்திருந்த கருமேகங்கள் மீண்டும் ஒன்று சேர்ந்துவிட்டன.

இப்பொழுது இடி இடிக்கவில்லை; மின்னல் மின்னவில்லை. ஆனால், வானத்திலே பொத்தல் ஏற்பட்டதைப்போல் மழை சோனாவாரியாகப் பொழியத் தொடங்கி விட்டது.

மலைபோல் இருந்த நம்பிக்கை மண் துகளாய்க் கரைய, ஏமாற்றமும் விரக்தியும் எரிச்சலுமே குமரையனிடம் எஞ்சின.

முருகையனின் ஏக்கமும் நீங்கியபாடில்லை. மழை வேண்டும் என்று விநாயகரை வேண்டியதும் உண்மைதான்; நேர்த்திக்கடன் வைத்ததும் உண்மைதான்.

அளவாகப் பெய்தாற்றான் அவனுக்கு நன்மை. ஆனால் காலையிலே தொடங்கிய மழை இருண்ட பிறகுங்கூட நின்று விட்டது என்று சொல்வதற்கில்லையே!

இருட்டில் வயற்பக்கஞ் சென்று பார்த்து வரவும் முடியவில்லை. கலையாத கவலையுடன் வீட்டிற்குள்ளேயே குடங்கிக்கொண்டு கிடந்தான்.

விடிந்தது. வானமும் நன்கு வெளுத்துவிட்டது. உப்புப் பாத்திகளைக் குமரையன் எட்டியும் பார்க்கவில்லை.

ஆனால் முருகையன் வயற்பக்கம் ஓடோடியுஞ் சென்றான்.

வாடிக் கிடந்த பயிரெல்லாம் இப்போது செழித்துச் சிலிர்த்துத் தலையை நிமிர்த்தி நின்றன.

சற்று மேட்டுப் பாங்கான அவனுடைய வயலில் அதிக அளவு நீர் இல்லை. ஆனால் அவனுடைய பயிர்களுக்கு அவ்வளவு போதும். இந்த முறை அவனுக்கு நல்ல விளைச்சல் கிடைக்கும்.

குமரையனின் நெஞ்சு புகைந்து கொண்டிருக்க முருகையன் தினமும் வயற்பக்கஞ் சென்று வந்தான்.

நின்ற நீருக்கேற்ப நெற்பயிர்கள் உயர்வதை - பொத்தித் தள்ளுவதை - வெள்ளம் சிறிது சிறிதாக வற்ற நெல்மணிகள் மெல்ல மெல்ல முற்றிக்கொண்டு வருவதை - பெருமகிழ்ச்சியுடனும் நிறைவுடனும் அவதானித்துக் கொண்டு வந்தான் அவன்.

ஆயிற்று.

அறுவடையும் முடிந்துவிட்டது.

எதிர்பார்த்ததைவிடப் பல மடங்கு அதிக விளைச்சல் கிடைத்தது முருகையனுக்கு. வேண்டிக் கொண்டபடி விநாயகர் மனம் குளிர அபிஷேகம் செய்வித்தான்; ஏழைகளுக்கு அன்னதானமுஞ் செய்தான்.

அடுத்த விதைப்புக்கு ஆண்டு முழுவதும் தன்குடும்பத் தேவைக்கும் போதுமான நெல்லை வைத்துக் கொண்டு, மிகுதியை விற்று விடுவது அவனுடைய வழக்கம். ஆனால் இந்த முறை மேலதிகமாகவும் சில மூடைகளை அவன் வைத்திருந்தான்.

வானம் அடியோடு பொய்த்துவிட்டால்.....

அல்லது அளவுக்கு மீறிவிட்டால்..... கைகாவலாகக் கொஞ்சம் வைத்திருப்பது நல்லதுதான்.

★★★

நாளிதழ் உதிர்ந்து சருகாக, மாதங்கள் கருகின; ஆண்டொன்று வரண்டு உருண்டது.

வானம் வெளிறிக் கிடந்தது.

மழையைக் காணவில்லை; எங்கும் வரட்சி; ஒரே வரட்சி; புல் பூண்டுகள் எரிந்து கருகின.

வெய்யிலின் அகோரத்தில், மக்கள் புழுவாய்த் துடித்தனர்.

இந்த நாட்டில் மட்டுமல்ல, உலகின் பல பாகங்களிலும் இதே நிலைமைதான் எனப் பரவலாகப் பேசிக் கொள்ளப்பட்டது.

பசி, பட்டினி, பஞ்சம், மரணம் பற்றிய பயங்கர நினைவுகள் மக்களை வாட்டி வறுத்தெடுத்தன.

விதைப்புக் காலம் மீண்டும் வந்துவிட்டது.

கமக்காரர் வயல்களுக்குள் காலடி எடுத்துவைக்கவே முடியவில்லை. நிலமெல்லாம் இறுகி வைரம் பாய்ந்து கிடந்தது.

வானத்தைப் பார்ப்பதையும் பிள்ளையாரைப் பிரார்த்திப்பதையுந் தவிர முருகையானால் வேறு எதையுஞ் செய்ய முடியவில்லை.

ஆனால் குமரையன் மட்டும் இப்போது மிகவும் குதூகலமாக இருந்தான். அவனுடைய உப்புப் பாத்திகள் நன்றாக பூத்துக்கிடந்தன. இத்தனை வருடகால வாழ்க்கையில் இப்படி ஒரு செழிப்பான விளைச்சலை அவன் காணவே யில்லை. அவை வெறும் உப்புப் பாத்திகள் அல்ல; வெள்ளி மலைகள்; காசுக் களஞ்சியங்கள்!

விரைவில் அந்த மலைகள் உடைக்கப்பட்டு மூட்டைகளாகக் கட்டப்பட்டு அவனுடைய வீடு நிறைய அடுக்கப்பட்டன.

'நான் இலட்சாதிபதியாவதை இனி எந்தச் சக்தியாலும் தடுக்கவே முடியாது.'

அவனுடைய பிரச்சினைகள் எல்லாம் இனித் தீர்ந்துவிடும். பஞ்சம் - பட்டினி என்பது அவனைக் கொஞ்சமும் பாதிக்காது. அவனுடைய நீண்ட காலக்கனவாக இருந்த காரொன்றும் அவனுக்குச் சொந்தமாகிவிடும். யாருக்கும் எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அடிபணியாமல், தலை நிமிர்ந்து அவனால் வாழ முடியும்.

ஆனால்.....

அவன் எதிர்பார்த்தது நடக்கவில்லை.

அரை வயிற்றுக் கஞ்சிக்கே ஆலாய்ப் பறக்க வேண்டி இருந்தபோது இவ்வளவு பெருந்தொகையான உப்பு யாருக்குத் தேவை?

வழக்கமாக அவனைத் தேடிவரும் வியாபாரிகளும் தங்கள் முதலீட்டை இப்படி முடக்குவதற்கு இப்பொழுது தயாராகவில்லை.

நாளாக நாளாக அவனுடைய நம்பிக்கைக் கோட்டை தகர்ந்து கொண்டே வந்தது; ஆசைக்கனவுகள் கருகிக் கொண்டே வந்தன.

அரை வயிற்றுக்கும் கால் வயிற்றுக்கும் சாப்பிட்டுக்கூட, அவன் வைத்திருந்த அரிசி விரைவிலே தீர்ந்துவிட்டது. கடனாகவோ உடனாகவோ வாங்குவதற்கும் வெளிக்கடைகளில் அரிசி இல்லை என்ற நிலை.

ஊரிலுள்ள பலர் முருகையனை நாடினர். அவரவர் தேவையும் நிலையுமறிந்து சிலருக்குக் கடனாகவும் சிலருக்குத் தானமாகவும் நெல்லைக் கொடுத்தான் அவன்.

ஆனால் அவனிடம் உதவி பெறுவதற்குக் குமரையனின் உள்ளம் ஒருப்படவில்லை. 'அவனிடம் போய் நான் கேட்பதா...? பச்சைத்தண்ணீர் போதாதாவயிற்றை நிரப்ப....?'

கோயில் மணி கேட்கும்போதெல்லாம் அவனுடைய ஆத்திரம் பீறிட்டுக்கிளம்பும்.

'மனிசி பிள்ளையளோடை நான் இஞ்சை பட்டினியாலை சாகிறேன்..... அந்தக் கருங்கல்லுக்குப் பூசையும்... பிரசாதமும்... போனவரியம் முருகையனுக்காக.. நல்ல மழை. என்றை உப்பெல்லாம் அழிஞ்சது... இந்த வரியமும் அவனைத் தேடித்தானே எல்லாரும் போகினம்...? பிள்ளையாருக்கு ஏன் இந்த ஓரவஞ்சனை...?'

பிள்ளையாரை அவன் மன்னிக்கத் தயாராயில்லை!

இந்த நிலையில், மழை வேண்டி அந்த விநாயகருக்கு விசேட அபிஷேகமும் அன்னதானமும் நடைபெறப் போவதை அறிந்தபோது அவன் எரிமலையானான்.

தேவையற்ற ஒன்றுக்காகப் பணத்தையோ பொருளையோ வீணடிக்க விரும்பாத அவன், அன்ன தானத்துக்குத் தேவையான உப்பைத் "தண்ட" வந்தவர்களை வாய்கொண்ட மட்டும் திட்டித் தீர்த்தான்.

"ஊரெல்லாம் ஒத்துச் செய்யிற காரியம்... கோயில் விஷயம்... நீ மட்டும் இப்பிடி நிக்கிறது நல்லாயில்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டு, தேவையான உப்பைத் தாமாகவே எடுத்துக் கொண்டு விரைந்தார்கள் தண்டல்காரர்கள்!

பொறுக்க முடியவில்லை, குமரையனால். அவனுடைய உப்பு எக்கேடு கெட்டாலும் கவலையில்லை. ஆனால் ஒரு சின்ன உப்புக்கட்டி என்றாலும் அந்தக் கோயிற்காரியத்துக்குப் பயன்படக் கூடாது... அதை அவன் தடுத்தே ஆகவேண்டும்.

தான் கோயிலுக்குச் செல்லப் போவதைச் சொல்வதற்காக மனைவியை அழைத்தபோது....

பதில் சொல்ல அங்கே யாரும் இல்லை! மனைவியும் பிள்கைளுங்கூட அந்தக் கோயிலுக்குத்தான்....?

எரியும் நெருப்பில் எண்ணெய் ஊற்றியதைப் போன்றிருந்தது. குமரையனுக்கு!

இனியுந்தாமதிக்க முடியாது!

வேதனை, வெறுப்பு, ஆத்திரம், அவமானம் - எல்லாம் கலந்த வெறியில் அவன் புறப்பட்டான்.

மனத்தின் ஆவேசத்துக்கு ஈடுகொடுக்க அவனுடைய கால்களால் முடியவில்லை. மூன்று நாட் பட்டினி வேறு

அவனைத் தள்ளாடித் தடுமாறச் செய்தது. என்றாலும் ஒருவித வைராக்கியத்துடன் கோயிலை அடைந்தபோது...

ஊர் முழுவதும் அங்கே திரண்டு நின்றது; விநாயகரை நோக்கிக் கை கூப்பியபடி நின்றது.

பலருடைய கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அருவியாகிக் கொண்டிருந்தது.

'இவையளுக்குக் கண்ணீரைக் கொடுக்கத்தான் அந்தக் கருங்கல்லால் முடியும்... வயல்களில் மழையைப் பெய்விக்க முடியுமா?'

ஒருவித ஏளனப் பார்வையுடன் அந்த மனிதக் கும்பலை நோட்டம் விட்டான் குமரையன்.

முன் வரிசையில் அவனுடைய மனைவியும் பிள்ளைகளும்... கைகளில் எதற்காக வெறும் பாத்திரங்கள்...?

பாத்திரத்தைப் பிடுங்கி எறிந்துவிட்டு, அத்தனை பேருக்கும் மத்தியில் வைத்து மனைவிக்கு இரண்டு போட்டால்தான் தன்னுடைய 'மானம்' திரும்பி வருமென்று நினைத்தானோ என்னவோ சிறிதும் தாமதியாமல் அவள் மேற்பாய்ந்த குமரையன், அடுத்த கணம் அறிவு நினைவின்றிச் சுருண்டு விழுந்தான்!

அனைவருமே அவனுக்காகப் பரிதாபப்பட்டதும் பரபரப்படைந்ததும் அவனுக்குத் தெரியாது!

அவனுக்கு ஏதாவது உதவி செய்யவேண்டும் என ஒவ்வொருவரும் துடிதுடித்ததை அவனால் உணர முடியவில்லை.

“குமரையனைத் தூக்குங்கோ.... முகத்திலை தண்ணியைத் தெளியுங்கோ... காத்துப் பட்டும் கொஞ்சம் விசிறுங்கோ...” என்ற குரல்கள் அவனுக்குக் கேட்கவில்லை.

நீண்ட நேரத்தின் பின், மயக்கம் நீங்கிச் சிறிது சிறிதாக உணர்வு திரும்பியபொழுது தன் மனைவியின் மடியிற் தான் படுத்திருப்பதையும், கோயிற் பிரசாதத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக முருகையன் ஊட்டிக் கொண்டிருப்பதையும் உணர்ந்தான்!

“ஆண்டவனை உள்ளன்புடன் வேண்டிக்கொள்வதுதான் எங்களாற் செய்யக் கூடியது... யாருக்கு எதை எப்போது, எப்படி வழங்க வேண்டும் என்பது அந்த ஆண்டவனின் தெரிவு... முருகையனுடைய அரிசியும் குமரையனுடைய உப்பும் சேர்ந்துதான் இந்த ஊரையே இப்போது உயிருடன் வைத்திருக்கின்றன” - கோவிற்குருக்கள் யாருக்கோ சொல்லிக் கொண்டிருப்பது தெளிவாகவே கேட்கின்றது!

“போன தடவை என்னுடைய வயிற்றெரிச்சலைக் கிணறிக்கொண்டு பெய்த மழையில் முருகையனின் வயலில் விளைந்த அரிசியா இப்போது எனக்கு உயிரளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது... அந்த அரிசியுடன்தானா என்னுடைய உப்பும் இரண்டறக் கலந்திருக்கின்றது...”

பேருண்மையொன்று சிறிது சிறிதாகத் தன் சக்தியை உணர்த்திக் கொண்டுவர குமரையன் வாய்விட்டுக் கூவினான்.

“கடவுளே..... பிள்ளையாரே.....”

அந்தக் குரலுக்கு அனுசரணையாக கோயிற் கூரையில் மழைத் துளிகளின் தாளலயம்.

கண்டமொன்று நீங்கிவிட்ட நிம்மதியில் - கடவுள் கண் திறந்துவிட்ட நிதர்சனத்தில் கூடி நின்ற அத்தனை பேரும் மீண்டும் விநாயகரைத் தொழுதெழுந்தனர்.

ஆனால்.....?

அந்த விநாயகரோ எப்போதும் போல் ஆழக் கடலின் அடக்கத்துடன், அனைத்தையும் தெரிந்து கொண்டிருந்த உறுதியுடன் அவருக்கே உரியதான தெய்வீக மௌனத்துடன்...

(கலைக்கண் - 1973)



நினைவுகள் மடிவதில்லை

அவள் அழுதாள்; குலுங்கிக் குமுறி அழுதாள்; நெஞ்சங் கரைந்து நீராய்ப் பெருக அழுதாள்.

சற்று முன்னர் அவளுடைய அன்னை சொன்ன அந்தச் செய்தி - இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னால் சொல்லப்பட்டிருந்தால் அவளுடைய உள்ளத்திலே மலர்ச்சியையும் எழுச்சியையும் நிச்சயமாக ஏற்படுத்தி இருக்கக்கூடிய அந்தச் செய்தி அவளுடைய இதயத்தை இப்போது குத்திக் குடைந்து குருதியைக் கொப்புளிக்கச் செய்யுமாப் போல் அறுத்துக் கொண்டிருந்தது.

“மல்லிகா! அவை எல்லாரும் சம்மதிச்சிட்டாங்களாம்... மனோகரன்தான் சம்மதிக்கச் செய்தாராம்... நாளும் வைச்சீட்டினம்.... அடுத்த மாசம் பத்தாந்திகதி.”

பெற்ற தாய்க்கே உரிய பெருமைப் பூரிப்புடன் அந்த மங்கலச் செய்தியை அவள் சொன்னபோது, அந்த அன்புத் தாயின் முகம் கூம்புவதை விரும்பாமல், அதே நிறைவையும் பூரிப்பையும் தானும் அடைந்ததாகக் காட்டிக் கொண்டாள் மல்லிகா.

தாய் அங்கிருந்து அகன்றதும் தன் அறைக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

'எனக்குக் கல்யாணமா....? மனோகருக்கும் எனக்குமா..? மனோகர்! நடந்ததெல்லாவற்றையும் அறிந்த நீங்களுமா இதற்குச் சம்மதித்தீர்கள்...?'

அவளுடைய உள்ளக்கடல் கொந்தளித்தது; உயிர்ப்படகு சுழன்றடித்தது.

அவள் அழுது கொண்டே இருந்தாள்.

“மல்லிகா!

அவனுடைய குரல்தான்; அவளுள்ளே காதலை மலரச் செய்து இன்பத் தேனையும் கசியச் செய்த அதே மோகனக் குரல்தான்.

கண்களின் நீரைக் கரங்களாற் துடைத்துக் கொண்டு கதவைத் திறந்தாள்.

“வாருங்கள், மனோகர்.”

மிகுந்த சிரமப்பட்டு அவள் வரவழைத்த புன்சிரிப்பு, பாதி வழியில் அவளைக் கைவிட, அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

“மல்லிகா! எங்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்து விட்டது. அடுத்த மாசம் எங்கடை கலியாணம் நடந்தே தீரும்”

சொல்லையே வெல்லமாக்கி, அவள் சிந்தையை இனிக்கச் செய்த எக்களிப்புடன், அதை வெல்லும் எதிரொலியை எதிர்பார்த்து நின்றான் மனோகரன்.

“நீங்கள் மனப்பூர்வமாகவே சம்மதித்தீர்களா?”
விம்மலை அடக்கிக் கொண்டு கேட்ட மல்லிகா,
தன்னையறியாமலே தடாலென்று விழுந்தாள்.

பயந்துபோன மனோகரன் அவளைத் தூக்கித்
தன்னுடன் அணைத்துக் கொண்டான்.

அவனுடைய ஸ்பரிசம் ஏற்பட்டதும் நினைவு மீண்ட
மல்லிகா, புனிதமான அவனுடைய கரங்களை அழுக்காக்கிய
உணர்வில், அகன்று விரிந்த அவனுடைய மார்பில் தன்
முகத்தைப் புதைத்து ஆறுதல் காணும் உரிமையை
இழந்துவிட்ட ஏக்கத்தில், மிகுந்த சிரமத்துடன், அதே
வேளையில் தளரா உறுதியுடன், தன்னை அவனிடமிருந்து
விடுவித்துக் கொண்டாள்.

“மல்லிகா! என்னை நீ நம்பமாட்டாயா? என்
சத்தியத்தை நம்பமாட்டாயா” - மனோகரனின் ஏக்கமும்
ஏமாற்றமும் வினாக்களாகக் குதித்தன.

“முழுக்க முழுக்க நம்புகிறேன், மனோகர்!”
மல்லிகாவின் வார்த்தைகள் கண்ணீர் குழைந்தன.

முளைவிட்ட நம்பிக்கை முறுவலாய் மலர, அவளை
நெருங்கினான் மனோகரன்.

அந்த நெருக்கத்தைத் தவிர்க்க விரும்பியவளாய், அதே
வேளையில், அந்த விருப்பத்தை அவன் புரிந்துகொண்டு
மனம் புண்பட்டு விடுவானோ எனப் பயந்தவளாய்,
சாதுரியமாகச் சற்றே நகர்ந்தாள்.

“என்னை நம்புவது உண்மையானால், நீ இனி அழவே
கூடாது.”

அவனுடைய சொற்களுக்குக் கட்டுப்பட்டு, கண்ணீரைத் துடைக்கக் கைகளைத் தூக்கிய அவளால், முகத்தைப் பொத்திக் கொண்டு 'கோ' எனக் கதறத்தான் முடிந்தது.

அவளுடைய கலக்கத்தையும் கண்ணீரையும் கட்டுப்படுத்தச் சக்தியற்ற தன் வார்த்தைகளின் பலவீனத்தை எண்ணி மௌனக் கண்ணீர் வடித்தான் அவன்.

கண்ணீர்க் கண்ணாடியினூடே அவனைப் பார்த்தாள் மல்லிகா. மிக மிக அருகிலே அவன் நின்ற போதிலும், புகையுண்ட ஓவியம் போல் அவனுடைய உருவம் தெளிவற்றே தெரிந்தது.

“மனோகர்! உங்களை நான் நம்புகிறேன்.... பரிபூரணமாக நம்புகிறேன்.... என்னுடைய வார்த்தைகளைத் தயவுசெய்து சந்தேகியாதீர்கள்... ஆனால்.....”

பொங்கி எழுந்த விம்மலினால், அவளால் மேலே பேசவே முடியவில்லை.

அவளுடைய இந்த வார்த்தைகளையே கொக்கியாக்கி, அவளைத் தன்பால் இழுக்க முடியுமா என்பதை ஆராய்வது போல் அவளையே பார்த்தபடி நின்றான் மனோகரன்.

அன்றைய தினம் அவளைத் தன் வழிக்குக் கொண்டுவர முடியாது என்பதை நன்கு உணர்ந்த போதிலும், மறு நாளோ, அதற்கு அடுத்த நாளோ, ஒரு வாரத்தின் பின்னரோ அவள் தன் சொல்லுக்குக் கட்டுப்படுவாள் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்கு இருந்தது.

அந்த நம்பிக்கை அளித்த புதிய உற்சாகத்துடன், தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் அவன் சொன்னான்.

“மல்லிகா! நாம் எதிர்பாராத எத்தனையோ நிகழ்ச்சிகள் எமது வாழ்க்கையிலே நடந்து விடுகின்றன. நல்லவை நடக்கும்போது நாம் துள்ளிக் குதிக்கிறோம்; தீயவை நடக்கும்போது துடித்துப் புரள்கிறோம், ஆனால் என்ன நடந்தாலும் எங்கள் நிதானத்தை இழக்காமல் இருப்பதுதான் நல்லது.... உன்னுடைய வாழ்க்கையிலே நடந்த அந்த நிகழ்ச்சியை, பெரிதுபடுத்த வேண்டிய நானே அதைப் புறக்கணிக்கச் சித்தமாயிருக்கும்போது, நீ மட்டும் மீண்டும் மீண்டும் ஏன் அதை நினைத்துச் சங்கடப்பட வேண்டும்? நீ மாறும் வரை... அதை மறக்கும் வரை... நான் காத்திருப்பேன்”.

மனோகரன் போய்விட்டான்.

கதவை மீண்டும் தாளிட்டுக் கொண்டாள் மல்லிகா.

★★★

மனோகரன் சொன்னதைப் போல் எல்லாவற்றையும் அவளால் மறக்க முடிந்தால், நல்லதுதான்; எதிர்காலம் ஒளிமயமானதாக இருக்குந்தான்.

ஆனால்.....?

மறப்பதென்பது அத்துணை இலகுவானதா?

★★★

இரண்டு வாரங்களின் முன்னர் -

வழக்கம் போல் அன்றும் கோயிலுக்குச் சென்று கொண்டிருந்தாள் மல்லிகா. வழக்கம் போல் அவளுடைய தோழிகள் சிலரும் அவளுடன் சென்றனர். ஆனால்

வழக்கத்துக்கு மாறாக, எதிர்த் திசையிலிருந்து வந்த காரொன்று அவர்களை மோதி விழுத்திவிடுமாப் போல் அவர்களை அண்மியது; தோழிகள் அனைவரும் அலறிக் கொண்டு ஒவ்வொரு திசையிலும் ஓட, தனித்துத் திகைத்து நின்ற மல்லிகாவை உள்ளே ஏற்றிக் கொண்டு 'விர்' ரென்று பறந்தது.

இமைப் பொழுதிற் செய்தி எங்கும் பரவி விட்டது.

தோழிகள் கொடுத்த அடையாளங்களை மனதிற் பதித்துக்கொண்டு எங்கெங்கெல்லாமோ தேடினான் மனோகரன். அவனுடைய நண்பர்கள் தம் உதவியையும் ஒத்துழைப்பையும் தாராளமாகவே வழங்கினர்.

இருந்தும், என்ன?

மல்லிகாவைக் கண்டுபிடிக்கவே முடியவில்லை.

எல்லாத் திக்கிலும் ஏமாற்றமே எதிர்கொள்ள, 'இனி எங்கே தேடுவது? என்ன செய்வது?' என்பதொன்றும் தெரியாமற் கலங்கிக் குழம்பிக் களைத்துப்போய், பிரதான வீதியாற் திரும்பிக் கொண்டிருந்த மனோகரனால், குச்சொழுங்கை ஒன்றிலிருந்து அதி வேகத்துடன் வீதியில் ஏறிய ஒரு சிறிய காருடன் தன்னுடைய கார் மோதுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

அந்தக் காரினுள் அரைகுறை நினைவுடன் கிடந்தாள் மல்லிகா!

மனோகரனையும் உடன் வந்தவர்களையும் அடையாளம் கண்டுகொண்டவர்கள், மல்லிகாவை

அப்படியே விட்டு விட்டு சுற்றி நின்ற சனக்கூட்டத்தைப் பயன்படுத்தித் தந்திரமாக நழுவிவிட்டார்கள்.

★★★

ஊசி மருந்தை உட்புகுத்தி, “உயிருக்கு எவ்வித ஆபத்தும் இல்லை” என டாக்டர் தெளிவாகக் கூறிய பிறகு வழக்குத் தொடர்வதனால் ஏற்படக்கூடிய சிரமத்தையும் செலவையும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மாறா அவமானத்தையும் கருத்திற் கொண்டு யார் மேலும் எவ்விதச் சந்தேகமும் இல்லை என அறிவிக்கப்பட்ட பின் மல்லிகா வீட்டிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டாள்.

ஊர் என்னவெல்லாமோ பேசிச்சிரித்தது. மல்லிகாவின் பெற்றோர் கூசினர்; குடங்கினர்.

எதையெதையோ நினைத்து மல்லிகா கலங்கினாள்; கவன்றாள்; அஞ்சினாள்; அழுதாள். ஆனால் மனோகரனோ தன் நிலையில் தளம்பாமல், தன் தீர்மானத்தை மேலும் உறுதியாக்கி அதை நினைந்து நினைந்து உவகை கொண்டான்; உற்சாகம் அடைந்தான்.

‘மல்லிகாவை என் மனைவியாக்குவதை இனியும் தாமதப்படுத்தக்கூடாது!’

மீட்பை அடுத்து ஊர் நாக்கு வளைந்து நெளிந்து களைத்த பின்னர் அவன் அவளிடம் சென்றான்.

“மல்லிகா! உன் கலக்கத்துக்கும் கண்ணீருக்கும் கல்யாணந்தான் ஒரே ஒரு மருந்து... இதைச் சொல்லத்தான் இன்றைக்கு வந்திருக்கிறேன்.” உறுதி நிறைந்த அவனுடைய வார்த்தைகளிற் பெருமையும் பேருவகையும் குமிழியிட்டன.

“அவமானத்தை அணைக்கத் துணிந்துவிட்டீர்கள்.”

மல்லிகாவின் வார்த்தைகள் தூண்டிய ஆத்திரத்துடன், அன்பின் முதிர்ச்சியிற் பிறந்த ஆவேசத்துடன் தன் உள்ளத்தையே விண்டு வைத்தான் மனோகரன்....

“மல்லிகா! பயங்கரமான அந்தப் பகலின் முடிவில் உன்னை நான் மீட்டிருக்காவிட்டால், தொடர்ந்த அந்த இரவின் தனிமையில் என் எண்ணங்களும் கற்பனைகளுமே எனக்கு எமனாகி என் மரண ஊர்வலத்தை நடத்தி முடித்திருக்கும்... அப்படி ஓர் இழவு நடக்காமல் என் பெற்றோரின் வயிற்றிலே பால் வார்த்தது யாரென்று நினைக்கிறாய்...?”

சற்று நேர இடைவெளியின் பின் அவளை ஊடுருவிப் பார்த்துக்கொண்ட அவனே மீண்டும் பேசினான்.

“மல்லிகா! இளமைத் துடிப்பில் இலட்சிய வேகத்தில் இப்போது கல்யாணம் செய்துவிட்டு, காலப் போக்கிலே, காதலின் வேகம் குறையக் குறைய பழைய நினைவுகள் என்னுள்ளே விஸ்வரூபம் எடுத்து உன்னைக் கைவிடத் தூண்டும் எனப் பயப்படுகிறாயோ தெரியாது.... மல்லிகா! உன்னைக் கைவிடுவதென்பது என் உயிரை நானே கிள்ளி எறிவதைப் போலிருக்கும்... எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அப்படி என்னாற் செய்ய முடியாது.... செய்யமாட்டேன்... எந்தக் கோயிலில் வேண்டுமானாலும்... யார் மேலென்றாலும் நான் சத்தியம் செய்வேன்....”

அந்த ஆத்திரமும் ஆவேசமும் கடைசியில் அழுகையிலேயே கரைகின்றன.

“உங்களிடம் சத்தியம் வாங்கிக்கொண்டா நான் பழகத் தொடங்கினேன்....? என்னை விடவும் நான் உங்களைத்தான் நம்புகிறேன்....” தன் மௌனமும் மறுப்பும் அவனை எவ்வளவு தூரம் புண்படுத்திவிட்டன என்பதை உணர்ந்து, அதற்காகவும் தன்னை நொந்துகொண்டு தேம்பினாள் அவள்.

அவளுடைய வார்த்தைகள் ஊட்டிய நம்பிக்கையை, அவளுடைய கண்ணீர் தகர்க்க ஒரேயடியாய்க் குழம்பிப் போய் நின்றான் மனோகரன்.

★★★

இதற்குப் பிறகு பல தடவை தன்னுடைய முடிவை அவளிடம் தெரிவித்து விட்டான்.

ஆனால் ஒவ்வொரு தடவையும் அவள் நடந்துகொண்ட முறையிலிருந்து அவள் அதை மனப்பூர்வமாக ஏற்கின்றாளா அல்லது ஒரேயடியாக மறுக்கின்றாளா என்பதை அவனாற் சரியாகத் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை; உணர்ந்துவிட முடியவில்லை.

★★★

மனோகரனை நினைக்க அவளுக்கு இனிமையாக இருக்கிறது; அவனைப் பார்க்க அவளுக்கு இதமாக இருக்கிறது; அவனுடைய உறுதி மொழியைக் கேட்கப் பெருமையாக இருக்கிறது.

ஆனால்....

அவளுடைய உள்ளத்திலே பொங்கிப் பிரவாகிக்கும் பேருவகை திடீர் திடீரென வற்றி வரண்டு வெறுமையாகி விடுகின்றதே!

'என் மனோகர் எவ்வளவு நல்லவர்... எவ்வளவு இனிமையானவர்... எவ்வளவு தூய்மையானவர்... நான்தான் எவ்வளவு பாக்கியசாலி...!'

அவளுடைய இதயம் மலர்ந்து பொலிந்து மகிழ்ச்சியிற் திளைக்கும்போது நினைவுப் புழு ஒன்று அதைக் குடைந்து குட்டிச்சுவராக்கி விடுகின்றதே!

★★★

காருக்குட் திணிக்கப்பட்டுப் பாழடைந்த வீடொன்றிற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட மல்லிகாவின் வாயினுட் பானமொன்று பருக்கப்படுகின்றது.

மயக்கம் அவளை மெல்ல மெல்ல ஆட்கொண்ட போதிலும் அவள் தன் நினைவை முற்றாக இழந்து விடவில்லை.

குழறிக் கூச்சலிடவோ எழுந்து எங்காவது ஓடவோ முடியவில்லை. தான் தனியாக இருப்பதை உணர மட்டும் அவளால் முடிந்தது.

நேரம் செல்லச் செல்ல, மயக்க நிலையிற் சற்று முன்னேற்றம் ஏற்பட்டபோது, அவளை அள்ளி அணைக்கும் வெறியுடன் முரட்டுக் கரங்கள் இரண்டு தன்னை நெருங்கி வருவதைக் கண்டாள்.

சூழ்நிலை கொடுத்த அசாதாரண துணிச்சலுடன், அடிபட்ட வேங்கையாய் அவன் மேற் பாய்ந்து தன் ஆத்திரம் தீரும் வரை அவனுடைய தோள்களிலும் கைகளிலும் கடித்தாள்.

மயங்கிக் கிடப்பவளை மனம்போலப் பயன்படுத்தலாம் என்ற நிலையில் இருந்த அந்த முரடன் இதைச் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அடுத்து என்ன செய்வது என்பதை அவன் தீர்மானிப்பதற்கிடையில் கதவு தட்டப்பட்டது.

“அண்ணோய்! பொலீஸ்காறர் இந்தப் பக்கம் வருகினம் போலை கிடக்குது... கெதியாய் வாருங்கோ... வேறை எங்கையாவது கொண்டு போவம்.”

மல்லிகா தப்பிவிட்டாள்; மீட்கப்பட்டு விட்டாள் அந்த அளவில் நிம்மதிதான்.

ஆனால் அந்த முரடன் இறுதியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை... அவற்றின் அர்த்தத்தை... நடைமுறையில் அவற்றின் விளைவை...

- 'எனக்கு இவ்வளவும் போதும். மனோகரனுக்கும் உனக்கும் இனிக் கலியாணம் நடக்கட்டும்.... உன்னுடைய அந்தரங்க அழகை அச்சொட்டாக வர்ணித்து உன்ரை மனோகரனைத் தலை குனிய வைப்பன். அணு அணுவாக அவனை வதைப்பன். உங்கள் இரண்டு பேருடைய மானத்தையும் கப்பலேற்றுவன்... சி.ஐ.டி. அதிகாரி என்றால், எங்கடை விஷயத்திலை தலையிடத்தான் வேண்டுமா? நாங்கள் மட்டுந்தான் கள்ளச் சாராயம் காய்ச்சிறமா? நாங்கள் குடுக்கிறதை வாங்கிக் கொண்டு மற்றவங்களைப் போலை சும்மா இருக்காமல்... உன்ரை மனோகரனுக்கு மட்டும் ஏன் இந்தத் தேவையில்லாத அக்கறை? நீங்கள் இரண்டு பேரும் இனி நிம்மதியாக வாழ முடியாது... வாழவிட மாட்டன்.'

அவளால் எப்படி மறக்க முடியும்?

நினைவிலிருந்து அவற்றைக் கிள்ளி எறிந்துவிட அவள் விரும்பத்தான் செய்கிறாள்; முயன்றுந்தான் பார்க்கிறாள்.

ஆனால் அத்தகைய ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் முன்னதைவிட வேகமாக, முன்னதைவிடக் கொடுமையாக பயங்கரமானதாக அல்லவா அவளை அவை கசக்கிப் பிழிகின்றன!

இந்த நிலையில்.....

மனோகரனுடன் வாழ அவளால் முடியுமா?

★★★

“மல்லிகா....!”

மனோகரன்தான்.

கதவைத் திறக்கிறாள் மல்லிகா; ஆனால், வழமை போல் அவன் உள்ளே நுழைவதற்கு இடங்கொடாமல் வாசற்படியிலேயே நிற்கிறாள்.

“அம்மா அப்பா எல்லாருமே சம்மதிச்சிட்டினம். முகூர்த்த நாளையும் தீர்மானிச்சுப் போட்டம்... நீ ஒமெண்டு சொன்னால் போதும்... மிச்சமெல்லாம் என்ரை பொறுப்பு.”

அவனுடைய இதய தாகம் அவளுடைய அன்பு ஊற்றுக்காகக் காத்திருக்கிறது.

மௌனக் கண்ணீருடன் எங்கோ நோக்கியபடி நிற்கிறாள் மல்லிகா.

நிமிடங்கள் நகர்கின்றன.

“என்னை நீ நம்பவே மாட்டாயா?” - நமுவும் நம்பிக்கையில் மனோகரனின் குரல் நடுங்குகின்றது.

“உங்களை நான் எப்படி நம்புவது....?”

அந்த இராமனே தான் கட்டிய சீதையைக் கடைசியிற் காட்டுக்கு அனுப்பினவன்தானே?”

மல்லிகாவின் குரலுக்கு அப்படி ஒரு கடுமையும் கொடுமையும் இருக்க முடியுமா?

கரும்புகூட இரும்பாகி இதயத்தை அறுத்துச் சிதைத்து விடுமா?

“மல்லிகா” குளறினான் மனோகரன்.

எதுவுமே பேச விரும்பாதவளாய் அவனுடைய பாதங்களிலும் வீட்டின் வெளிவாசல் வரை அவை நடக்கக்கூடிய பாதையிலும் தன் பார்வையைப் பதித்தபடி நின்றாள்.

பயங்கர அமைதி கலையவே இல்லை.

கனவில் நடப்பவனைப் போல உயிர்ப்பும் உணர்வும் உற்சாகமுமின்றி வெளியேறுகின்றான் மனோகரன்.

அவனே சிந்திய கண்ணீர்த் துளிகளில் அவனுடைய பாதச் சுவடுகள் பதிந்திருப்பது அவளுக்கு நன்றாகவே தெரிகின்றது.

சற்று முன்னர் பாரையாக்கப்பட்டிருந்த அவளுடைய இதயம் இப்போது பனியாகக்கரைகின்றது.

“மனோகர்! உங்களை முழுக்க முழுக்க நம்புகிறேன்.... உங்களை என்னால் சந்தேகிக்கவே முடியாது... சந்தேகிக்கவும்

மாட்டேன்... ஏனெனில் நீங்கள் அந்தக் காவிய இராமனல்ல... என் காதலன் மனோகர்.. என்னுடைய மனோகர்.

ஆனால்...

உங்களுடைய மனைவியாக ஆகுவதற்கு நான்தான் தகுதியற்றவள்... கடத்திச் செல்லப்பட்ட ஒருத்தியைக் கல்யாணஞ் செய்தவன் என்ற பழி உங்களுக்கு வேண்டாம்... அது உங்களைப் பாதிக்கும்... உங்கள் வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும்..."

அவள் அழுகிறாள்; குலுங்கிக் குமுறி அழுகிறாள்; நெஞ்சங்க கரைந்த கண்ணீராய்ப் பெருக அழுது கொண்டே யிருக்கின்றாள்...

(கலைமகள் 1974)



ஒரு “பாத்திரம்” பேசுகிறதோ!

அழகு அரும்பவிழ்க்கும் அற்புதமான காலைப் பொழுது. பால சூரியனின் கோலக் கதிர்கள் பூமித்தாயின் மேனியை வருடுகின்றன. நளிமாய் இதழ் விரிக்கும் நறுமலர்களின் வாசம் முழுவதையும் ஒன்று திரட்டிச் சுந்தரமூர்த்தியின் நாசித் துவாரங்களிற் சமர்ப்பித்து அவருடைய சுந்தர மேனியைச் சுகமாகத் தழுவுகின்றது இளம்பூங்காற்று.

எழுதும் தாள்கள், அவற்றை வளமாக வைப்பதற்கு வாய்ப்பான வழுவழுப்பான மரப்பலகை, வண்ணக் கருத்துகளை அவற்றில் வடிவாகப் பதியச் செய்யும் வலிமையான எழுதுகோல் ஆகியவற்றுடன் அந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருக்கிறார் சுந்தரமூர்த்தி. இரண்டொரு நாள்களாக அவருள்ளே பொங்கிக் கொண்டிருந்த உணர்ச்சி அலைகளிற் தெளிவற்று மிதந்த சில சம்பவத்துளிகள் அழகான முத்துகளாக இப்போது ஒளிகாட்டத் தொடங்கியிருந்தன. கற்பனைச் சரட்டிலே அவற்றை நுட்பமாக இழைத்து இலக்கியச் சரமொன்றை உருவாக்க வேண்டும்.

சூழ்நிலை கை கொடுக்க கற்பனை கதை கொடுக்க அவர் "இரண்டாவது பிரம்மா" ஆகின்றார்.

"இண்டைக்கெல்லே அங்கை போகவேணும், மறந்து விட்டியளே?"

'பிரம்மா'வின் காதுகள் செயலற்றுக் கிடக்க, கை சுறுசுறுப்புடன் இயங்க, கதை வளர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

"இஞ்சேருங்கோ இப்ப வெளிக்கிட்டாத்தான் நேர காலத்துக்கு அங்கை போகலாம்" - மனைவியின் வழமையான மணிக்ஞரல், இப்போது அவருடைய காதில் கர்ண கரீரமாக ஒலிக்கின்றது.

அவருடைய கற்பனை இழை 'பட்'டென்று அறுகின்றது. உணர்ச்சி அலைகள் ஓய, உற்சாகமும் கரைகின்றது; கைகள் தாமாகவே பேனையை மூடுகின்றன.

இரண்டாவது பிரம்மா, மீண்டும் சுந்தரமூர்த்தி ஆகின்றார்.

வேறு யாராவது இப்படியான ஒரு தடையை ஏற்படுத்தியிருந்தால் அவர் பொறுத்திருக்கவே மாட்டார்; பொங்கிப் பாய்ந்திருப்பார்; பொரிந்து கொட்டியிருப்பார்.

தடை போட்டவள் அவருடைய மனைவி; அவரை விரும்பிக் கல்யாணஞ் செய்த அவருடைய அன்பு மனைவி.

மனைவி என்பதனால் மட்டுமல்லாமல் அவருடைய நிலைப்பாட்டில் நியாயம் இருப்பதை அவர்

உணர்ந்துள்ளதாலும், அந்தத் தடையை அவர் மௌனமாகச் சகித்துக் கொண்டார்.

அவர் ஓர் எழுத்தாளர்; நாட்டின் நலிவுகளும் மெலிவுகளும் நெஞ்சைக் கலக்க, பொய்மையும் போலியும் உள்ளத்தை உலுக்க இவை அறவேயில்லாத சமுதாய மொன்றை உருவாக்க முடியாதா என்ற ஏக்கத்துடன் எழுத்தாளரானவர், அவர். முயன்றிருந்தால் உயர் பதவி யொன்றில் அவர் இருந்திருக்க முடியும். அதற்கான தகுதியும் திறமையும் அவரிடம் நிறையவே இருந்தன. ஆனால் இலக்கியத்தைப் படிப்பதும் படைப்பதும் அவருடைய ஊனோடும் உதிரத்தோடும் உயிரோடும் கலந்திருந்ததால், உத்தியோகத்தைப் பற்றி அவர் சிறிதும் சிந்திக்கவில்லை. அதனால் சாதாரணமானவர்கள், அவர் "சும்மா" இருக்கின்றார் என்றே நினைத்தார்கள்.

அவருடைய வீடு அவருக்கே சொந்தம்; முதுசொம்மாக வந்தது. ஆகவே வீட்டு வாடகை என்ற பிரச்சனையே இல்லை. தந்தை இறந்தபோது கணிசமான பணத் தொகையையும் அவருக்காக விட்டுச் சென்றிருந்தார். காலை மாலை வேளைகளில் உடலுக்குப் பயிற்சி கொடுப்பதற்காகவும், சிக்கனத்தைக் கருதியும் அவர் போட்டிருந்த காய்கறித் தோட்டமும் ஓரளவு வருமானத்தை அவருக்குக் கொடுத்தது.

மாதத்தில் இரண்டு தடவையாவது சினிமா, நாடகம் என்று மனைவியுடன் போய் வருகிறார். உடுப்பு, பிரயாணம், புத்தகம், பத்திரிகை போன்றவற்றுக்காகவும் அவர் செலவு செய்யத் தயங்குவதில்லை. உறவினர்கள், நண்பர்கள் சம்பந்தமான செலவுகளும் உண்டு.

இவற்றுக்கெல்லாம் ஈடுகொடுத்து, கடன் என்று யாரிடமும் கை நீட்டாமல், கௌரவமாக அவரால் வாழ முடிகின்றது; ஒரு சுதந்திர வாழ்க்கையின் சுகத்தை அவரால் அனுபவிக்க முடிகின்றது.

அவருக்கு அது போதும். ஆனால் அவருடைய மனைவிக்கு...?

“நாங்கள் இரண்டு பேர் மட்டுந்தான் என்றபடியால் இப்ப சமாளிக்கிறோம்... குழந்தை பிறக்கும்போது...” - நாணம் இழையோடத் தன் அச்சத்தையும் ஆவலையும் அவள் வெளியிடுவதுண்டு.

“எனக்குப் பொறுப்புணர்ச்சி இல்லை என்று நினைக்கிறாயா? அப்படியான சந்தர்ப்பத்தில் அதைப்பற்றி யோசிக்கலாம். இப்போதிருந்தே ஏன் மனத்தை அநாவசியமாக அலட்டுகிறாய்?”

அவருடைய பதில் அவளுக்குத் திருப்தியளிப்பதில் ஒருபோதும் வெற்றி அடைவதில்லை.

‘அந்தப் பழைய வீட்டை இடித்துவிட்டு நவீன பாணியிலே கட்ட வேண்டும்; புத்தம் புதிய காரொன்று வாங்க வேண்டும்; நாலுபேர் மதிக்கும்படி வசதியாக வாழ வேண்டும்...’ இளம் பெண்ணொருத்திக்கு ஏற்படும் இயல்பான ஆசைகள் அவளிடமும் துளிர்விடுகின்றன.

ஆனால் அவரோ, எழுத்துத் திறத்தாலே இந்த வையத்தை ஏற்றமடையச் செய்ய வேண்டும் என்ற இலட்சியத்துடன், “எழுதுகோல் தெய்வம், என் எழுத்தும்

தெய்வம்” என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டு அந்தத் தெய்வத்துடன் இணைந்திருப்பதில் இனிமையையும் நிறைவையும் உணர்பவர்.

எழுத்துப் பணிக்கு அவர் முழுக்குப் போட்டுவிட வேண்டும் என்பது அவருடைய விருப்பமன்று. உண்மையைச் சொல்லப் போனால், பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் அவருடைய கதைகள் பிரசுரமாகும் வேளைகளில் அதிகப் பெருமையும் மகிழ்ச்சியும் அடைபவள் அவள்தான். அவருடைய விருப்பமெல்லாம், நல்லதோர் உத்தியோகத்தில் அமர்ந்து கொண்டு ஓய்வு வேளைகளில் அவர் எழுத்துப் பணி செய்ய வேண்டும் என்பதுதான்; பணத்துக்குப் பணமும் ஆகும்; புகழுக்குப் புகழும் ஆகும்.

அவளுக்கு நன்கு தெரிந்த சிலருடைய வாழ்க்கை வசதிகள் அவருடைய எண்ண ஓட்டம் சரியானதுதான் என்பதை அவளுக்கு விளக்கிக் கொண்டிருந்தன. அவர்கள் எல்லோருமே சுந்தரமூர்த்தியுடன் சேர்ந்து படித்தவர்கள். பாடசாலையை விட்டு வெளியேறும் முன்னரே பட்டம் பெற்றவர்கள் - மக்குகள்!

கந்தசாமி என்ற ஒருவன், அரச திணைக்களத்திலே தட்டச்சாளனாக இருக்கின்றான். எங்கு செல்வதானாலும் காரிலேதான் செல்வான் - சொந்தக் காரில்!

வருமானவரி அலுவலகத்திலே சாதாரண எழுது வினைஞனாக இருக்கின்றான் பொன்னம்பலம். அரச மாளிகை போன்ற பங்களாவில் வசிக்கின்றான். சொந்தமாகக்

காரும் உண்டு. ஏதாவது பொருள் பண்டம் வாங்கக் கடைக்குச் சென்றால், கடைச் சிப்பந்திகள் விழுந்து விழுந்து உபசரிப்பார்கள். அவனுக்குத் தேவையான பொருள்களைத் தமது கடையில் இல்லாவிட்டால் வேறு கடைகளில் வாங்கிக் கொடுப்பார்கள். பல சந்தர்ப்பங்களிற் பொருள்களுக்குரிய பணத்தைக் கொடுப்பதற்குப் பொன்னம்பலம் 'மறப்ப'துண்டு. அதை நினைவூட்டாதிருப்பதிற் கடை உரிமையாளர்கள் திருப்தியடைவதுண்டு!

வங்கி ஊழியனான வாரித்தம்பி, தபால் அலுவலகத்திற் சேவகனாக இருக்கும் கந்தப்பா, பிரதேசச் செயலகத்தில் வேலை பார்க்கும் நாகேந்திரன் என இத்தகையவர்களின் பட்டியல் நீளுகின்றது.

கை நிறையச் சம்பளம் வாங்குகிறார்கள்; நினைத்த வற்றை நினைத்தவுடனேயே அவர்களாற் சாதிக்க முடிகின்றது; விரும்பிய இடங்களுக்கு விரும்பிய நேரத்திலேயே விரைவாகச் சென்று திரும்பும் வசதி அவர்களிடம் தாராளமாக இருக்கின்றது; அவர்களுடைய "உத்தியோக விசேஷ"த்தினால் இவகுவாகவும் பல சந்தர்ப்பங்களில் இலவசமாகவும் கிடைக்கின்றன.

இவர்களுக்கு இத்தனை வசதிகள் என்றால் அதிக அறிவும் ஆற்றலுமுடைய சுந்தரமூர்த்திக்கு ஒரு உத்தியோகம் கிடைத்தால்...? 'உத்தியோகம் புருஷலட்சணம்' என்று அந்தக் காலத்திற் சும்மாவா சொல்லி வைத்திருக்கிறார்கள்? இதுதான் அவளுடைய நிலைப்பாடு.

அவர்களுடைய மாதச் சம்பளம் மட்டும் இப்படி வசதியான ஒரு வாழ்க்கையை அவர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை

என்பது சர்வ நிச்சயமாகச் சுந்தரமூர்த்திக்குத் தெரியும். உலக அனுபவம் இல்லாதவரா அவர்?

ஆனால், அதைச் சொன்னால் அவருடைய மனைவி ஏற்றுக் கொள்வாளா?

அவர்களிடம் பரம்பரைச் சொத்து நிறைய இருக்கக் கூடும்; மிகவும் நெருங்கிய உறவுக்குள் யாராவது மலடர் மண்டையைப் போட அந்தச் சொத்து முழுவதும் அவர்களைச் சேர்ந்திருக்கலாம்; சீதனம் என்ற பெயரிற் பெண் வீட்டாரிடமிருந்து இரக்கமின்றி ஏராளமாகக் கறந்திருக்கலாம்; ஏதாவது அவசர அலுவல்களை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர்களை நாடி அலுவலகத்துக்கு வருபவர்களின் கைகளுக்கும் அவர்களின் சட்டைப் பைகளுக்குமிடையேயான ஒரு வழிப் பாதையிலே அதிக நடமாட்டம் இருந்திருக்கலாம்!

இவற்றுள் எது உண்மையானது? யார் யாருக்கு எது எது பொருந்தும்? என்பவற்றை ஆராயவோ அறிந்து கொள்ளவோ சுந்தரமூர்த்திக்குப் பொழுதுமில்லை; விருப்பமுமில்லை. ஆகவே சூடாகப் பதில் சொல்லி, மனைவியை வெல்லும் வழியும் அவருக்குத் தெரியவில்லை.

“எம்மை விட வசதியாக வாழ்பவர்களைப் பார்த்து நாம் ஏங்கிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. வசதி குறைந்தவர்களை நினைத்துப் பார்த்து, எமது நிலைக்காக நாம் திருப்திப் பட்டுக் கொள்ள வேண்டும்” என்ற அவருடைய தத்துவம் அவருடைய மனைவியைத் திருப்திப்படுத்தவில்லை!

இந்த ஒரேயொரு விஷயத்தைத் தவிர மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் அவர்கள் மனமொத்தத் தம்பதியர்தான். வாய் திறந்து வாக்குவாதப் பட்டார்கள் என்பது அவர்களுடைய வரலாற்றிலேயே கிடையாது.

மனைவியின் அடி மனத்திலேயுள்ள அந்த ஏக்கம் ஒருவித பயங்கலந்த நெருடலாக அவரை உறுத்துவதை உணர்கிறார்; நன்றாகவே உணர்கிறார்.

இருவரில் யாருக்கும் எவ்விதப் பாதிப்பும் ஏற்படாத வகையில் அதைத் தீர்க்க முடியாதா என்பதைப் பற்றித் தன் மனத்தை அவர் குடைந்து கொண்டிருந்த நேரத்திலேதான் அவருடைய ரோஷத்தைத் தூண்டிய ஒரு சம்பவம் நடந்தது.

சேலை ஒன்று வாங்குவதற்காகத் தன் மனைவியுடன் ஒரு புடவைக் கடைக்குச் சென்றார் அவர். நல்ல சரிகை வேலைப்பாடுடன் கூடிய ஆகாச வர்ணச் சேலையொன்று அவளுக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்டது. விலையைக் கேட்டாள்.

“ஒன்றே ஒன்றுதான் இருக்கின்றது... விலையும் கொஞ்சம் அதிகம்...” என்றான் கடைச்சிப்பந்தி, ஒருவித அலட்சியத் தொனியில்.

‘உங்கள் சக்திக்கு அப்பாற்பட்டது’ என்று சொல்வதைப் போன்றிருந்தது அவனுடைய பார்வை!

“விலையைச் சொல்லு.”

“முந்நூறு ரூபா.”

“இந்தா... அதைக் கொடு” என்றாள் பணத்தை நீட்டியபடி.

'பில்' எழுதுவதற்காகப் புத்தகத்தை எடுத்துச் சென்ற அந்தச் சிப்பந்தி திடீரென்று வாசலை நோக்கி ஓடினான். போட்டது போட்டபடி கிடக்க வேறு சில வேலையாட்களும் வாசலுக்கு விரைந்தார்கள்.

"வாங்க ஐயா... அம்மா வாங்கோ" எல்லோருடைய குரல்களும் ஏககாலத்தில் ஒலித்தன.

சுந்தரமூர்த்தியும் திரும்பிப் பார்த்தார்.

பொன்னம்பலத்துக்கும் மனைவிக்கும் ராஜோபசாரம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

மெத்தை நாற்காலிகளைக் கொண்டுவந்து அவர்களை உட்கார வைத்தான் ஒருவன். மின் விசிறியை அவர்கள் பக்கம் திருப்பிக் காற்றால் அவர்களை அணைத்தான் வேறொருவன். "குளிப்பானம் ஐயா, குடியுங்கோ" என ஐஸ் வைத்தான் இன்னொருவன்.

காசுப் பெட்டியுடனான தனது நிரந்தர இருக்கையை விட்டு எழுந்துவந்து பொன்னம்பலத்தின் அருகில் உட்கார்ந்து ஏதோ இரகசியமான சம்பாஷணையில் ஈடுபட்டார் கடையின் உரிமையாளர்.

அங்கே உட்கார்ந்தபடியே கடை முழுவதையும் தன் கண்களால் ஒரு சுற்றுச் சுற்றினாள் திருவாட்டி பொன்னம்பலம். மேசையில் விரிபட்டுக் கிடந்த ஆகாசவரணச் சேலையில் அவளுடைய பார்வை குத்திட்டது. சுந்தரமூர்த்தி தம்பதியரை அந்தரத்திற் தவிக்க விட்டு ஓடிய சிப்பந்தியைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தாள்.

குறிப்பறிந்த அவன் அந்தச் சேலையை எடுத்துப் பக்குவமாக மடித்து “உங்கள் திருப்தியே எங்கள் இலாபம்” எனப் பெரிய எழுத்தில் அச்சிட்டிருந்த பை ஒன்றினுள் போட்டு அம்மையாரிடம் மிகுந்த பணிவுடன் கையளித்தாள்.

ஆற்றாமையும் ஆத்திரமுமாக என்ன செய்வதென்றே தெரியாமல் திகைத்தார் சுந்தரமூர்த்தி. மனைவியை நிமிர்ந்து பார்க்கும் தைரியமும் அவரிடம் இல்லை.

தடுத்து நிறுத்தவோ சிரித்து வழியனுப்பவோ எவரும் இன்றி அநாதைகளாய் வெறுங்கையுடன் வெளியேறினர் தம்பதியர். அவர்களுடைய அதிருப்தி அந்தக்கடையினரைப் பொறுத்தவரை நட்டமாகத் தெரியவில்லை!

அவர் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டார். மழலைச் செல்வத்தைத்தான் அவராற் கொடுக்க முடியவில்லை; மதிப்பு மிக்க ஒரு வாழ்க்கையையாவது அவளுக்குக் கொடுக்க முடியாதா அவரால்?

சிலர் நினைப்பதைப் போல் அவர் கையாலாகாதவர் அல்லர்; மற்றவர்களை விட மிக உயர்ந்த பதவியை வகித்துத் தன் திறமையால் அந்தப் பதவிக்கே ஒரு கௌரவத்தையும் கண்ணியத்தையும் வழங்க அவரால் முடியும்.

அதிக நாள் அவர் காத்திருக்க வேண்டி ஏற்படவில்லை. பிரபல தொழிற்சாலை ஒன்றின் நிர்வாக அதிகாரிக்கான பதவிக்கு அவர் விண்ணப்பித்திருந்தார். நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வருமாறு அழைப்புக் கடிதம் வந்துவிட்டது.

இன்றுதான் அந்த நேர்முகப் பரீட்சை; இதைத்தான் அவருடைய மனைவி நினைவூட்டினாள். அந்தக் கதையை அரைகுறையாக விட்டுப்போட்டுப் போக அவருக்கு மனமில்லைதான். ஆனால்...?

வானளாவிய அந்தத் தொழிற்சாலையின் அலுவலகப் பகுதிக்கு அண்மையில் சுந்தரமூர்த்தியின் 'ஓட்டோ' நின்றது. உரிய கட்டணத்தைக் கொடுத்து அதைத் திருப்பி அனுப்பி விட்டுக் கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தார்.

நேர்முகப் பரீட்சைக்கு இன்னும் சில நொடிகள் மட்டுமே இருந்தன. ஆனால் அப்படியொரு பரீட்சை நடைபெறுவதற்கான அறிகுறிகள் ஒன்றுமே காணப்படவில்லை.

அவ்விடத்தில் நடமாடிய மிகச் சிலருள் அவர் மட்டுமே புதியவர்; ஒரு ஐம்பது பேராவது விண்ணப்பித்திருக்க மாட்டார்களா?

தனக்கு வந்த கடிதத்தை மீண்டும் ஒரு தடவை வாசித்துப் பார்த்தார். சரியான இடத்துக்குச் சரியான நேரத்திற்குத்தான் அவர் வந்திருக்கிறார்.

அழைப்பு மணி ஒலித்தது. சிற்றூழியர் ஒருவர் அவரை உள்ளே இட்டுச் சென்றார்.

“வணக்கம் மிஸ்டர் சுந்தரசிவம்... உட்காருங்கள்.”

நிர்வாக அதிகாரிக்கு வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொண்டே உட்கார்ந்த சுந்தரமூர்த்தி தன்னுடைய சரியான

பெயரைக் கூறிவிடலாமா என்று முடிவெடுப்பதற்கிடையில் நிர்வாகி தொடர்ந்தார்.

“ஏறக்குறைய இருநூறு விண்ணப்பங்கள் வந்தன. மிக நுணுக்கமாகப் பரிசீலனை செய்தேன். முதலில் உங்களை மட்டும் அழைப்பதெனத் தீர்மானித்தேன். ஆவலையும் நம்பிக்கையையும் பலரிடம் ஏற்படுத்திவிட்டு இறுதியில் அவர்களை ஏமாற்றமடையச் செய்வது தவறல்லவா?”

அவருடைய பேச்சின் தொனி, அதிற் காணப்பட்ட தெளிவு, எளிமையான தோற்றம், புன்சிரிப்பு, மலர்ந்த முகம் - சுந்தரமூர்த்திக்கு அவரை மிகவும் பிடித்துவிட்டது.

தன்னைப் பற்றி நிர்வாகி கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தையும் அவரால் ஊகிக்க முடிந்தது.

நிர்வாகி கேட்கும் கேள்விகளுக்குச் சரியாகவும் தெளிவாகவும் பதிலளித்தால் அந்தப் பதவி அவருக்குத்தான்.

தராதரப் பத்திரங்கள், நற்சான்றிதழ்கள் முதலியவை நிறைந்த கோவையையும் தயாராகத்தான் வைத்திருந்தார்.

ஆனால் எதிர்பார்த்த கேள்வி எதுவுமே வரவில்லை. மாறாக இக்காலப் பொருளாதார நிலை, விஞ்ஞான முன்னேற்றம், சமுதாய முன்னேற்றம் தொடர்பான ஒரு கலந்துரையாடல் இடம்பெற்றது.

நிர்வாகி கூறிய சில கருத்துகளைப் பலமாக ஆமோதித்தும் சிலவற்றிற்குத் தன் திருத்தங்களை நயம்படக் கூறியும் அந்தப் பதவி சம்பந்தமான கேள்விகளுக்காகத் தன் காதையும் கருத்தையும் கூர்மையாக்கிக் கொண்டுமிருந்தார்.

ஆனால், அவர் சிறிதுமே எதிர்பார்த்திராத ஒரு கேள்வி அவரைத் தடுமாறச் செய்துவிட்டது.

“இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு இருப்பதாக விண்ணப்பத்திற் குறிப்பிட்டிருக்கிறீர்கள். வாசிப்பது மட்டுந்தானா? எழுதுவதும் உண்டா சுந்தரசிவம்!”

என்ன பதிலைச் சொல்வது? அதை எப்படிச் சொல்வது?

இலக்கியத்தினாற் சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர் அடைந்த பொருளாதார இழப்புகளும், அருமை தெரியாதவர்களிடம் பட்ட அவமானங்களும், விமர்சகர்கள் எனச் சொல்லிக் கொள்வோர் அவருடைய சில கதைகளைப் பற்றித் தெரிவித்த கருத்துகளும் அவரைப் பயமுறுத்த -

வேண்டுமென்றேதான் இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்கின்றாரோ என்ற சந்தேகம் மனதைக் குழப்பியடிக்க -

புனைபெயரில் எழுதி வருவது எவ்வளவு வசதியாகப் போய்விட்டது என்ற நினைவு ஒருவித துணிச்சலைக் கொடுக்க -

‘வாசிப்பதிலேதான் அதிக நாட்டம்’ எனப் பட்டும் படாமலும் அவர் சொல்ல விரும்பியதை இரண்டாவது தடவையாகவும் ‘சுந்தரசிவம்’ என அழைக்கப்பட்டதால் ஏற்பட்ட உறுத்தல் அடக்கிவிட்டது.

ஏதாவது குளறுபடி நடந்துவிட்டதோ? சுந்தரசிவம் என்று என்னைத் தவறாக நினைத்துக் கொண்டுதான் அவர் என்னுடன் உரையாடுகின்றாரோ?

“மன்னிக்க வேண்டும்... நான் சுந்தரசிவம் அல்ல... சுந்தரமூர்த்தி.”

“ஓ... தெரியும்... ஆனால் உங்களைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்குச் சுந்தரசிவம் என்ற பெயர்தான் நினைவுக்கு வருகிறது.”

சுந்தரமூர்த்தியின் குழப்பத்தை நீக்கும் வகையில் நிர்வாகியே தொடர்ந்தார்.

“நான் குறிப்பிடுகிற சுந்தரசிவம் என்பவர் உலகத்தில் எங்காவது இருக்கின்றாரோ தெரியாது. ஆனால் என்னுள்ளே அப்படி ஒருவர் இருக்கிறார்... என்னுடைய மானசீக நண்பனாக இருக்கிறார்... சக்திவேல் என்ற எழுத்தாளர் எழுதிய கதைகளை நீங்களும் வாசித்திருக்கக் கூடும்... அவருடைய கதையொன்றிலே வருகின்ற பாத்திரந்தான் சுந்தரசிவம்... என்னால் மறக்கவே முடியாத பாத்திரம்...”

தன்னுடைய மேசை லாச்சியைத் திறந்து பழைய சஞ்சிகை ஒன்றை எடுத்து விரித்து ‘வழிகாட்டி’ என்ற கதையைச் சுந்தரமூர்த்திக்குக் காட்டியபடி அவர் தொடர்ந்தார்.

“என்னுடைய இந்தத் தொழிற்சாலை உருவாகுவதற்கு இந்தக் கதைதான் உதவியது என்று சொன்னால் யாருமே நம்ப மாட்டார்கள். மொட்டைத் தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப் போடுகிறேன் எனச் சொல்வார்கள். ஆனால் எனக்குத்தான் உண்மை தெரியும்... பிறருக்கு வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாத சில பிரச்சினைகள், சொன்னாலும் விளங்கிக் கொள்ள முடியாத சில சிக்கல்கள், சில குடும்பங்களிலே ஏற்பட்டுக் குடும்ப வாழ்க்கையையே

சிதைப்பதுண்டு. அப்படியான ஒரு பிரச்சினையினால் நான் மனிதத் தன்மையை இழந்து நாயினுங் கடையனாக அலைந்தேன்... இரண்டொரு தடவை தற்கொலை செய்வதைப் பற்றிக் கூடத் தீவிரமாகச் சிந்தித்தேன்... தற்செயலாகத்தான் இந்தக் கதையை வாசித்தேன். எனக்கென்றே எழுதப்பட்ட கதையாகவே எனக்குத் தோன்றியது. வாழ்க்கையிலே ஒரு பிடிப்பு ஏற்படத் தொடங்கியது. என்னுடைய குறைபாடுகளை நானே உணர்ந்தேன்... மனிதனானேன். நேர்மையான உழைப்பு என்ற ஒன்றையே நம்பி மிகச்சிறிய அளவில் இந்தத் தொழிற் சாலையைத் தொடங்கினேன். ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட குடும்பங்களுக்கு இப்போது இது வாழ்வளிக்கின்றது.”

அதீத சக்தி ஒன்றுக்கு ஆட்பட்டவராய் பவித்திரமான ஓர் உண்மையினைப் பக்குவமாய் விளக்குபவரைப் போல் மெல்ல மெல்ல, நிதானமாக அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் சுந்தரமூர்த்தியின் இதயத்தை இதமாக வருடி முன்னெப்போதும் அனுபவித்திராத இனிமையையும் பெருமையையும் சுரக்கச் செய்து கொண்டிருந்தன.

“சக்திவேலை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்ப்பதன் மூலம் அவருக்கு நன்றி செலுத்துகின்ற திருப்தி எனக்கு ஏற்படுகின்றது. உங்களைப் பார்த்த உடனேயே, அவருடைய இந்தக் கதையில் வரும் சுந்தரசிவம் என்ற பாத்திரந்தான் என் முன்னால் வந்துவிட்டதோ என்கூட நான் நினைத்தேன்.”

சுந்தரமூர்த்தியின் உள்ளம் துள்ளுகின்றது; உற்சாக வெள்ளம் கரை புரண்டோடுகின்றது; இதய எழுச்சி அவரை இமய உச்சிக்கே இட்டுச் செல்கின்றது.

இந்த நிலையில் -

“அடுத்த மாதம் முதலாந் திகதி உங்கள் பொறுப்பை ஏற்க முடியுமா?” என்ற நிர்வாகியின் கேள்வி அரை குறையாய்க் காதில் விழ பரவசப் புன்னகை ஒன்றையே பதிலாக அளித்து விட்டு விடை பெறுகின்றார் அவர்.

பகல் வெய்யில், இப்போது அவருக்குப் பால் நிலவாகின்றது. விட்டு விடுதலையாகி நிற்கும் சிட்டுக் குருவியின் வேகத்துடனும் வீச்சுடனும் வீடு திரும்புகிறார்.

காலையில் அரைகுறையாக எழுதப்பட்டிருந்த தாள்களை எடுத்துக்கொண்டு பழமையான அந்த நாற்காலியில் அமர்கிறார்.

“போன காரியம் வெற்றிதானே?”

ஆவலுடனும் மிகுந்த எதிர்பார்ப்புடனும் மனைவியிடம் இருந்து புறப்பட்ட கேள்வி அவரைத் தேடி, பதிலைத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்க...

சுந்தரமூர்த்தி, “சக்திவேல்” ஆகிக் கொண்டிருக்கிறார்...

(வீரகேசரி, 1981)



மதிப்பு

“கல்வி மந்திரி ரெண்டாயிரம் பேரை வாத்திமாராக நியமிக்கப் போறாராம்... நீயும் ஒரு அப்பிளிக்கேஷனைப் போட்டுப் பாரன்... இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு இப்படிச் சும்மா இருக்கப் போறாய்...?” செல்வராசனிடம் இதைச் சொல்லிவிட்டுத் தோட்டத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார் சின்னத்தம்பியர்.

செல்வராசன் என்ன சொல்வான் என்பது அவருக்குத் தெரியாததல்ல. நின்று கேட்க வேண்டிய தேவையில்லை; நேரமும் இல்லை. பொழுது கருகுவதற்கு முன்னர் மிளகாய்க் கன்றுகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி முடித்துவிட வேண்டும்.

பதில் சொல்ல நினைத்த அவன் கஷ்டப்பட்டுத் தன் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

ஆலோசனை சொன்னவர் அவனுடைய தந்தை; இரவு பகலாகத் தோட்டத்திற் பாடுபட்டு, வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டிச் சிறுகச் சிறுகச் சேமித்த பணத்தைப் பெரிய பெரிய தொகைகளாகச் செலவிட்டு அவனைப்

படிப்பித்தவர்; முன்னையைப் போல் முழு மூச்சுடன் வேலை செய்ய முடியாத இந்த வேளையிலும், படித்த பிள்ளையை மண்ணைக் கிண்ட விடுவது சரியில்லை என நினைத்ததால், தன்னந்தனியாகவே தோட்ட வேலைகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருப்பவர்; அவனுடைய பணத் தேவைகளை, முகஞ் சுழிக்காமல் இன்றும் நிறைவேற்றி வருபவர்.

தன்னுடைய விருப்பத்தை, நோக்கத்தை மீண்டும் சொல்லி அவருடைய மனத்தைப் புண்படுத்த அவன் விரும்பவில்லை. தோட்டத்திற்குச் சென்றுகொண்டிருந்த அவரை, மரியாதையுடனும் இரக்கத்துடனும் ஓரளவு குற்ற உணர்வுடனும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஆசிரியனாக வருவதற்குச் செல்வராசன் விரும்பியிருந்தால், இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே - பட்டதாரியாகப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து வெளியேறிய உடனேயே அவன் ஆசிரியனாகியிருப்பான். பல்கலைக் கழகத்தில் அவனுடன் படித்த நண்பன் ஒருவனின் தந்தை, கல்வி மந்திரிக்கு மிகவும் வேண்டிய ஒருவராக இருந்தார். செல்வராசனுக்கு உதவி செய்வதற்கு முன்வந்துமிருந்தார்.

ஆனால், அப்படியான ஒரு விருப்பம் செல்வராசனிடம் இருக்கவே இல்லை.

‘இவ்வளவு காசைச் செலவுசெய்து, கஷ்டப்பட்டுப் படித்ததெல்லாம், கடைசியில், ஒரு வாத்தியாராக வருவதற்குத்தானா?’

பணத்தை மட்டும் முன்னிறுத்தி அவன் எந்த முடிவையும் எடுப்பதில்லை.

அள்ளு கொள்ளையாகப் பணம் சம்பாதிப்பதற்குப் பல வழிகள் இருக்கின்றன. தனியார் பஸ்ஸில் நடத்துனராக இருக்கலாம்.. தேங்காய் வியாபாரம் செய்யலாம்... கசிப்பு.. கடத்தல்... இப்படி எத்தனையோ....

ஆனால், மதிப்பு... கௌரவம் வேண்டாமா?

எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனாவான்; ஆசிரியப் பணி உயர்ந்த பணி; உன்னதமான பணி - என்பதெல்லாம் மேடைகளில் மட்டும் ஒலிப்பவை; நடைமுறையில்....?

அரச திணைக்களங்களிற் சிற்றூழியர்களாக வேலை செய்பவர்கள் கூட இன்றைய சமுதாயத்திலே பிரமுகர்களாகப் பவனி வருகின்றார்கள்.

நாட்டிலே பிரச்சினைகள், சிக்கல்கள் ஏற்பட்டால், பெரும்பாலானவர்களின் சுட்டுவிரல் நீளுவது ஆசிரியர்களை நோக்கித்தான்!

“ஊருக்கிளைத்தவன் பிள்ளையார் கோவில் ஆண்டி” என்பது இப்போது “ஊருக்கிளைத்தவன் பள்ளிக்கூட ஆசிரியன்” என்று புதுப்பிறவி எடுத்துவிட்டது.

★★★

பல்கலைக் கழகத்திலே அவன் படித்துக் கொண்டிருந்த போது ஒரு தடவை நீர்கொழும்புக்குக் காரிற் சென்று கொண்டிருந்தான். ஓரிடத்திலே திடீரென்று ஒரு வெட்டு

வெட்டிக் காரைச் செலுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் சாரதிக்கு ஏற்பட்டது.

“இந்த வாத்திமாற்றை கரைச்சலாலை கார் ஓட்டுவதே கஷ்டமாய்விட்டது” என்று அலுத்துக் கொண்டான் சாரதி.

வெளியே எட்டிப் பார்த்தான் செல்வராசன்.

நடு ரோட்டில் ஒரே கும்பலாக, கழுதைகள்!

கௌரவமான உத்தியோகம் கிடைப்பதற்குக் கால தாமதம் ஏற்படலாம்; சில சமயம் கிடைக்காமலும் போகலாம். மதிப்பே இல்லாத, மனத்துக்குப் பிடிக்காத தொழிலைச் செய்வதைவிட....

குடும்பத்திற்கு அவன் ஒரே பிள்ளை. அவனுடைய படிப்பிற்காகச் சின்னத்தம்பியர் பெருந்தொகைப் பணத்தைச் செலவிட்டிருக்கிறார் என்பது உண்மைதான். ஆனால் ஒரு சதத்தையாவது கடனாக யாரிடமிருந்தும் அவர் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை.

தன்னுடைய அறிவிலும் திறமையிலும் அவனுக்கு நம்பிக்கை இருந்தது; தொடர்ந்து முயற்சி செய்தால், நல்ல உத்தியோகம் கிடைக்கும் என்பதில் நம்பிக்கை இருந்தது.

அதற்குள் ஏன் அவசரப்பட வேண்டும்?

சின்னத்தம்பியர் தோட்டத்திலிருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பி வரும்போது, அவனும் வீட்டிலிருந்தால்...

விண்ணப்பம் அனுப்புவதைப் பற்றி மீண்டும் கேட்டால்....

அவனால் மெளனம் சாதிக்க முடியாமற் போகலாம். அதே வேளை, அவனுடைய பதில் அவரைத் திருப்திப் படுத்தாது என்பதையும் அவன் அறிவான்.

வேலை செய்து அலுத்துக் களைத்து வருபவர் ஏதாவது முணுமுணுத்தால்....?

இவற்றைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்றால், அவன் வெளியே எங்காவது செல்ல வேண்டும்.

வாசிக சாலைக்குப் போனால், புதினத் தாள்களை வாசிக்கலாம்; வேலை வாய்ப்புச் சம்பந்தமான விளம்பரங்களையும் ஆராயலாம்.

★★★

வழக்கத்துக்கு மாறாக அன்றைய தினம் வாசிக சாலையிலே பெருந் தொகையானோர் கூடியிருந்தனர்; பெரும்பாலானவர்கள் இளைஞர்கள்; ஆறுமுக மாஸ்டர் என்பவரின் சாதனையைப் பற்றிப் பெரிதாகப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தனர்.

அந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள அத்தனை பேர்களுக்கும் சிம்ம சொப்பனமாக இருந்த கந்தையன் என்ற காதையனை அந்த மாஸ்டர் அடித்துக் கொன்றுவிட்டாராம்!

★★★

இரண்டு மூன்று ஊர்களுக்கு அப்பால் வசித்தவன் கந்தையன். ஆனால், ஊர் எல்லைகளைத் தாண்டி அவனுடைய காடைத்தனம் கொடுங்கோலோச்சியது. ஒவ்வொரு ஊரிலும் தன் கையாட்களை வைத்துக் கொண்டு அவன் செய்த அட்டூழியங்கள் கணக்கிலடங்கா.

ஆடு மாடுகள் திடீர் திடீரென்று களவு போய்விடும்...

அழகான இளம் பெண்கள் அவனுடைய பார்வையிற் பட்டாற் போதும், அவர்கள் தொடர்ந்தும் நிம்மதியாக வாழ்வதென்பது சாத்தியமற்றுப் போய்விடும்...

யாராவது இருவருக்கிடையிலே ஏற்படும் அற்பகருத்து வேறுபாடுகளை ஊதிப் பெருப்பித்து, கோஷ்டிச் சண்டைகளாக்கி வேடிக்கை பார்ப்பது அவனுடைய முக்கியமான பொழுது போக்குகளுள் ஒன்று.

தனக்குத் தேவையான பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் தான் விரும்பும் கடைகளுக்குள் நுழைந்து தானாகவே எடுத்துக் கொள்வான். அவற்றை அவனுடைய வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் பொறுப்பு, பெரும்பாலான சந்தர்ப்பங்களிற் கடை உரிமையாளர்களுடையதாகவே இருக்கும். பணத்தைக் கொடுத்தால் அதை எண்ணிப் பார்க்காமலே வாங்கிக் கொள்வதற்கும், கொடுக்காமல் விட்டால் அதைக் கண்டு கொள்ளாமல் இருப்பதற்கும் அவர்கள் தங்களைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்டு விட்டார்கள்.

இதற்கும் மேல், ஏதாவது கோயிலின் பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டு நன்கொடை என்ற பெயரில் அவன் பெறும் கப்பம்...!

இவற்றுக்கு எதிராக யாராவது முணுமுணுத்தாலே போதும், அடுத்த நிமிடமே அவர் காணாமற் போய் விடுவார்!

உயர்மட்டத்திலுள்ள பொலிஸ் அதிகாரிகள் சிலருடன் கந்தையன் "கொண்டாட்டம்" வைத்திருந்தபடியால் அவனுக்கு எதிராக முறைப்பாடு செய்ய யாருமே துணியவில்லை.

இத்தகைய கந்தையனைத்தான் ஆறுமுக மாஸ்டர் என்பவர் அடித்துக் கொன்றுவிட்டார்.

கந்தையனைத் தெரிந்திருந்த அளவுக்கு மாஸ்டரைப் பலருக்குத் தெரியாது. சில மாதங்களுக்கு முன்னர்தான் அந்த ஊர்ப் பாடசாலைக்கு அவர் மாற்றஞ் செய்யப்பட்டிருந்தார்.

கந்தையனைக் கொன்றவர் என்ற வகையில் அவர் இப்போது பிரபலமாகி விட்டார்!

அவருடைய பாடசாலையில் உயர்வகுப்பிற் படித்துக் கொண்டிருந்த மாணவி ஒருத்திக்கு, சொல்ல முடியாத பல தொல்லைகளைக் கந்தையன் கொடுத்திருக்கிறான். தன்னால் முடிந்தவரை அவள் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டே வந்திருக்கிறாள். இருந்தும், எந்த நேரத்தில் எத்தகைய ஆபத்து வருமோ என்ற பயம் அவளை உலுப்பிக் கொண்டே இருந்தது. அவளுடைய குடும்பத்தின் எதிர்காலமே அவள் பரீட்சையிற் சித்தியடைவதிலும், அதற்குப் பின்னர் ஏதாவது உத்தியோகத்தைப் பெறுவதிலுந்தான் தங்கியிருந்தது. கந்தையனால் ஏதாவது ஆபத்து ஏற்பட்டால்...?

பிரச்சினையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட மாஸ்டரால், மற்றவர்களைப் போல், சும்மா இருக்க முடியவில்லை. அவனால் இதுவரை எத்தனை குடும்பங்கள் பாழாகி விட்டன.... அவனுடைய அக்கிரமங்களையும் அடாவடித் தனங்களையும் இவ்வளவு காலமும் பொறுத்தது போதாதா? இனியும் பொறுக்கத்தான் வேண்டுமா....?

அந்த மாணவி கொடுத்த தகவல்களை நன்றாக உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, கந்தையனின் 'போக்கு வரவுகளைச்' சரியாக அறிந்துகொண்டு, அவனை, அவனுடைய ஊருக்குள் வைத்தே தீர்த்துக் கட்டிவிட்டார் ஆறுமுக மாஸ்டர்.

★★★

"மாஸ்டர் துணிச்சல்காரர்தான். கந்தையனை எதிர்க்கிற தைரியம் வேறே ஆரிட்டை இருக்குது?"

"ஊரிலை இருக்கிற பெரிய ஆக்களெல்லாம் சேர்ந்து அவரைப் பிணை எடுக்கப் போகினமாம்... வழக்குச் செலவுகளையும் குடுக்கப் போகினமாம்...."

"மாஸ்டருக்கு எதிராகச் சாட்சி செல்லுறதுக்கு ஒருத்தருமே போக மாட்டினம்..."

"வழக்கிலை வெண்டாப் பிறகு அவருக்கு ஒரு பாராட்டுக் கூட்டம் வைக்க வேணும்."

"ச் சய்..."

சற்று உள்ளே இருந்து வந்த அந்த அதிருப்தித் தொனிக்கு உரியவரைப் பார்த்தார்கள்.

பரமசிவம்!

இளைஞர்களின் பேச்சு, திடீரென்று நின்றுவிட்டது.

தன் அறிவாலும் பண்பாலும் எல்லோரின் மதிப்புக்கும் மரியாதைக்கும் உரியவரானவர் அவர்.

‘அவர் உள்ளே இருந்ததைக் கொஞ்சங்கூடக் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டோமே... மரியாதை இல்லாமல் சத்தமாகப் பேசிப்போட்டோமே....’

அவரை நிமிர்ந்து பார்க்கும் தைரியமின்றி மெல்ல மெல்ல அங்கிருந்து வெளியேறினார்கள் அவர்கள்.

இதுவரை பாதிக்கவனத்தை இளைஞர்களின் உரையாடலிலும் மீதிக் கவனத்தைப் பத்திரிகைகளிலும் மாறி மாறிச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த செல்வராசனும் எழுந்தான்.

“பொடியள் சொன்னதெல்லாம் உமக்கும் கேட்டிருக்கும்... சின்னப் பொடியள்தானே...”

பெரியவர் பரமசிவம் சொல்வதை மிகவும் மரியாதையுடன் கவனித்தபடி நின்றான் செல்வராசன்.

“கந்தையன் கெட்டவன்தான்... அவனைத் திருத்தவே முடியாதுதான்... அவனுடைய அக்கிரமங்களுக்கு ஒரு முடிவு வேண்டுமென்றால், அவன் சாகத்தான் வேண்டும்... ஆனால்.... ஆறுமுகத்தார் அவனைக் கொலை செய்திருக்கக் கூடாது... அவர் என்ன, எங்களைப் போலை சாதாரணமான

ஒரு ஆளே...? ஒரு வாத்தியாரெல்லே.. ஒரு வாத்தியார் கொலை செய்யலாமா....? கூடாது.... ஆறுமுகத்தார் அப்படிச் செய்திருக்கவே கூடாது.....”

பெரியவர் பரமசிவத்தின் சாந்தமான, ஆனால் சத்தியமான அந்தக் குரல் - அந்தத் தீர்ப்பு - மீண்டும் மீண்டும் காதிற்குள் ஒலிக்க, மந்திரத்தாற் கட்டுண்டவன் போல் அவரையே சிறிது நேரம் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்த செல்வராசன், தோட்டத்திலிருந்து தகப்பன் வீட்டிற்குத் திரும்பும்போது தான் அங்கே இருக்க வேண்டும் என்ற திடீர் உந்துதலில், சைக்கிளில் 'பறந்து' கொண்டிருக்கின்றான்.

(ஈழமுரசு - 1984)



குருபக்தி

‘டங்... டங்... டங்... டங்...’

கடிகாரத்தின் மணியோசை நான்கு தடவை காதுகளை நிறைப்பதும், கல்லூரி அதிபர் கமலசேகரன் நித்திரை விட்டெழுவதும் முன்பின் என்றில்லாமல் ஒரே சமயத்தில் நடைபெறும் வழமையான நிகழ்ச்சிகள். உள்ளத்திற் புத்தூக்கத்தையும் உவகையையும் பிரவாகிக்கச் செய்யும் வைகறைப் பொழுதில் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கும் ஒருவராகவே கமலசேகரனைக் காண முடியும்.

ஆனால்... இன்று?

கடிகாரத்தின் மெல்லிய நாதம் அவருக்குத் தெளிவாகவே கேட்டது. இருந்தும் அவராற் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்க முடியவில்லை.

அடித்துப் போட்டாற்போல் உடம்பு சோர்ந்து தளர்ந்து கிடந்தது; மனம் ஒரேயடியாய்க் குழம்பிவிட்டிருந்தது. இரவு ஒன்பது மணியானதும் சொல்லி வைத்தாற் போல் அவரைத் தழுவிக் கொள்ளும் தூக்கம் கடந்த இரவு முழுவதும் சொல்லாமற் கொள்ளாமல் அவரிடமிருந்து நழுவி அப்பாற் சென்றுவிட்டதுதான் காரணமோ?

'புவனச்சந்திரன் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டான்?'

விடை காண முடியாமலிருந்த இந்தக் கேள்வியும் இந்தக் கேள்வியை அடிக்கடி தோற்றுவித்து, விடை காணும் முயற்சிகளைச் சிக்கலுக்குள்ளாக்கிய முதல் நாளைய சம்பவங்களும் அவருடைய நினைவுத்தடத்தை ஆக்கிரமித்து அவருடைய நிம்மதியையும் நித்திரையையும் நீண்ட தூரத்துக்கு விரட்டியிருந்தன.

★ ★ ★

நாட்டிற் பரவலாக நடைபெற்ற வன்செயல்களாற் பாரதூரமாகப் பாதிக்கப்பட்டவற்றுள் அவருடைய கல்லூரியும் ஒன்று.

அவலை நினைத்து உரலை இடித்த கதையாக யாரையோ அழிப்பதாக நினைத்துக் கொண்டு ஏவப்பட்ட எறிகணைகள் அவருடைய கல்லூரியிலும் விழுந்து வெடித்துக் கட்டடங்கள் பலவற்றைத் தரைமட்டமாக்கி இருந்தன. முன்கூட்டியே மாணவர்களுக்கு விடுமுறை வழங்கப்பட்டிருந்தபடியால் உயிர்ச்சேதம் எதுவும் ஏற்படவில்லை.

நிலைமை ஓரளவு சீரடைந்து கல்லூரிகள் ஒழுங்காக நடைபெற வேண்டும் என்ற பணிப்புரையும் கிடைத்த பின்னர், இடிபாடுகளை அகற்றித் தற்காலிகமாகச் சில கொட்டில்களை அமைத்து வகுப்புகள் சீராக நடைபெற வழி செய்தார் கமலசேகரன். கஷ்டங்கள் பலவற்றை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தாலும், மாணவர்களின் கல்வி

முன்னேற்றத்திற்குத் தன்னாலான உதவிகளைச் செய்ய வேண்டும் என்பதில் அவர் உறுதியாக இருந்தார்.

எனினும் நிரந்தரமான கட்டடங்களை அமைத்து முந்தைய கம்பீரத் தோற்றத்துடன் கல்லூரி மீண்டும் நிமிர்ந்து நிற்பதைக் காணும்வரை அவருக்கு நிறைவு ஏற்படாது போலத் தோன்றியது.

அதற்கு, ஆகக் குறைந்தது ஒரு கோடி ரூபாவாவது வேண்டும்... எங்கே போவது? யாரைக் கேட்பது?

வீடிழந்து, சொத்திழந்து, சொந்த பந்தங்களை இழந்து, வேறும் பலவகையாற் பாதிக்கப்பட்டு அகதிகளாக்கப் பட்டவர்கள்தாம் அக் கல்லூரியிற் பயிலும் மாணவர்களுடைய பெற்றோருட் பெரும்பாலானவர்கள். நிதி உதவி கோரி அவர்களிடம் செல்வதே பாவம் என்பது கமலசேகரனின் உறுதியான கருத்து.

உதவி செய்ய வேண்டிய கடப்பாடு உள்ளூர்க் கல்வித் திணைக்களத்துக்கு உண்டு.

அதிபருக்குரிய அந்தஸ்தையும் கௌரவத்தையும் மறந்துவிட்டு, அதிகாரிகளின் தாசானுதாசனாகத் தன்னைக் காண்பித்து, அவர்களுக்கு ராஜோபசாரஞ் செய்து அவர்களுடைய உள்ளங்களைக் குளிரப் பண்ணினாற்றான் அவர்கள் பெரிய மனது பண்ணி ஒரு சிறு தொகையையாவது அவருடைய கல்லூரிக்குக் கிள்ளிக் கொடுப்பார்கள்.

அப்படித் தன்னை இழந்து, தலையைச் சொறிந்து, பல்லைக் காட்டுவது கமலசேகரனுக்குக் கைவராத கலை!

அப்படியானால் நிரந்தரமான கட்டடங்களை அமைப்பதற்கு என்ன வழி?

மூளையைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொண்டிருந்த வேளையிற்றான் தலைநகரிலிருந்து அவருக்கு அந்தக் கடிதம் வந்தது.

புனர்வாழ்வுத் திணைக்கள அதிகாரி புவனச்சந்திரன் என்பவரின் தலைமையிலான குழுவொன்று பாதிக்கப்பட்ட பாடசாலைகளை நேரிலே பார்வையிட்டுத் தேவையான நிதியை வழங்க ஏற்பாடு செய்யுமாம். இன்னும் இரண்டு மூன்று தினங்களில் அவருடைய கல்லூரிக்கே அந்தக் குழு வருகை தருமாம்!

புவனச்சந்திரனே கடிதத்திற் கையொப்பம் இட்டிருந்தான். 'சட்'டென்று அதை இனங்கண்டு விட்டார் கமலசேகரன்.

★★★

புவனச்சந்திரன், அவருடைய அபிமானத்துக்குரிய பழைய மாணவன்.

இப்போதைய இந்தக் கல்லூரியின் அதிபராகக் கமலசேகரன் நியமிக்கப்படுவதற்கு முன்னர், வசதிகள் குறைந்த குக்கிராமம் ஒன்றிலே ஆசிரியராக அவர் பணியாற்றிய போது அவரிடம் கல்வி கற்றவன் இந்தப் புவனச்சந்திரன்.

பாடங்களைக் கவனமாகப் படித்துச் சித்தியடைந்தாற் போதும் என்ற எண்ணத்துடன் ஒதுங்கி இருந்தவனை,

வினையாட்டுகளிலும், விவாதம், நாடகம் போன்றவற்றிலும் ஈடுபடச் செய்து அவனுடைய ஆளுமையை வளர்த்ததில் அவருக்குப் பெரும் பங்கு உண்டு.

ஏனைய மாணவர்களைப் போல், அவனும் அவர்மேல் மட்டற்ற மதிப்பும் பக்தியும் கொண்டிருந்தான்.

கமலசேகரன் கேட்கும் தொகையை அவன் நிச்சயம் வழங்குவான். சில சமயம் அவன் தயங்கினாலும் அதட்டிக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொள்ளும் உரிமை அவருக்கிருந்தது. பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்களின் அறிவுக் கண்களைத் திறந்து வைக்கும் அக்கல்லூரியைப் புனரமைப்பதற்காக, அந்த உரிமையைப் பிரயோகிக்க அவர் தயங்கப் போவதில்லை.

குழுவினரை வரவேற்று உபசரித்து பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளைச் சுற்றிக் காட்டும் பொறுப்பை வேறு யாரிடமும் ஒப்படைக்காமல், தானே ஏற்றுக் கொண்டார் அவர்.

ஏற்கெனவே நொந்து போயிருக்கும் பெற்றோர்களிடம் நிதியுதவி கோரி வேண்டுகோள் விடத் தேவையில்லை என்பதும், வரவிருக்கும் குழுவின் தலைவன் அவருடைய பழைய மாணவன் என்பதும் அவருடைய உள்ளத்தை நிறைத்து உற்சாகத்தைப் பொங்கி வழியச் செய்து கொண்டிருந்தன.

★★★

அவர் ஊகித்ததைப் போல், வந்தவன் புவனச்சந்திரன் தான்; அவருடைய மாணவன்தான்.

முன்னைய அதே நடுத்தர உயரம்; கூர்மையான மூக்கு; நெற்றியின் அரைவாசிப் பகுதியை மறைக்க முயலும் நெளிந்த தலைமயிர். யாரைப் பார்க்கும் போதும் முகத்தைச் சற்று அதிகமாகவே நிமிர்த்திப் பார்க்கும் அதே பழக்கம் - அவன் புவனச்சந்திரன்தான்.

உடம்புதான் சிறிது ஊதியிருந்தது.

அவன் அவருடைய மாணவன்தான் என்றாலும் இப்போது ஓர் அதிகாரி; பொறுப்பு வாய்ந்த குழுவொன்றின் தலைவனாக வந்து கொண்டிருப்பவன்.

அவரிடம் வரும்வரை காத்திராமல், எழுந்து முன்னே சென்று வரவேற்பதுதான் பண்பு. குழுவினருடன் அவன் வருவதைக் கண்டதும், உற்சாகம் உந்தித் தள்ள அவர் எழுந்து சென்றார்.

“ஹலோ... புவனா” மிகுந்த வாட்சல்யத்துடன் அவனுடைய கையைப் பற்ற முனைந்தார் கமலசேகரன்.

முன்பின் தெரியாத ஒருவரை முதன் முதலாகச் சந்திக்கும் முகபாவவையுடன் மெல்லத் தன் கரத்தை நீட்டினான் புவனச்சந்திரன்.

வெறும் கடமைக்காக நீட்டப்பட்ட கரம் என்பதை அதனைப் பற்றிக் குலுக்கும்போது அவர் உணர்ந்து கொண்டார்.

“உங்களைச் சந்திப்பதில் நான் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன்” என்ற அவனுடைய வார்த்தையும் வெறும்

உதட்டிலிருந்து உதிர்ந்தது என்பதை உணர்வதற்கும் விசேட முயற்சி எதுவும் அவருக்குத் தேவைப்படவில்லை.

அவனுடைய முகங்கூட களையற்றுக் காய்ந்து போய்க் கிடப்பதாகவே அவருக்குத் தோன்றியது.

கடும் பசியைத் தணிக்கும் ஆவலில் அள்ளிப் போட்ட முதற் கவளத்திலேயே கல்லொன்று கடிபட்டதைப் போன்றிருந்தது.

ஊசி குத்திய பலூனாக அவருடைய உள்ளம் சுருங்கிச் சோர்ந்தது.

பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளைக் குழுவினருக்குக் காட்டி அவை பற்றிய சில விளக்கங்களை அளித்தபோது அவர் இயந்திரமாகவே இயங்கினார். தவறவிட்ட சில தகவல்களை உதவி அதிபரும் அபிவிருத்திச் சபை உறுப்பினர்களும் அவருக்கு நினைவூட்டிய போதிலும் அவற்றை அழுத்திச் சொல்வதில் அவருக்கு ஆர்வம் இருக்கவில்லை.

முக்கியமான பல விவரங்களைக் கூட, குழுவின் ஏனைய உறுப்பினர்கள் அவரைக் குறுக்கு விசாரணை செய்துதான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

புவனச்சந்திரன் மௌனமாகவே அவர்களுடன் சுற்றினான்.

தான் சொன்ன அனைத்தையும் அவன் பூரணமாக நம்பியபடியாற்றான், குறுக்குக் கேள்விகள் எதுவும் கேட்காமல் மௌனமாக இருக்கின்றான் என்ற முடிவிற்கு வருவதற்கும் கமலசேகரனால் முடியவில்லை.

'என்னுடைய இந்தக் கல்லூரிக்கு உதவி செய்வதில் அவனுக்கு அக்கறையே இல்லை என்பதுதான் உண்மையான நிலை' என்றுதான் அவரால் நினைக்க முடிந்தது.

உறுதியான ஒரு முடிவையோ உதவி பற்றிய விபரங்களையோ வெளியிடாமலே குழுவினர் திரும்பிச் சென்றுவிட்டனர்.

தங்கள் தலைமையகம் விரைவில் அதிபருடன் தொடர்பு கொள்ளும் என்ற உறுதியற்ற தகவலை மட்டும் அவர்கள் வெளியிட்டார்கள்.

பிரச்சினை எதுவாயிருந்தாலும் அதை எதிர்கொள்ள அவர் என்றுமே தயங்குபவரல்லர். நேரடித் தாக்குதல் என்றாலும் அவர் தப்பியோட முயல்வதில்லை. பழிப்புரைகள், கண்டனங்கள், கல்லூரி சம்பந்தமான விமர்சனங்கள் போன்ற வற்றைத் துணிவுடன் எதிர்கொண்டு, பதில் தந்து உண்மை நிலையை ஏனையோர் உணரும்படி செய்து கல்லூரியைக் காத்திருக்கிறார்.

ஆனால் இன்று நடந்ததை, இந்தப் புறக்கணிப்பை அவரால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை. ஒரு கணத்தில் அரங்கேறிய அந்த 'இரகசிய நாடக'த்தில் அவருடைய அன்புக்குரிய ஒரு மாணவனே வில்லனாகி அவருடைய முதுகிலே குத்திவிட்டான்.

புனர் வாழ்வுக் குழுவினர் கல்லூரிக்கு வருகை தரும்போது, பெற்றோர் பழைய மாணவர் அடங்கிய விசேட

கூட்டமொன்றை நடத்திக் கோலாகலமாகக் குழுவினரை வரவேற்று விபரமான கோரிக்கைகள் அடங்கிய மனு ஒன்றைக் கையளித்தால் நல்ல பலன் கிடைக்கும் எனப் பலர் அவருக்கு ஆலோசனை கூறியிருந்தார்கள்.

“குழுவின் தலைவன் என்னுடைய மாணவன். எத்தகைய செலவும் சிரமமும் இல்லாமலே, கல்லூரிக்குத் தேவையான நிதி முழுவதையும் பெற்றுக்கொள்ள என்னால் முடியும்... வரவேற்பு விழா வைப்பது தேவையற்ற செலவு” என எவ்வளவு பெருமையுடனும் நம்பிக்கையுடனுஞ் சொல்லி அவர்களுடைய ஆலோசனையை அவர் நிராகரித்திருந்தார்.

ஆனால், நடந்தது...?

ஆலோசனை வழங்கியவர்களுக்கு அவர் இனி என்ன பதிலைச் சொல்வது?

உண்மையிலேயே அவன் அவரை அடையாளங் காணவில்லையா...? அல்லது வேண்டுமென்றேதான்...

அவருடன் பேசுவதையும் நேருக்கு நேர் அவருடைய பார்வையைச் சந்திப்பதையும் அவன் தவிர்க்க முயன்றது அவருக்குத் தெளிவாகவே தெரிந்தது.

அவன் அவரை மறக்கவில்லை!

வேண்டுமென்றே அவருடைய முகத்திற் கரி பூசி விட்டான்.

அதில் இப்போது அவருக்குச் சந்தேகமே இல்லை.

ஆனால்... ஏன் அப்படிச் செய்தான்...?

அந்தப் புறக்கணிப்பை விட அதற்கான காரணத்தை ஊகிக்க முடியாமலிருந்ததுதான் அவருடைய வேதனையை இப்போது அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது.

அவன் அவரைப் புறக்கணித்தான் என்பதையோ, அவர் பாதிக்கப்பட்டு விட்டார் என்பதையோ ஏனையோர் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால் அதை நினைத்து ஆறுதலடையும் நிலையில் அவர் இல்லை.

அவருடைய முப்பத்தைந்து வருட ஆசிரிய வாழ்க்கையில் அவர் பணத்தைச் சேமித்ததற்கான சான்றுகள் இல்லை. ஆனால் ஏராளமான மாணவச் செல்வங்களை அவர் பெற்றிருக்கிறார்.

வசதி குறைந்த மாணவர் பலர் அவரிடமிருந்து பண உதவி பெற்றுப் படித்து முன்னேறியிருக்கிறார்கள்.

இளமைத் துடிப்பில் வழி தவறவிருந்த பலரைக் கருணை நிறைந்த கண்டிப்பினால் அவர் நன்னெறிப் படுத்தியிருக்கிறார்.

மகா முரடர்களைத் தன் மாசற்ற அன்பினால் அடக்கிப் படியவைத்துப் படிக்க வைத்திருக்கிறார்.

கூர்ந்த அறிவுடன் குண நலன்களும் பின்னிப் பிணையும்போதுதான் ஒருவன் மனிதன் ஆகின்றான் என்பதை அனைவரின் உள்ளங்களிலும் அவர் ஆழப் பதிய வைத்திருக்கின்றார்.

தான் உருவாக்கிய மாணவர் ஒவ்வொருவரையும் பற்றி நினைத்துப் பார்க்கும் வேளைகளில் பெருமை கலந்த மகிழ்ச்சியில் அவர் திளைப்பதுண்டு. வேறு எந்தப் பணியில் ஈடுபட்டாலும் இத்தகைய புனிதமான மகிழ்ச்சி கிட்டாதென்பது அவருடைய அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை; அவரை வாழ வைக்கும் நம்பிக்கை.

அந்த நம்பிக்கையை ஒரு நொடியிற் சிதைத்து அவருடைய உள்ளத்தைக் குத்திக் குதறிவிட்டான் அவரே உருவாக்கிய ஒரு மாணவன்!

கடிகாரம் ஏழு தடவை அடித்து ஓய்ந்தது. படுக்கையில் இன்னும் தொடர்ந்து கிடந்தால் காரணத்தைக் கூறுவதற்கு ஆராய்ச்சியொன்றை அவர் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

முகரப்பட்ட அனிச்ச மலராய்க் குழைந்து போயிருந்த முகத்திலே, மகிழ்ச்சிக் கோலத்தை மிகுந்த சிரமத்துடன் பரவவிட்டபடி வெளியே வந்த கமலசேகரனை அவருடைய மனைவியே எதிர்கொண்டாள்.

“ஒரு நாளைக்காவது ஓய்வாக வீட்டிலை இருப்பியள் எண்டு நினைச்சன். நீங்கள் பள்ளிக்கூடம் போகாட்டால் அங்கை இருக்கிறவை உங்களைத் தேடி இஞ்சை வந்துவிடுவினம்... புனர்வாழ்வுக் குழுவின்ரை கடிதமாம்... உப அதிபர் தந்திட்டுப் போனார்” எனச் சலித்துக் கொண்டே கடிதமொன்றைக் கொடுத்தாள்.

“என் வணக்கத்துக்கும் மதிப்புக்குமுரிய என் ஆசிரியப் பெருந்தகைக்கு” என விளித்துப் புவனச்சந்திரன்தான் எழுதியிருந்தான்...

“நீங்கள் கோரிய ஒரு கோடி ரூபாவையும் வழங்குமாறு நான் சிபார்சு செய்துள்ளேன். பணம் நிச்சயமாகக் கிடைக்கும்.

இடிந்து விழுந்த கட்டடங்களை இந்தத் தொகையைக் கொண்டு மீண்டும் கட்டியெழுப்பி விடலாம்.

ஆனால், உடைந்து போன உங்கள் உள்ளத்தை...?

உண்மையைச் சொல்கின்றேன். இந்தக் கல்லூரியின் அதிபர் என்ற ஸ்தானத்தில் இருப்பவர் நீங்கள்தான் என்பது முன்னதாகவே எனக்குத் தெரியாமற் போய்விட்டது.

எதிர்பாராமல் உங்களை நான் கண்டதும் பயந்து தடுமாறி விட்டேன்... பயத்தை விரட்ட என்னால் முடியவே இல்லை.

மிகுந்த சிரமப்பட்டுத்தான் உங்களுக்கு அண்மையில் வர என்னால் முடிந்தது. ஏனெனில் நீங்கள் “உருவாக்கிய” மாணவனாக வாழ்வதற்கு என்னால் முடியாமற் போய் விட்டது... இல்லை, அப்படி வாழ நான் தவறிவிட்டேன்...

அரச சேவையிலே சேர்ந்து கொழும்புக்குச் சென்றதும் புதிய சில பழக்கங்களுக்கு நான் அடிமையானேன். நண்பர்கள் அழைக்கும்போது மறுப்பது நாகரிகம் அல்ல என்ற நினைப்பிலே மது அருந்தத் தொடங்கிய நான் காலப்போக்கில் நண்பர்களை வலிந்து சென்று அழைக்கும்

நிலைக்கு முற்றிவிட்டேன். நண்பர் குழாம் விரிவடைந்ததால் ஏற்பட்ட செலவை ஈடுசெய்வதற்கு 'இலஞ்சம்' கை கொடுத்தது.

குறுகிய காலத்திற்குள் உயர்ந்த பதவியை அடைவதற்கு இவை இரண்டுமே துணை செய்தபடியால் இவற்றிலிருந்து விடுபடுவதற்கு நான் என்றுமே முயலவில்லை.

நீண்ட காலம் தொடர்பில்லாமல் இருந்த போதிலும் நீங்கள் என்னை அடையாளம் கண்டுவிட்டீர்கள்.

உங்களால் உங்கள் மாணவர்களை மறக்கவே முடியாது... எங்களாலுந்தான்.

ஓரளவு மதுபோதையில் இருந்த நான், நிதியுதவி செய்வதால் எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய 'பங்கு' பற்றிப் பேசுவதிலேயே கருத்தாக இருந்தேன்.

உங்கள் 'தரிசனம்' என்னை ஓங்கி அறைந்து நிதானமடையச் செய்தது.

உங்கள் கால்களில் விழுந்து, கண்ணீரால் அவற்றை அபிஷேகம் செய்ய நினைத்த என்னை அந்த 'நிதானம்'தான் கட்டுப்படுத்தியது.

என்னுடைய பலவீனங்களையும் குறைபாடுகளையும் ஊழல்களையும் என்னுடைய குழுவினர் நன்கு அறிவார்கள்...

நீங்கள்தான் என்னுடைய ஆசிரியர் என்பதையும் அறிந்தால், உங்களைப் பற்றியும் அவர்கள் தவறாக எடை போட மாட்டார்களா?

அதனாற்றான் முன்பின் உங்களை அறியாத ஒருவனைப் போன்று நான் நடந்து கொண்டேன்.

என் “நடிப்பு”, மென்மையான உங்கள் உள்ளத்தை வருத்தியதை நான் நன்கு உணர்ந்த போதிலும் அதைக் கஷ்டப்பட்டுச் சகித்துக் கொண்டு என் “நடிப்பை”த் தொடர்ந்தேன்.

உங்களைப் பற்றி யாரும் இழிவாக நினைப்பதற்கு நான் காலாக இருக்க விரும்பவில்லை... என்னால் அதைச் சகிக்க முடியாது - சகிக்கவே முடியாது...”

தொடர்ந்து வாசிக்க முடியாதபடி அதிபர் கமல சேகரனுடைய கண்கள் நீரைச் சொரிகின்றன.

(முரசொலி - 1990, வீரகேசரி - 1995)



நிபந்தனை

எங்கும் கேட்டாலும் ஒரே செய்திதான்;
எல்லோர் வாயிலும் அதே பேச்சுதான்.

“செல்வமணியின் கலியாணம் திடீரெண்டு குழம்பிப் போய்ச்சுதாம்.”

யாரும் சிறிதும் எதிர்பார்த்திராத செய்தி என்பது அவர்களுடைய குரலிலேயே தெரிந்தது. மன வருத்தமும் ஏமாற்றமும் அதிற் கலந்திருந்தன.

செல்வமணி அதே கிராமத்தைச் சேர்ந்தவள்தான்; ஆனால் சற்று வித்தியாசமானவள். மாணவியாக இருந்த காலத்திலேயே அவள் எல்லோருக்கும் தெரிந்த ஒருத்தியாகி விட்டிருந்தாள்.

படிப்பிற் கெட்டிக்காரி; பேச்சு, நடிப்பு, விளையாட்டு, போன்றவற்றில் ஈடுபாடும் திறமையும் இருந்தன. நாட்டிலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான பாடசாலைகளுள் அந்தப் பாடசாலையும் ஒன்று என்பதைத் தவிர அதைப் பற்றி விசேடமாக ஏதாவது சொல்ல வேண்டும் என்றால் கற்பனை வளம் மிகுந்த யாரையாவதுதான் தேடிக் கண்டுபிடிக்க

வேண்டும். அத்தகைய "பேர் போன" பாடசாலை சமீப காலத்திலே போட்டிகள் சிலவற்றிற் பரிசுகளும் பாராட்டுகளும் பெற்று வருகின்றதென்றால் அதற்கு மூல காரணமாகவும் முக்கிய காரணமாகவும் இருந்தவள் செல்வமணிதான். தன்னுடைய பங்கையும் பணியையும் சரியாக நிறைவேற்றுவதுடன் அமையாமல், ஏனைய சில மாணவர்களின் திறமைகளையும் இனங்கண்டு உற்சாகமூட்டிப் பயிற்சியளித்து அவர்கள் வெற்றியீட்ட வழி வகுத்தும் வந்தாள்.

சாதாரண தரப் பரீட்சையில் எல்லாப் பாடங்களிலும் ஒரே தடவையிற் சித்தியடைந்த முதல் மாணவியும் செல்வமணிதான். அந்தப் பாடசாலையைப் பொறுத்தவரை அது ஒரு சாதனை.

தொடர்ந்து மேலே படிப்பதற்கு அவளால் முடியவில்லை. அந்தப் பாடசாலையில் உயர்தர வகுப்பு இல்லை. தொலைவிலுள்ள நகரத்துப் பாடசாலைக்குச் செல்வதற்கு அவளுடைய பொருளாதார நிலை இடங்கொடுக்கவில்லை. யாரிடமாவது கடன் எடுத்து மகளைப் படிப்பிக்கக்கூடிய வல்லமை தகப்பன் செல்லையாவுக்கு இல்லை. மண்ணையும் மாட்டையும் நம்பி ஏதோ ஒரு விதமாக வயிறு வளர்க்கும் அவரை நம்பிக் கடன் கொடுப்பதற்கு ஊரில் யாரும் முன்வரவும் இல்லை.

அவளுக்கு மனவருத்தந்தான். யாரைக் குறை சொல்வது என்று தெரியாமல், தன் கவலைகளை மறக்கவும் முடியாமல் அவள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் அவள் வீட்டிற்குள் முடங்கிக் கிடந்தது சில நாள்கள் மட்டுமே. அவளிடம் பாடம் கேட்டுப் படிப்பதற்குச் சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள சிறுவர்கள் அவளை நாடத் தொடங்கியதும் அவளுடைய கவலையெல்லாம் பறந்துவிட்டன.

பாடசாலைக்கு அண்மையில், வாசிகசாலை என்ற பெயரிற் கருக்கட்டி, வேலையற்ற சிலரின் வம்பளக்கும் இடமாகக் குறைப்பிரசவமாகியிருந்த கொட்டிலை அவள் புதுப்பித்தாள். இரவு வேளைகளில், பெற்றோராமாக்கஸ் வெளிச்சத்தில் அந்தச் சிறுவர்கள் அங்கே படிப்பதற்கு வசதி செய்தாள்.

வேலைகள் குறைந்த மாலை வேளைகளில், ஊரவர்கள் ஒன்றுகூடும் மத்திய நிலையமாகவும் அது விளங்கியது. பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் புதினங்களைச் செல்வமணி உரத்து வாசிக்க, மற்றையோர் கேட்பது வழக்கமாயிற்று. இடைக்கிடை அவள் ஏற்பாடு செய்த சொற்பொழிவுகளும் கலந்துரையாடல்களும் அவர்களுடைய வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாக இருந்தன. சுகாதாரக் குறைவான பழக்கங்களைக் கைவிட்டுச் சுத்தமான முறைகளை மேற்கொள்வதற்கும் விவசாயத்தில் சில புதிய வழிகளைப் பின்பற்றுவதற்கும் அவை தூண்டின. போர்க்காலக் கருத்தரங்குகள் புதிய பல உண்மைகளை உணர்த்தி அவர்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தின.

அரசு வன்செயல்களால் சொந்த வீடு வாசல்களையும் உற்றார் உறவினர்களையும் அநியாயமாகப் பறிகொடுத்து விட்டு அகதிகளாக அந்தக் கிராமத்திற்குப் பலர் வந்திருந்தனர்.

அவர்களுக்குத் தற்காலிக வதிவிடங்களை அமைப்பதிலும், தேவையான பொருள்களைச் சேகரிப்பதிலும் அவள் முன்னின்றுழைத்தாள்.

“நாங்களே சரியாய்க் கஷ்டப்படுகிறோம். அவையளுக்குக் குடுக்க எங்களிடடை என்ன கிடக்குது?” என முணுமுணுத்தவர்களும் உண்டு.

“அவைக்கு மாடமாளிகையள் தேவையில்லை. எங்களாலை முடிஞ்சதைச் செய்வம்... அது எங்கடை கடமை... இது மாதிரி ஒரு நிலைமை நாளைக்கு எங்களுக்கும் வரக்கூடும் என்பதையும் நினைச்சுப் பாக்கவேணும்.”

செல்வமணியின் விளக்கம் முணுமுணுப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தது.

அகதிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நிவாரணம் பெற்றுக் கொடுப்பதிலும், இடையிலே புகுந்து ஏப்பம் விடும் பெருச்சாளிகளைக் கண்காணிப்பதிலும் செல்வமணியின் பங்கு பெரிதாக இருந்தது.

அவள் இல்லாவிட்டால், அந்தக் கிராமத்தின் இயல்பு வாழ்க்கை பாதிக்கப்படும் என்று சொல்லுமளவிற்கு இன்றியமையாத ஒருத்தியாக அவள் ஆகிவிட்டிருந்தாள்.

இப்படி நல்ல சேவைகளைச் செய்து ஒவ்வொருவருக்கும் வேண்டியவளாகிவிட்ட அவளின் கல்யாணம் ஏன் குழம்பியது? யார் குழப்பினார்கள்.

காரணத்தை அறிய முடியாத நிலை அவர்களின் கவலையை அதிகரிக்கவே செய்தது.

பொன்னம்பல வாத்தியாருக்கு அந்தச் செய்தியைச் சொன்னவள் அவருடைய மனைவி தங்கம்தான்.

சாய்வு நாற்காலியில் இருந்தபடி அன்றைய தினசரியில் வெளியான திருமண அறிவித்தலைப் பார்த்து உள்ளூர் மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தவரிடம் தங்கம் சொன்னாள்.

“செல்வமணீன்ரை உந்தக் கலியாணம் குழம்பிப் போய்ச்சதாம்.”

“என்ன விசர்க்கதை... இஞ்சை பேப்பரிலை அழைப்பும் வந்தீட்டுது...”

“அதினாலைதான் உந்தக் கலியாணம் எண்டனான்... உங்களுக்கு விளங்கேல்லையே...?”

“ஏன் குழம்பினதாம்?”

“உவள் செல்வமணிதான் என்னவோ பிடிவாதத்திலை நிக்கிறாளாம்... சின்னம்மாக்காவுக்கும் வடிவா ஒண்டும் தெரியேல்லை.... இப்ப அங்கைதான் போறா... திரும்பி வரேக்கை என்னைக் காணச் சொல்லிப்போட்டு வந்தனான்...”

கல்யாணம் குழம்பிவிட்டதை நம்ப முடிந்தாலும் செல்வமணி பிடிவாதம் பிடித்துக் குழம்புகிறாள் என்பதை அவரால் நம்பவே முடியவில்லை.

ஆசிரியத் தொழிலை ஒரு தொண்டாகக் கருதிச் செயற்பட்டவர் பொன்னம்பல வாத்தியார். பெற்றோருடன் நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்தி, மாணவர்களின் குடும்பப் பின்னணியையும் பொருளாதார நிலையையும் தன்கு அறிந்து பொருத்தமான கற்பித்தல் முறைகளைக்

கையாண்டவர். அதனால் பலரையும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்த - பலருக்கும் தெரிந்த ஒருவராக அவர் விளங்கினார். முக்கியமான விஷயங்களில் அவருடைய ஆலோசனைகளைக் கேட்டு அவற்றை அச்சொட்டாகப் பின்பற்றும் பலர் அக்கிராமத்திலும் அயலிலும் இருந்தனர்.

அவருடைய சேவைக் காலத்தின் இறுதிப் பகுதியிலிருந்து ஓய்வு பெற்று அமைதியாக வாழ்கின்ற இப்போதும் அவர் செய்து வருகின்ற பலதரப்பட்ட சமூக சேவைகளுள் பலருக்குத் தெரியாத ஒன்று கல்யாணங்களுக்கான ஆரம்ப ஆலோசனைகளை வழங்குவது!

தானாக வலிந்து செல்லாமல், கல்யாணத் தரகர் என்ற நிலைக்கும் இறங்காமல் தன்னைத் தேடி வருபவர்களுக்கு மட்டும் காதோடு காதாகச் சில விவரங்களையும் தன்கணிப்பீடுகளையும் கூறுவதுடன் அவருடைய பணி முடிவடைந்து விடும். விஷயத்தைத் தொடர்ந்து நிறைவேற்றுவது சம்பந்தப்பட்டவர்களின் பொறுப்பு.

பிள்ளைப் பாக்கியம் இல்லாத அவருக்கு இப்படி உதவுவதில் ஒரு மன நிறைவு; மகிழ்ச்சி.

அப்படி ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட கல்யாணந்தான் செல்வமணியின் கல்யாணமும்.

மாப்பிள்ளை சந்திரன் அயலூர்க்காரன்; அவருடைய மாணவன்; வெளிநாடொன்றில் உயர் பதவியில் இருந்தான். கை நிறைந்த சம்பளம் என்று சொன்னாற் போதாது - கை நிறைந்து வழியும் சம்பளம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

சீதனமாக ஒரு சதத்தையும் அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை; கல்யாணச் செலவு முழுவதையும் ஏற்பதற்கும் அவன் சித்தமாக இருந்தான். பெண் ஓரளவு படித்த சுமாரான அழகியாக இருந்தாலே போதும். குணம்தான் முக்கியம். வெளிநாட்டில் அவனுடன் இணைந்து வாழக்கூடிய குடும்பப் பாங்கான பெண்ணாக இருக்க வேண்டும். விரும்பினால் நாலைந்து ஆண்டுகளின் பின் எல்லோருமே மீண்டும் சொந்த நாட்டிற்குத் திரும்பி வந்தும் விடலாம்.

சந்திரனுடன் வெளிநாட்டிலே தங்கியிருந்த அவனுடைய தகப்பன் இந்த விபரங்களையெல்லாம் பொன்னம்பல வாத்தியாருக்கு எழுதியிருந்தார். வாத்தியார் சொன்னாற் போதுமாம் - கண்ணை மூடிக்கொண்டு எந்தப் பெண்ணுக்கும் தாலிகட்டுவதற்கு அவன் தயாராம்.

செல்வமணியின் உதவிகளைச் சமூகத்தின் ஏனையோர் பெற்று அநுபவித்துக் கொண்டிருக்க, அவளுக்கு ஏதாவது வகையிலே உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற ஆவலுடனிருந்த பொன்னம்பல வாத்தியாருக்கு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்து விட்டது.

★★★

செல்லையாவிடம் விஷயத்தைச் சொன்னபோது காலில் விழாக் குறையாக வாத்தியாரை வணங்கித் தன் பூரண சம்மதத்தையும் தெரிவித்தார். மகளின் எதிர்காலம் பற்றி அடிமனதில் இருந்த கவலையெல்லாம் அடியோடு பறந்து விட்டது. இப்படி ஒரு மாப்பிள்ளை கிடைப்பதற்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கவல்லவா வேண்டும்? செல்வமணியின்

விருப்பத்தையும் சம்மதத்தையும் ஏதோ ஒரு வகையில் அவர் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்.

கடிதத்திற் பொன்னம்பல வாத்தியார் எழுதியிருந்தபடி வெளிநாட்டிலிருந்து சந்திரனும் பெற்றோரும் வந்து விட்டனர். செல்லையாவுடன் அவர்களுக்கு நேரடித் தொடர்பை ஏற்படுத்திவிட்டு வழமைபோல் ஒதுங்கிக் கொண்டார் வாத்தியார். கல்யாண ஏற்பாடுகள் துரித கதியில் நடந்து கொண்டிருந்தது அவருக்கு மகிழ்வூட்டியது.

அழைப்பிதழ்கூட கண்ணுக்கு முன்னால், பத்திரிகையில் இருக்கின்றது!

இத்தனைக்கும் பிறகு கல்யாணம் குழம்புவதென்றால்...?

மாணவர்களின் உள்ளும் புறமும் அவருக்கு நன்கு தெரியும். யாருக்கு யார் என்று அவர் முடிவு செய்தாரேயானால், நூற்றுக்கு நூறு அது சரியாகவே இருக்கும்; பிழைக்கவே மாட்டாது. அவர் 'பொருத்திய' கல்யாணங்கள் ஒன்றுமே தோல்வியடையவில்லை. தமக்கு நல்வாழ்வு அளித்த தெய்வமாகப் பல தம்பதியினர் அவரை மதித்துக் கௌரவித்தனர்.

செல்வமணியின் கல்யாணம் மட்டும் ஏன் குழம்பியது?

'மாணவனாக இருந்தபோது எல்லா வகையாலும் நல்லவனாக இருந்த சந்திரன் வெளிநாட்டுக்குப் போன பின்னர் கெட்டுப் போனானோ? தன்னிடமுள்ள

குறைபாடுகளை மறைப்பதற்காகத்தான் சீதனமே தேவையில்லை என்றானோ? எல்லாச் செலவுகளையும் தானே ஏற்பதற்கும் முன்வந்தானோ...? இவற்றைச் செல்வமணி அறிந்தபடியால்தான் இப்போது வேண்டாம் என்கிறானோ...?’

எவ்வித ஆதாரமும் இன்றித் தொடர்ந்து இப்படிச் சிந்திக்க அவர் விரும்பவில்லை. உண்மையான காரணத்தை ஊகிக்கவும் முடியவில்லை. தன் கணிப்புப் பிழைத்து விட்டதே என்ற கவலையில் மனம் ஒரேயடியாகக் குழம்பி விட்டதை உணர்ந்தார் வாத்தியார்.

யாரிடமாவது விசாரிக்கத் தொடங்கினால் மேலும் பல சிக்கல்களை உருவாக்குவதாகவும் ஆகிவிடும். வழக்கத்துக்கு மாறாக நேரே சென்று இரு பகுதியினருடனும் தொடர்பு கொள்ளவும் தயக்கமாக இருந்தது.

சின்னம்மா திரும்பி வரும்வரை அவர் காத்திருக்கத்தான் வேண்டும்.

ஆனால் சின்னம்மாவுக்குப் பதிலாகச் செல்வமணியே வந்துவிட்டாள் - அவரைத் தேடி!

அவளுடைய கோலத்தைப் பார்க்க அவருக்கும் அழகை வந்துவிடும் போலிருந்தது.

“வாத்தியார்... வீட்டிலை எல்லாரும் என்னைத்தான் திட்டிக்கொண்டிருக்கினம்.”

“நானும் ஏதோ கேள்விப்பட்டன்... நீ வந்தது நல்லதாய்ப் போய்ச்சு... என்ன நடந்தது?”

“இந்தக் காலத்திலை... இப்பத்தேய்ச் சூழ்நிலையிலை ஆடம்பரமொண்டும் வேண்டாம் எண்டன்... அவை கேட்கேல்லை... நான் விட்டுக் குடுத்திட்டன்... ஆனா ஒரு விஷயத்திலை மட்டும் என்னாலை விட்டுக் குடுக்க முடியேல்லை...”

“கொஞ்சம் விளக்கமாய்ச் சொல்லன்...”

“கல்யாணம் நடக்கேக்கை விடியோப் படம் எடுக்க வேண்டாம் எண்டு சொன்னன். ஒருத்தரும் கேக்கினமில்லை...”

“சந்திரன்ரை நெருங்கிய சொந்தக்காறர் எண்டிறவையெல்லாம் வெளிநாடுகளிலைதான் இருக்கினம் செல்வமணி... அதோடை வெளிநாட்டுச் சிநேகிதரும் கனபேர் அவனுக்கு இருக்கினமாம். கல்யாணம் எண்டிறது சீவியத்திலை ஒருக்காத்தான் நடக்கிற விஷயம்... அதை விடியோ பிடிச்சுத் தன்ரை ஆக்களுக்குக் காட்டுவதற்குச் சந்திரன் விரும்பிறதிலை என்ன பிழை?”

“நீங்களாவது என்னை விளங்கிக் கொள்ளுவியள் எண்டு நினைச்சன்...” செல்வமணியின் குரல் கம்மியது.

“ஒரு சின்ன விஷயத்துக்காக இப்பிடி உணர்ச்சி வசப்படக்கூடாது... அவையளே எல்லாச் செலவையும் ஏற்றுக் கொள்ளினம்... விடியோ எடுப்பதைத் தடுக்கிறது சரி எண்டு நான் சொல்லமாட்டன்... இதிலும் நீ விட்டுக் குடுக்கத்தான் வேணும்.”

“செலவுக்காக நான் சொல்லேல்லை... தெய்வம் போலை இருந்து நீங்கள் செய்யிற உதவியையும் நான் மறக்கேல்லை வாத்தியார். ஆனா...”

“சொல்லு செல்வமணி... பயப்பிடாமற் சொல்லு.”

“பிடிவாதம் எண்டு நினைக்காதேயங்கோ வாத்தியார்... உங்களை எதிர்த்துப் பேசிறன் எண்டும் எடுத்துக் கொள்ளாதேயங்கோ... எங்கடை இனசனம் எத்தனையோ பேர் அகதியளாய் விட்டினம்... அநியாயப்பட்டவங்களின்ரை ஷெல்லடியாலை வீடு, கோயில், பள்ளிக்கூடமெல்லாம் தரைமட்டமாய்க் கிடக்குது... ஆமான சாப்பாடில்லாமல்... மருந்துகள் இல்லாமல் எத்தினைபேர் செத்துக் கொண்டிருக்கினம்... இதெல்லாத்தையும் யோசியாமல், பெயின்று அடிச்ச வீடுகளையும், பட்டு வேட்டியையும் காஞ்சீபுரத்தையும் கட்டின ஆக்களையும் விடியோவிலை எடுத்து வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பப் போறமா? போலியான ஒரு யாழ்ப்பாணத்தை வெளிநாட்டிலை காட்டப் போறமா? நாங்களே எங்களுக்கும் எங்கடை இனத்துக்கும் செய்யிற துரோகமாக இது உங்களுக்குத் தெரியேல்லையா வாத்தியார்?”

செல்வமணி போய்விட்டாள்; அவருடைய பதிலுக்குக் காத்திராமலே அவள் போய்விட்டாள்.

ஆனால்...

தவிர்க்கவே முடியாத அவளுடைய கேள்வி உணர்த்திய பதில் அவரை உந்தித் தள்ள, வழக்கத்துக்கு மாறாக, சந்திரனின் வீட்டிற்குப் போய்க் கொண்டிருக்கிறார் பொன்னம்பல வாத்தியார்.

(ஈழநாதம், 1995)



நாணயம்

வடிவேலு வாத்தியாரின் மத்தியானத் தூக்கம் இன்று குழம்பி விட்டது. வெளியே வந்து உருப்படியான வேலை எதையாவது செய்வதற்கும் அப்போதைய மனநிலை இடந்தரவில்லை. நித்திரையும் இல்லாமல், வெளியே எழுந்து வரவும் விரும்பாமல் சாய்மனைக் கதிகரைக்குள்ளே முடங்கிக் கிடந்து தவித்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

மதிய உணவின் பின், கையில் அகப்படும் எதையாவது வாசித்துக் கொண்டிருப்பது அவர் வழக்கம். வாசித்து முடித்தாலென்ன முடிக்காவிட்டாலென்ன, சொல்லி வைத்தாற்போல், பத்து நிமிடத்தில் அவர் தூங்கிவிடுவார். உலகம் கவிழ்ந்தாலுஞ் சரி, நிமிர்ந்தாலுஞ் சரி, அதைப்பற்றி அக்கறைப்பட ஆழ்ந்த தூக்கம் அனுமதிக்காது. அரை மணி நேரத்துக்குத்தான் இந்த நிலை. அதற்குப் பிறகு தானாகவே நித்திரையிலிருந்து எழுந்து விடுவார்.

இத்தனை வயதாகியும் வாலிபச் சுறுசுறுப்புடனும் உற்சாகத்துடனும் எல்லாக் காரியங்களிலும் அவர் ஈடுபடுவதற்கு இந்த நித்திரைக் கொடைதான் காரணம் என்று சிலர் சொல்வதுண்டு. உண்மையும் அதுதான்.

ஆனால், இன்றைக்கு அந்தக் கொடையை அனுபவிக்க அவரால் ஏன் முடியாமற் போய்விட்டது?

மதிய உணவின் பின், வழமைபோல் இன்றும் தன் அறையிலுள்ள சாய்மனைக் கதிரையை நாடினார் அவர். அன்றைய தினசரிப் பத்திரிகையை அவருடைய கண்கள் மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. நிமிஷங்கள் கழிய, பத்திரிகை கை நழுவ, தூக்கம் அவர் கண்களை மெல்ல மெல்லத் தழுவிக்கொண்டிருந்த வேளையில் அவருடைய மகன் ரமேஷின் குரல், வெளியே ஓங்கி ஒலித்தது.

“அம்மா... அம்மா.... அம்மோய்.....” உடனடியாக ஏதோ ஒரு புதினத்தைச் சொல்லிவிட வேண்டும் என அவசரப்படுவதைக் குரல் காட்டியது.

“சத்தம் போடாதையெடா.... அப்பா படுத்திருக்கிறார்.”

அதைக் காதில் விழுத்தாதவனைப் போல் ரமேஷ் சொன்னான், “இண்டைக்கு எனக்குப் பெரிய ‘லக்’ அடிச்சிருக்குது.”

“லக்கோ... உனக்கோ?” - சற்று முன்னர் மகனுக்கு விடுத்த எச்சரிக்கையை மறந்துவிட்டு - சற்று உரத்த குரலிற் கேட்டாள்.

“ஓம்மமா.... எனக்குத்தான்.... ஐந்நூறு ரூபா....”

“ஐந்நூறோ...? என்னெண்டு கிடைச்சது.... இஞ்சை கொண்டுவா பாப்பம்...”

“கொஞ்சம் பொறுங்கோ... அரிசி, சீனி, மா எல்லாத்தையும் கணேசன் ஸ்டோரிலைதான் வாங்கினன். எல்லாமாக இருநூற்றைம்பது ரூபா ஆச்சுது... ஐந்நூறு ரூபாத்தாளைக் கொடுத்தன். மிச்சக் காசு எவ்வளவு...? சொல்லுங்கோ பாப்பம்...”

“இது தெரியாதே... இருநூற்றைம்பதுதான்...”

“அதுதான் இல்லை... மிச்சம், எழுநூற்றைம்பது....”

“எழுநூற்றைம்பதோ... எனக்கு நீ கணக்குப் படிப்பிக் கிறியோ....?”

“எங்கடை கணேசன் ஸ்டோர் முதலாளிக்கு இப்படித்தான் ஆரோ கணக்குப் படிப்பிச்சிருக்கினம் போலைக்குது... இஞ்சை பாருங்கோ மிச்சக் காசை...”

சில நொடிகள் மௌனத்தில் கழிந்தன. வாத்தியாரின் மனைவி பணத்தை எண்ணியிருக்க வேண்டும்.

“ஓமடா தம்பி... இதிலை எழுநூற்றைம்பது கிடக்குது.”

“நான் ஐந்நூறு ரூபாத்தாளைத்தான் கொடுத்தனான்! மிச்சக்காசாக அவர்தான் உவ்வளவையும் தந்தவர்.”

“நீ எண்ணிப் பாக்கேல்லையே... ஒண்டுஞ் சொல்லேல்லையே...”

“நான் என்னத்தைச் சொல்லிறது... நான் ஏன் சொல்ல வேணும்? நான் குடுத்த காசு செல்லுமோ எண்டு வெளிச்சத்திலை பிடிச்சுப் பாத்துப் போட்டுத்தான் மேசை

லாச்சீக்குள்ளை வைச்சவர்... மிச்சக் காசையும் நாலைஞ்சு தரம் எண்ணிப் போட்டுத்தான் என்னிட்டைத் தந்தவர்..."

"அப்பா அறிஞ்சால்; துள்ளப் போறாரே!"

வாத்தியாரின் நெஞ்சு சிலிர்த்தது; அவள் அவருடைய மனைவிதான்!

"நான் களவெடுத்தனானே?... மிச்சக் காசு எழுநூற்றைம்பதெண்டு சொல்லிப் பறிச்சனானே... முதலாளியார் தானே தந்தவர்..." - தானாக வந்த அதிர்ஷ்டம் தவறிப்போய் விடுமோ என்ற அச்சத்தை ரமேஷின் உரத்த குரல் மறைக்க முயன்றது.

"முதலாளியாரே பிழையைக் கண்டுபிடித்து விட்டால்... உன்னைத் தேடி ஓடிவந்தாரென்றால்..."

சற்று முன்னர் சிலிர்த்த வாத்தியாரின் நெஞ்சம் மீண்டும் சுருங்கத் தொடங்கியது. மனைவியின் "நேர்மைக்கு" இப்படியான ஒரு பயந்தான் காரணமோ?

"வருவார் என்று நான் நினைக்கேல்லை... நான் குடுத்ததை உடனேயே மறந்து போனவர், எனக்குத் தந்ததை நினைச்சுப் பாக்கப் போறாரே..."

மனைவி என்ன சொல்லப் போகின்றாள் என்பதை அறியக் காதுகளைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டார் வடிவேலு.

மகன் ரமேஷ்தான் தொடர்ந்து பேசினான்.

"கொழும்பிலையிருந்து கப்பல் வரப் பிந்தினால், சாமான்களை ஒளிச்சு வைச்சுக்கொண்டு விலையைக் கூட்டிப்

போடுவார்... தூரத்திலை எங்கையாவது குண்டுச் சத்தம் கேட்டால் போதும்... கடையைப் பூட்டப் போறன் எண்டு அவசரப்படுத்துவார்... பில் எழுத மாட்டார்... சரியாக நிறுக்க மாட்டார்... அவர் சொல்லிற காசைக் குடுத்துப் போட்டு நாங்களும் பயத்திலை ஓடிவந்துவிடுவம்... இடைக்கிடை நாங்களும் கடனுக்குச் சாமான் வாங்கிறனாங்கள்தானே... அந்தாள் என்னத்தைச் செய்தாலும் நாங்கள் பேசாமல் இருக்க வேண்டிக் கிடக்குது.”

“அப்பாவின்ரை பென்ஷன் ஒழுங்காக வந்து தெண்டால், நாங்கள் ஏன் கடன் வாங்கப் போறம்.. உவற்றை அறாவிலைக்கு....?”

“கடவுள்தானம்மா இண்டைக்கு இப்படி ஒரு நடத்தை அவருக்குக் குடுத்திருக்கிறார்...”

“அப்பா இதை ஒத்துக் கொள்ளுவரோ... ஒத்துக் கொண்டால் சரிதான்...”

‘என்ரை ராசாத்தி, பெத்த பிள்ளை இழுக்கிறானெண்டு நீயும் கீழை இறங்கிறியே... இறங்கு... இறங்கு.’

“அவரிட்டை இதைச் சொல்லப் போறியளே?”

நெஞ்சிலே ஓங்கி அறையப்பட்டது போன்ற பிரமை, வாத்தியாருக்கு!

அவருடைய மகனா அப்படிக் கேட்கிறான்?

திடீரென்று அவனுக்கு முன்னாற் போய், “நீ செய்தது களவுதானெடா... நம்பிக்கைத் துரோகம்தானெடா” என்று கத்த வேண்டும் போலிருந்தது.

அவனை இழுத்துக் கொண்டு கணேசன் ஸ்டோருக்குச் சென்று, அந்த அதிருஷ்டத் தொகையை முதலாளியிடம் திருப்பிக் கொடுப்பித்து, மன்னிப்பும் கேட்பிக்க வேண்டும் என மனம் துடித்தது.

விறுவிறுப்போடு எழுந்தவருள் வேறு சில சிந்தனைகள் ஊடறுக்க அவர் மீண்டும் கதிரைக்குள் விழுந்தார்.

'கிடைத்த பணத்தை இழந்துவிடக் கூடாது என்ற ஓர்மத்தில், அவருடைய மகனே அவரை எதிர்க்கத் துணிந்தால்... கூடும்... ஆனால்... அப்படி ஓர் எண்ணம் - களவெண்ணம் அவனுக்குள்ளே ஏற்பட்டுவிட்டதே... அதை இலகுவிலே கிள்ளியெறிய அவரால் முடியுமா?

பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்துவிடலாம்.... அவனுடைய மானத்தைத் திருத்தி எடுக்க முடியுமா?

★★★

காலத்துக்கு ஏற்றபடி வாழத் தெரியாதவர் எனத் தன் நண்பர்கள் சிலராற் கருதப்படுவதையும் பொருட்படுத்தாமல், மிகச் சிறிய விஷயங்களிற்கூட நீதி, நேர்மையைக் கடைப்பிடிப்பவர் அவர். தன் பிள்ளைகளும் அப்படி வாழவேண்டும் என்பதிலும் கரிசனையாக இருப்பவர்.

நாட்டுப் பிரச்சினை காரணமாக அவருடைய ஒய்லூதியம் ஒழுங்காக வந்துசேர்வதில்லை. சில வேளைகளில் இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்குமேல்

அது தாமதமாவதுமுண்டு. அதற்காக, அவர் குடும்பத் தேவைகளைக் கவனிக்காமல் இருந்து விடுவதில்லை, கருமித் தனமாக நடந்து கொள்வதும் இல்லை. நெருங்கிய யாரிடமாவது கைமாற்றாகப் பணத்தைப் பெற்று எல்லாவற்றையும் சமாளித்து விடுவார். கணேசன் ஸ்டோர் முதலாளியும் அவருக்கு உதவி செய்வதுண்டு.

இவையெல்லாம் மகன் ரமேஷுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இருந்தும், தவறான ஒரு காரியத்தைச் செய்து போட்டு அதை நியாயப்படுத்தவும் தன்னிடமிருந்து மறைக்கவும் பார்க்கின்றானே!

பெரியவர்கள் எதைச் சொன்னாலும், அதை எதிர்த்தே பேசும் பழக்கம்; நல்லது கெட்டது பற்றிச் சிறிதும் அக்கறைப் படாத போக்கு; எந்த வழியிலென்றாலும் தம்முடைய காரியத்தை முடித்துவிட வேண்டும் என்ற முனைப்பு - இவையெல்லாம் மற்றவர்களுடைய பிள்ளைகளின் குறைபாடுகள் என்றல்லவா இவ்வளவு காலமும் அவர் நினைத்திருந்தார்!

‘என்னுடைய மகனுக்கும் ஏன் இப்படிப் புத்தி போச்சது?’

நிம்மதி நெஞ்சிலிருந்து வெளியேற, நீண்டு செல்லும் நிமிடங்கள் நித்திரையைத் தடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

★★★

“என்ன, ஒரு மாதிரியாய் இருக்கிறியள்” - மாலைத் தேநீரை நீட்டியபடியே வடிவேலு வாத்தியாரின் மனைவி கேட்டாள்.

“அப்படி ஒண்டுமில்லை... வழக்கம்போலை தானே இருக்கிறேன்?”

“முகத்தைப் பாத்தால், அப்படித் தெரியேல்லை... சுகமில்லையோ?”

“சாய்.. நான் நல்லாத்தான் இருக்கிறேன்... நித்திரைதான் கொஞ்சம் குழம்பிப் போச்சுது...”

மனைவியின் முகத்திற் கலவரம் படர்வதையும் அதை மறைக்க அவள் முயல்வதையும் அவர்கவனிக்கத்தவறவில்லை.

சற்று முன்னர், தன் காதில் விழுந்தவையெல்லாம் கனவாக இருக்குமோ என்ற அற்ப சந்தேகமும் அவருக்கு இப்போது அடியோடு நீங்கிவிட்டது.

அவளாக ஏதாவது சொல்லக்கூடும் என்ற எதிர்பார்ப்பும் நிறைவேறவில்லை. தேநீர்க் கோப்பையை அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டு அவ்விடத்தைவிட்டு அகல்வதிலேயே அவள் குறியாயிருந்தாள்.

தானாகத் தொடங்கவும் அவருக்குத் தயக்கமாக இருந்தது. வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்ற விதமாகப் பேசி முடித்து விடக்கூடிய விஷயம் அல்ல என்றும் அவருக்குப் பட்டது.

ரமேஷ் அவருடைய மகன்தான் என்றாலும், அவனும் இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைதானே!

“கொஞ்சத் தூரம் நடந்தால், இந்த நித்திரைச் சோம்பல் பறந்துவிடும்” என்று மனைவியிடம் சொல்லிக் கொண்டே வெளியே புறப்பட்டார் வாத்தியார்.

கால் போன போக்கிற் சென்று கொண்டிருந்த அவரை, சற்றுத் தூரத்திற் கேட்ட அவலக் குரல் தடுத்து நிறுத்தியது.

கூர்ந்து கவனித்தார்.

“அடியாதை அப்பு... ஐயோ... அடியாதை... உன்னைக் கும்பிட்டன்... அடியாதை அப்பு...”

“அடியாமல் விடறதோ... உன்னைச் சாக்கொண்டாத் தான்ரா என்றை ஆத்திரம் அடங்கும்.”

“உங்களுக்குப் புண்ணியம் கிடைக்குது... உங்களை நான் கும்பிடுறன்... அவனை ஒண்டுஞ் செய்யாதேங்கோ...”

சிறுவன் ஒருவனின் அழகைக் கெஞ்சல், பெரிய ஆம்பிளையின் ஆத்திரக் கூச்சல்... பெண் ஒருத்தியின் பரிதாப ஓலம் ஆகியவற்றுடன் மட்டையால் யாரையோ ஓங்கி அடிக்கும் சத்தமும் கலந்து கர்ணகரோமாக இருந்தது.

பெரியவனின் குரல், வாத்தியாருக்கு நன்கு பழக்கப்பட்ட குரல் - கந்தப்பனின் குரல்.

வன்செயலால் இடம் பெயர்ந்து, வடிவேலு வாத்தியாரின் வீட்டிற்குச் சற்றுத் தொலைவில் சின்னஞ் சிறு கொட்டில் வீட்டில் வாழ்வவன் கந்தப்பன். குடும்பத்தில் ஆக, மூன்றே மூன்று பேர்தான் என்றாலும், உடலோடு உயிரை ஒட்ட வைப்பது பெரும் பாடாகவே இருந்தது.

வறுமை காரணமாக அந்தக் குடும்பத்தில் இத்தகைய சத்தங்கள், சாதாரணமானவை தாம்.

ஆனால் இன்றைக்கு அதிலே ஒரு வித்தியாசம் இருப்பதாக அவருக்குத் தோன்றியது.

இசுக்குப் பிசக்காக, எதாவது நடந்துவிடுமோ என்ற பயமும் அவரைப் பற்றிக் கொண்டது. நடப்பதைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல் எங்கேயாவது தப்பி ஓடி ஒதுங்கவும் அவர் விரும்பவில்லை.

எட்டி நடந்தார் அவர்.

வெறி பிடித்தவன் போல், தன் குடிசையின் முன்னால் நின்றான் கந்தப்பன். அவனுடைய கையிலிருந்த மட்டையை எப்படியாவது பறித்துவிட வேண்டும் என்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தார் அவனுடைய மனைவி. வேதனை தாங்காமல் குளறிக்கொண்டும் கெஞ்சி மன்றாடிக் கொண்டும் நிலத்திற் கிடந்து உருண்டான் மகன் முத்து.

கந்தப்பன், தன் மகனை அடித்ததுமல்லாமல் உதைத்துமிருக்கிறான்.

வாத்தியாரால் அந்தக் காட்சியைப் பார்க்கச் சகிக்கவே முடியவில்லை.

“கந்தப்பு! என்ன மோட்டு வேலை செய்திருக்கிறாய்?”

“நல்ல நேரத்திலை வந்திருக்கிறயள் வாத்தியார்... இந்தக் கழுதை செய்திருக்கிற வேலையை நீங்களே கேளுங்கோ.” கந்தப்பனின் குரல் சற்று தணிந்திருந்த போதிலும், கோபம் சிறிதும் ஆறவில்லை.

“ஏன்... என்ன செய்தவன்?”

“டேய்... என்ன செய்தனியெண்டு நீயே சொல்லடா.” கந்தப்பனின் குரலில் மீண்டும் சூடேறியது.

“கடையிலை சாமான் வாங்கிக் கொண்டு வந்தனான் வாத்தியார்... மிச்சக் காசிலை பத்து ரூபா குறைஞ்சு போச்சுது” -கேவிக் கொண்டு அவன் சொன்னது பரிதாபமாக இருந்தது.

“எல்லாத்தையும் வடிவாய்ச் சொல்லடா கழுதை!”

கோபத்துடன் மீண்டும் முத்துவை அடிக்கப்போன கந்தப்பனைத் தடுத்து நிறுத்தினார் வாத்தியார்.

“கந்தப்பு! கொஞ்சம் பொறப்பா... ஒரு பத்து ரூபாவுக்காக இப்படியெல்லாம் செய்திருக்கக் கூடாது.”

“என்ரை நிலைவரம் உங்களுக்குத் தெரியாதே...?”
ஒவ்வொரு சதமும் எனக்குப் பெரிசுதான்... நாலைஞ்சு நாளாய் வேலை வெட்டி ஒண்டும் கிடைக்கேல்லை... வீட்டிலை சமைக்கேல்லை... இவனும் ஒழுங்காய்ச் சாப்பிடேல்லை... இண்டைக்கு ஒரு இடத்திலை வேலி அடைக்கப் போனன்.. சாப்பாட்டோடை நூறு ரூபா கிடைச்சுது. அரிசியும் பருப்பும் வாங்க இவனை அனுப்பினன். ரெண்டுக்குமாக நாப்பத்தெட்டு ரூவா எடுத்துக் கொண்டு ஐம்பத்திரண்டு ரூவா மிச்சம் குடுத்திருக்கிறான் கடைக்காரன். அதை அப்படியே பத்திரமாகக் கொண்டந்திருக்கலாந்தானே?

“கொஞ்சத்தை எங்கையோ துலைச்சுப் போட்டானோ?”

“துலைச்சிருந்தாலும் பறுவாயில்லை, எப்படியாவது தேடி எடுத்திருக்கலாம்... இந்தக் கழுதைக்கு, தான் கணக்கிலை பெரிய விண்ணன் என்று நினைப்பு. இருபத்தொன்பதையும்

பத்தொன்பதையும் சேர்த்துக் கூட்டினால், ஐம்பத்தெட்டு வருமாம்... அதினாலை, மிச்சக்காசு நாப்பத்திரெண்டுதான் எண்டு சொல்லிக் கடைக்காரனிடம் பத்து ரூவாவைத் திருப்பிக் குடுத்துப் போட்டு.....”

“திருப்பிக் குடுத்தவனோ...? உன்ரை மகனோ...?”

கந்தப்பன் சொல்லி முடிக்க முதலே குறுக்கிட்ட வாத்தியார், முத்துவைத் தூக்கி ஆதரவாக அணைத்துக் கொண்டார்.

“முத்து நீ அழாதை... அழக்கூடாது... ஒரு நல்ல வேலையைச் செய்திருக்கிறாய்.. நீ ஏன் அழவேணும்? கணக்கைப் பிறகு படிச்சுக் கொள்ளலாம்... இப்ப இதை வைச்சுக் கொள்ளு,” என்று சொல்லிக் கொண்டே, தன் சட்டைப் பையினுள் கைவிட்டுத் துளாவியபோது அகப்பட்ட ஐம்பது ரூபாத் தாளொன்றை அவனிடம் கொடுத்தார்.

“இதென்ன வாத்தியார்... உங்கடை காசெல்லாம் அவனுக்கு ஏன்?”

“கையிலை ஆயிரம் இருந்திருந்தால் அதையும் குடுத்திருப்பன்.” தழுதழுத்த குரலிற் சொன்ன வடிவேலு தொடர்ந்தார், “முத்துவின்ரை கணக்குப்படி மிச்சக் காசு நாப்பத்திரெண்டு ரூவாதான்... பத்து ரூபா மேலதிகமாக வாங்கிக் கொள்வது பிழை எண்டு நினைச்சிருக்கிறான்... பாவமெண்டு நினைச்சிருக்கிறான்... அதினாலை அதைத் திருப்பிக் குடுத்திருக்கிறான்.. இந்தக் காலத்திலை இப்படி

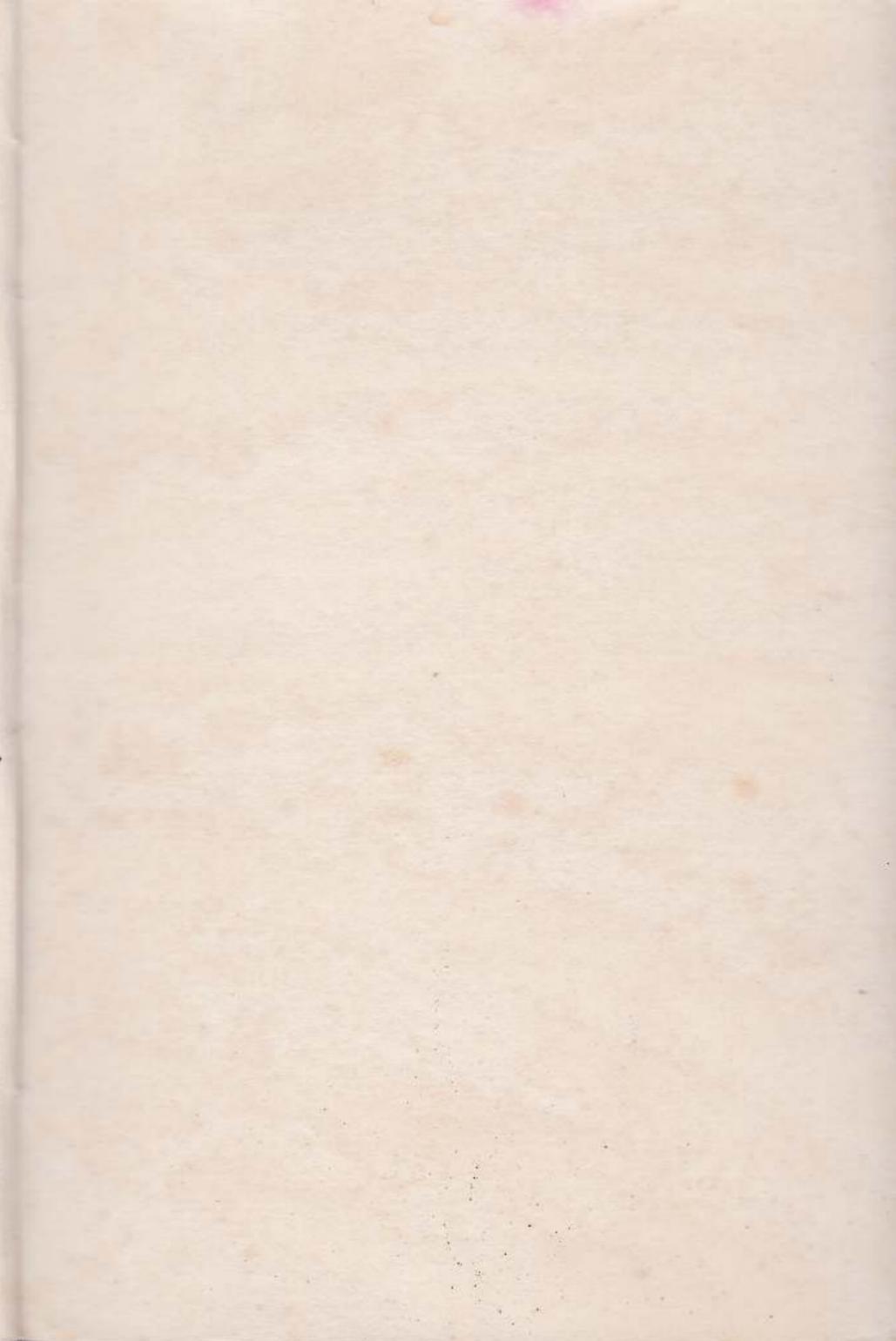
ஒரு பிள்ளை இருக்கிறதுக்கு நீ எவ்வளவு பெருமைப்பட வேணும்... நீ குடுத்து வைச்சவன் கந்தப்பு... குடுத்து வைச்சவன்.”

கந்தப்பனுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

“அப்ப, இவன்ரை கணக்குத்தான் சரியெண்டு நீங்களும் சொல்லுறியளோ வாத்தியார்?”

வாழ்க்கையில் இதுவரை, அனுபவித்திராத ஓர் இனிய உணர்ச்சியில் மிதந்தபடி வீட்டை நோக்கி வினரவாகச் சென்றுகொண்டிருந்த வாத்தியாரின் காதில் கந்தப்பனின் கேள்வி விழவேயில்லை.

(வீரசேகரி - 1996)



இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி...

“சிற்பி” என்ற புனைபெயரில் எழுதும் இரண்டு தமிழ் எழுத்தாளர்களின் முயற்சிகளைப் பெரிதும் பாராட்டுபவர்களுள் நானும் ஒருவன். இவர்களுள் ஒருவர் தமிழ்நாடு பொள்ளாச்சியைச் சேர்ந்த கவிஞர் - திறனாய்வாளர் சிற்பி - பாலசுப்பிரமணியம்; மற்றையவர் இலங்கை கந்தரோடையைச் சேர்ந்த சிற்பி - சிவசரவணபவன், இந்நூலுக்கு ஆசிரியர்.



இந்நூலாசிரியர்
சிற்பி

1958-1966 காலப்பகுதியில் சிற்பி சிவசரவணபவன் வெளியிட்ட “கலைச்செல்வி” நவீன தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்தது என்பது இலக்கிய விமர்சகர்களின் கணிப்பு. புதிதாக எழுத்துலகுக்கு வரமுயன்றவர்களுக்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது கலைச்செல்வி. “தீபம்” என்ற தமிழ்நாட்டுச் சஞ்சிகையில் “யாழ்வாசி” என்ற பெயரிலே சிற்பி எழுதிய இலங்கைக் கடிதத் தொடர், அங்குள்ளவர்கள் நமது நாட்டு இலக்கிய முயற்சிகளை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பைத் தந்தது.

“ஈழத்துச் சிறுகதைகள்” - தொகுப்பாசிரியராகி நமது எழுத்தாளர்கள்மீது தான் கொண்டுள்ள தன்னலமற்ற அக்கறையை வெளிப்படுத்தினார். நிலவும் நினைவும், சத்திய தரிசனம் (சிறுகதைத் தொகுதிகள்) உனக்காக கண்ணே (நாவல்) ஆகிய நூல்கள் இவருடையவை. அகிலன், டாக்டர் மு. வரதராசன், நா. பார்த்தசாரதி போன்றோரைத் தன் ஆதர்ச எழுத்தாளராகக் கொண்டுள்ள சிற்பி, சிறந்த முற்போக்கும் சிந்தனைபுடைய அறிவாளியம் பண்பாளருமாவார். அடக்கமும் பரவலும் அறிவும் கொண்ட இந்த எளிய இலக்கிய நடையுடையார் ஈழத்து இலக்கிய உலகுக்கு ஆற்றிய, ஆற்றிவரும் பணி விலைமதிப்பற்றது.

- கே.எஸ். சிவகுமாரன்